

ମାର୍କ ଲିଖିତ ସ୍ତୁତ୍ୟମାତ୍ରା

ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗମନର ପ୍ରସ୍ତୁତି

ଏହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ତୁତ୍ୟମାତ୍ରାର ଆରମ୍ଭ । ଓଡ଼ିଶୀୟ ଯିଶୁଙ୍କ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖାଅଛି:

“ଶୁଣ! ମୁଁ ମୋ ଦୂତକୁ ଭୁଲି ପୁର୍ବରୁ ପଠାଇଛି ସେ ଭୁଲି ପାଇଁ ପଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ ।” ମଲକି ୩:୧

“ମରୁଭୂମିରେ ନିଶେ ପାଟିକର କହୁଛି; ‘ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ପଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର, ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ସପ୍ତା ସମତଳ କର ।’” ଯୀଶୁଙ୍କ ୪୦:୩

ତେଣୁ ବାପିନିକ ଯୋହନ ମରୁଭୂମି ଅଧିକକୁ ଆସି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାପିନି ଦେଉ ଥିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ଭୁଲେମାନେ ନିଜର ହୃଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ଥିବାରୁ ବାପିନି ଗ୍ରହଣ କର । ତା’ପରେ ସେମାନଙ୍କର ପାପପତ୍ରକୁ କ୍ଷମା କରିଦିଏ । ଯିହୁଦୀ ଓ ଯିରୁଶାଲମର ସବୁଲୋକ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ନିଜ ନିଜ ପାପ ସ୍ୱୀକାର କରି ଯଦିନ ନଦୀରେ ସେମାନେ ଯୋହନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାପିନିତ ହେଲେ । ଯୋହନ ଓକ୍ତ ଲୋକରେ ତିଆରି ପୋଷାକ ପିନ୍ଧୁଥିଲେ ଓ ଅଣ୍ଟା ଚାରିପଟେ ଗୋଟିଏ ଚମଡ଼ାର ପଟି ବାନ୍ଧୁଥିଲେ । ପଙ୍ଗପାଳ ଓ ବନ-ମଧୁ ତାହାଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ଥିଲା । ଯୋହନ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ: “ମୋ ପରେ ନିଶେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଲୋକ ଆସୁଛନ୍ତି; ମୁଁ ଆଣୁମାଡ଼ି ବସି ତାହାଙ୍କର ଯୋତା ଖୋଲିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଦ୍ୱାରା ବାପିନି ଦେଉଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର-ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାପିନି କରିବେ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ବାପିନି ଗ୍ରହଣ

ତେଣୁ ସମୟରେ ଯୀଶୁ ଗାଲୀଲୀର ନାଜରିତରୁ (ଗୋଟିଏ ସହର) ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ଯୋହନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯଦିନ ନଦୀରେ ବାପିନି ଦେଲେ । ଯୀଶୁ ନିଜର ବାହାରି ଆସୁଥିବା ସମୟରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଖୋଲି ଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଆତ୍ମା ତାହାଙ୍କ ଉପରକୁ କପୋତ ଭଳି ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯୋହନ କହିଲେ: “ହେ ମୋହର ପୁତ୍ର, ମୁଁ ଭୁଲକୁ ପ୍ରେମ କରେ, ମୁଁ ଭୁଲ ଉପରେ ବହୁତ ଖୁସୀ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ଗୟତାନର ପରୀକ୍ଷା

ତା’ପରେ, ଫରେ ଫରେ ଆତ୍ମା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମରୁଭୂମିକୁ

ଓହ୍ଲାଇପା ପଠାଇଦେଲେ । ଯୀଶୁ ସେଠାରେ ଚାଳିଶ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନ୍ୟ ପଶୁମାନଙ୍କ ସହତ ରହିଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଗୟତାନ ଦ୍ୱାରା ପରୀକ୍ଷିତ ହେଲେ । ତା’ପରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦୂତମାନେ ଆସି ଯୀଶୁଙ୍କର ସେବା କଲେ ।

ଯୀଶୁ କେତେକ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ବାଛଲେ

ଏହା ପରେ ଯୋହନଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ବସା କରି ରଖାଗଲା । ଯୀଶୁ ଗାଲୀଲୀକୁ ଆସିଲେ ଓ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତ୍ୟମାତ୍ରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଆସିଯାଇଛି । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବନ୍ୟ ପାଖ ହୋଇ ଗଲଣି । ଭୁଲମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର । ସ୍ତୁତ୍ୟମାତ୍ରାରେ ବର୍ଣ୍ଣାସ କର ।”

ଯୀଶୁ ଗାଲୀଲୀ ହ୍ରଦ ଦେଇ ଯିବା ସମୟରେ ଶିମୋନ ଓ ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ଆନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଦେଖିଲେ । ଶିମୋନ, ପିତରଙ୍କର ଏହା ଅନ୍ୟ ଏକ ନାମ । ସେହି ଦୁଇ ଜଣ କେଉଁଠି ଥିଲେ । ମାଛ ଧରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ହ୍ରଦ ଭିତରକୁ ନାଲ ଫିଙ୍ଗୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୁଲେମାନେ ଆସ ଓ ମୋତେ ଅନୁସରଣ କର । ମୁଁ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମାଛ ଧରିବା କରିବି । ଭୁଲେମାନେ ମାଛ ବଦଳରେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବ ।” ତେଣୁ ଶିମୋନ ଓ ଆନ୍ଦ୍ରିୟ ସେମାନଙ୍କର ନାଲ ଛାଡ଼ି, ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ଗାଲୀଲୀ ହ୍ରଦ କୂଳରେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କିଛି ବାଟ ଗଲା ପରେ, ଦେବଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯାକୃବ ଓ ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ଯୋହନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ । ସେ ଦୁଇ ଭାଇ ନୌକାରେ ବସି ମାଛ ଧରିବା ପାଇଁ ନାଲ ସଜାଡୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କ ସହ, ତୃଜାରେ ସେମାନଙ୍କ ବାପା ଦେବଦ ଓ ଅନ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଶ୍ରମିକମାନେ ଥିଲେ । ସେହି ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବାପା ଓ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି, ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ଦୁଷ୍ଟଗୁଣକୁ ସ୍ତବ୍ଧକଲେ

ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ କଫର୍ନାହୁମକୁ ଗଲେ । ବଗ୍ଗାମବଦସ* ରେ ଯୀଶୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା

ବଗ୍ଗାମବଦସ ଯିହୁଦୀ ସମାଜର ସପନ ବଦସ । ଏହ ଦିନଟି ସେମାନଙ୍କର ବଶେଷ ପବିତ୍ର ବଦସ ।

ଶୁଣି ସେଠାକାର ଲୋକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଧର୍ମଗାୟାଙ୍କ ପରି ଶିକ୍ଷା ନ ଦେଇ, ନଣେ ଅଧିକାର ପାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭଳି ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ^{୨୩}ଯାଶୁ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁଡ଼ିକ* ରେ ଥିବା ସମୟରେ ସେଠାରେ ଏପରି ନଣେ ଲୋକ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କର ଦେହରେ ଭୃତୁଚିଏ ପ୍ରବେଶ କରି ରହିଥିଲା । ସେ ଲୋକଟି ପାଟି କରି କହିଲା, ^{୨୪}“ହେ ନାଦରୀତର ଯାଶୁ; ତୁମ୍ଭେ ଆତ୍ମାଠାରୁ କ’ଣ ଚାହୁଁଛ? ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ଆତ୍ମକୁ ଧ୍ୟାନ କରିଦେବାକୁ ଆସିଛ? ତୁମ୍ଭେ କିଏ, ମୁଁ ତାହା ନାଣେ । ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପବିତ୍ର ଲୋକ ।”

^{୨୫}ଯାଶୁ ଭର୍ଯ୍ୟନା କରି କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭ ରହ, ଏହି ଲୋକଟି ଭିତରୁ ବାହାରଯା ।” ^{୨୬}ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଲୋକଟିକୁ ଦୋହଲାଇ ଦେଲା । ତା’ପରେ ସେ ଖୁବ୍ ଦୂରରେ ଚଳିବାର କରି ସେହି ଲୋକଟି ଭିତରୁ ବାହାର ଗଲା ।

^{୨୭}ଏହା ଦେଖି ଲୋକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ପରସ୍ପର କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଏଠାରେ କ’ଣ ସବୁ ଘଟୁଛି? ଏ ଲୋକଟି ଆତ୍ମକୁ କିଛି ନୂଆ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି । ଏବଂ ସେ ଅଧିକାର ସହତ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି । ସେ ଭୃତୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛି ଓ ଭୃତୁମାନେ ତା’ କଥା ମାନୁଛନ୍ତି ।” ^{୨୮}ତେଣୁ ଯାଶୁଙ୍କ ବଖଣ୍ଡରେ ଗାଳାଲୀ ଅଧିକାର ଚାରିଆଡ଼େ ଖୁବ୍ ଗୀପ୍ତ ଖବର ବ୍ୟାପିଗଲା ।

ଯାଶୁ ଅନେକଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତକଲେ

^{୨୯}ତା’ପରେ ସେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୁଡ଼ିରୁ ବାହାର ଯାକୁବ ଓ ଯୋହନଙ୍କ ସହତ ସିଧା ଶିମୋନ ଓ ଆନ୍ଦ୍ରିୟଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲେ । ^{୩୦}ଶିମୋନଙ୍କ ଗାଣ୍ଠି ଦୂରରେ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ବନ୍ଧଣାରେ ପଡ଼ି ଥିଲେ । ତେଣୁ ସେଠାରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ବଖଣ୍ଡରେ କହିଲେ । ^{୩୧}ଯାଶୁ ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଧଣା ନିକଟକୁ ଗଲେ । ଯାଶୁ ତାହାଙ୍କ ହାତ ଧରି ତାହାଙ୍କୁ ଠିଆ ହେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ । ତାହାଙ୍କର ଦୂର ଛାଡ଼ିଗଲା ଓ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲେ । ତା’ପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କର ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

^{୩୨}ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୁଡ଼ି ଯିବା ପରେ, ସେହି ରାତିରେ ଲୋକମାନେ ଅନେକ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ଯାଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସିଲେ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦେହ ଭିତରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରି ରହି ଥିଲା, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଯାଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ । ^{୩୩}ସହରର ସବୁ ଲୋକେ ସେହି ଘରର ଦୁଆରରେ ନିମା ହୋଇଗଲେ । ^{୩୪}ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଯାଶୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଦେଲେ । ସେ ମଧ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଦେହରୁ ଅନେକ ଭୃତୁତା ବାହାର ଚାଲି ଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ ବୋଲି ଭୃତୁ ମାନେ ନାହିଁ ଥିବାରୁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଦେ ହେଲେ କହିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଲେନାହିଁ ।

ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତକର ପ୍ରଭୁର କରବାକୁ ଯାଶୁଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତୁତି

^{୩୫}ତା’ପର ଦିନ ସକାଳେ ଯାଶୁ ଖୁବ୍ ଗୀପ୍ତ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ । ଅନ୍ଧାର ଆଉ ଆଉ ସେ ଘର ଛାଡ଼ି ଗୋଟିଏ ନିକଟିଆ ନାଗାକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେଠାରେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ^{୩୬}ପରେ ଶିମୋନ ଓ ତାହାଙ୍କ ସାଥୀମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ଖୋଦିବାକୁ ଗଲେ । ^{୩୭}ସେମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ପାଇଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଲୋକେ ତୁମ୍ଭକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ।”

^{୩୮}ଏହା ଶୁଣି ଯାଶୁ କହିଲେ, “ଆତ୍ମେମାନେ ଅନ୍ୟ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ନଗରକୁ ଯିବା ଉଚିତ ଯେପରି ମୁଁ ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉପଦେଶ ଦେଇ ପାରିବି । ମୁଁ କେବଳ ଏଥିପାଇଁ ଆସିଛି ।” ^{୩୯}ଏହି ଭଲ ଭାବରେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୁଡ଼ିମାନଙ୍କରେ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଓ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଭୃତୁମାନଙ୍କୁ ତଡ଼ି ଗାଳାଲୀ ସାଗ୍ ବୁଲିଲେ ।

ଗୋଟିଏ କୁଷ୍ଠରୋଗୀକୁ ଯାଶୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଦେଲେ

^{୪୦}ଗୋଟିଏ କୁଷ୍ଠ ରୋଗୀ ଯାଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ସେ ଯାଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ଆଶୁମ୍ଭାଡ଼ି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା, “ତୁମ୍ଭେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ମୋତେ ଭଲ କରି ଦେଇ ପାରିବ । ସେହି ଶକ୍ତି ତୁମ୍ଭର ଅଛି ।”

^{୪୧}ସେହି ଲୋକଟି ଉପରେ ଯାଶୁଙ୍କର କରୁଣା ନୀତ ହେଲା । ସେ ହାତ ବଢ଼େଇ ଲୋକଟିକୁ ଛୁଇଁ ଦେଲେ ଓ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଅ ।” ^{୪୨}ତାର କୁଷ୍ଠ ରୋଗ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଛାଡ଼ି ଗଲା ଓ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲା ।

^{୪୩}ଯାଶୁ ଲୋକଟିକୁ ଚାଲି ଯିବାକୁ କହିଲେ, କିନ୍ତୁ ତା’କୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇ ସେ କହିଲେ, ^{୪୪}“ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ଯାହା କଲି ସେହି କଥା କାହାକୁ ହେଲେ କହିବନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯାଦକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ, ନିଜ ଦେହ ଦେଖାଅ । ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଥିବାରୁ ମୋଗାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଅନୁସାରେ, ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ କର । ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଯାଇଛ ବୋଲି ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରମାଣ ରହିବ ।” ^{୪୫}ଲୋକଟି ସେହି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା ଓ ଯାହାକୁ ଦେଖିଲା ତାହାକୁ କହିଲା ଯେ, ଯାଶୁ ତାହାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯାଶୁଙ୍କ ବଖଣ୍ଡରେ ଖବର ଚାରି ଆଡ଼େ ବ୍ୟାପିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଫଳରେ ଲୋକେ କାଳେ ଦେଖି ପକାଇବେ, ତେଣୁ ଯାଶୁ କୌଣସି ନଗର ଭିତରକୁ ଆଉ ଯାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ ଲୋକେ ରହୁ ନ ଥିବା ନିକଟିଆ ନାଗା ମାନଙ୍କରେ ରହିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ନଗରରୁ ଲୋକମାନେ ଯାଶୁ ରହୁଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ପନ୍ଥାପଥ-ରୋଗୀକୁ ଯାଶୁ ଭଲ କରି ଦେଲେ

୨ କିଛି ଦିନ ପରେ, ଯାଶୁ କଫର୍ନୀତୁମକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ଯାଶୁ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି ଖବର ବ୍ୟାପିଗଲା । ^୨ଅନେକ ଲୋକ ଯାଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ନିମା ହୋଇଗଲେ । ଘରଟି ପୁଣିଗଲା । ଘରେ କମ୍ପା ବାହାରେ କେଉଁଠି ହେଲେ ଠିଆ ହେବାକୁ ନାଗା ନ

ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରେ ଯିହୁଦୀମାନେ ଧର୍ମଗାୟା ଅଧ୍ୟୟନ,ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ସାଧାରଣ ସଭା ପାଇଁ ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି ।

ଥିଲା । ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ କେତେକ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଣିଲେ । ରୋଗୀକୁ ଚାରି ଦଶ ଲୋକ ବୋହ କର ଆଣିଥିଲେ । ଲୋକ ଭିଡ଼ ହୋଇ ଯାଇଥିବାରୁ ସେମାନେ ରୋଗୀଟିକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁ ଥିବା ଦରର ଛାତ କଣା କଲେ ଓ ବଛଣାରେ ପଡ଼ି ଥିବା ପକ୍ଷାଘାତ ରୋଗୀଟିକୁ ସେହି କଣା ବାଟରେ ଯୀଶୁ ଥିବା ସ୍ଥାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ତଳକୁ ଝୁଲାଇଦେଲେ । ଯୀଶୁ ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ଗଭୀର ଶ୍ୱେସ ଅଛି । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ପକ୍ଷାଘାତ ଲୋକଟିକୁ କହିଲେ, “ହେ ଯୁବକ, ତୁମ୍ଭ ପାପଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରଗଲା ।”

ଓକଡ଼େକଣ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀ ସେଠାରେ ବସିଥିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ କାମ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ନିଜ ଭିତରେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଏ ଲୋକଟି ଧରଣ କଥାବାତୀ କାହିଁକି କରୁଛି? ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କଥା କହୁଛି । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ପାପଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟ କିଏ କ୍ଷମା କରି ପାରିବ?”

ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ ତାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସେସବୁ ଶ୍ରବଣ କରି ବୋଲି ଯୀଶୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାଣି ପାରିଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ମନରେ ଏସବୁ କଥା କାହିଁକି ଭାବୁଛ । ଏହି ପକ୍ଷାଘାତ ଲୋକଙ୍କୁ କେଉଁ କଥାଟି କହିବା ସରଳ: ‘ତୁମ୍ଭ ପାପ ଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଅ ଗଲା ।’ ନା’ ତା’କୁ କହିବା: ‘ଠିଆ ହୁଅ ଓ ତୁମର ବିଛଣା ଧରି ଚାଲ ।’” କିନ୍ତୁ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଆଗରେ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଦେବ ଯେ, ଏହି ପୁଅଟିରେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କର ପାପଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରିବା ଶକ୍ତି ଅଛି ।” ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ପକ୍ଷାଘାତ ଲୋକଟିକୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହୁଛି, ଠିଆ ହୁଅ, ବଛଣା ଧରି ଓ ଦରକୁ ଯାଅ ।” ପକ୍ଷାଘାତ ଲୋକଟି ଠିଆ ହେଲା । ବଛଣା ଧରିଲା ଏବଂ ଦର ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଗଲା । ସବୁ ଲୋକେ ତାକୁ ଦେଖି ପାରିଲେ । ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱାତ୍ମ୍ୟ କଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭେମାନେ ଏଭଳି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦିଶି କେବେହେଲେ ଦେଖି ନ ଥିଲୁ ।”

ପୁଣିଥରେ ଯୀଶୁ ହୁଦ ପାଖ ଦେଇ ଗଲେ । ଅନେକ ଲୋକ ତା’ଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ଯୀଶୁ ଯାଉଥିବା ସମୟରେ କିଏ ଆଦାୟ ସ୍ଥାନରେ ବସି ଥିବା ଆଲଫିଙ୍କ ପୁଅ ଲେବୀଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ କହିଲେ, “ମୋର ଅନୁସରଣ କରି ।” ତା’ପରେ ଲେବୀ ଠିଆ ହେଲେ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କର ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ଏପରେ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଲେବୀଙ୍କ ଘରେ ଖାଉଥିବା ସମୟରେ, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଅନେକ କିଏ ଆଦାୟକାରୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଖାଉ ଥିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଅନେକ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଥିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ କିଏ ଆଦାୟକାରୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ବସି ଖାଉଥିବାର ଦେଖି, ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ (ଯେଉଁମାନେ ଫାରୁଶୀ ଥିଲେ) ଯୀଶୁଙ୍କ

ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଯୀଶୁ କିଏ-ଆଦାୟକାରୀ ଓ ପାପୀମାନଙ୍କ ସହିତ କାହିଁକି ଖାଉଛନ୍ତି?”

ଯୀଶୁ ଏହା ଶୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର ଡାକ୍ତର ଦରକାର ନାହିଁ, କେବଳ ରୋଗୀ ଲୋକଙ୍କର ଡାକ୍ତର ଦରକାର । ମୁଁ ଧାର୍ମିକମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ପାପୀମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି ।”

ଯୀଶୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ-ଗୁରୁମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ

ଯୋହନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଓ ଫାରୁଶୀମାନେ ଉପବାସ କରୁଥିଲେ । କେତେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲେ, “ଯୋହନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଉପବାସ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭର ଶିଷ୍ୟମାନେ କାହିଁକି ଉପବାସ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି?”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଶିବାହ ଉତ୍ସବ ସମୟରେ ବର ଯାତ୍ରୀମାନେ ଦୁଃଖିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, କାରଣ ବର ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଥାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ବର ସେଠାରେ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ଉପବାସ କରି ନ ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମୟ ଆସିବ, ବରଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ନିଆ ଯିବ । ସେତେବେଳେ ସେମାନେ (ବର ଯାତ୍ରୀମାନେ) ଉପବାସ କରିବେ ।

କେହି କେବେହେଲେ ପୁରୁଣା ଲୁଗାରେ ନୁଆ କନାର ଡାଳି ପକାଏ ନାହିଁ । ଯଦି ସେ ତା’ କରେ, ତେବେ ନୁଆ କନାର ଡାଳି ନାକ ହୋଇ ଯିବ ଓ ତତ୍ପର ଧରି ହୋଇ ଯାଇ ପୁରୁଣା କନାର କଣା ବଡ଼ ହୋଇଯିବ । ସେହିଭଳି କେହି କେବେହେଲେ ନୁଆ ଅଙ୍ଗୁରରସ ପୁରୁଣା ଚମଡ଼ା-ପାତ୍ରରେ ରଖେ ନାହିଁ । ଯଦି ତାହା କରେ ତେବେ ନୁଆ ପ୍ରାଣରସ ପୁରୁଣା ଚମଡ଼ା ପାତ୍ରକୁ ଫଟାଇ ଦେବ ଓ ଚମଡ଼ା ପାତ୍ରସହିତ ଅଙ୍ଗୁରରସ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ନୁଆ ଅଙ୍ଗୁରରସ ନୁଆ ଚମଡ଼ା ପାତ୍ରରେ ହିଁ ରଖା ଯାଇଥାଏ ।”

କେତେକ ଯିହୁଦୀ ଯୀଶୁ ଓ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କଲେ

ବିଗ୍ରମ ଦିବସରେ ଯୀଶୁ ଶସ୍ୟ-କ୍ଷେତ୍ର ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଯାଉଥିଲେ । ଯାଉ ଯାଉ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଖାଇବା ପାଇଁ ଶସ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରୁ ଶସ୍ୟ-କେଣ୍ଡା ଛଣେଇଲେ । ଫାରୁଶୀମାନେ ତାହା ଦେଖି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏଭଳି କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି? ବିଗ୍ରମ ଦିବସରେ ଏଭଳି କାମ ଯିହୁଦୀନିୟମର ବିରୁଦ୍ଧଗତ ଅଟେ ।”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଦାଉଦଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଢ଼ିଛ ଯେ ସେ ଓ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଥିବା ଲୋକେ ଭୋକରେ ଥିଲେବେଳେ ଓ ଆହାରର ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲ ବେଳେ କା’ଣ କରିଥିଲେ? ତୁମ୍ଭେମାନେ କା’ଣ ପଢ଼ିନାହିଁ ଯେ, ଅବସ୍ଥାଧାର ମହାଯାଦକ ଥିବା ସମୟରେ ଦାଉଦ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କର ଯାଇ ଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ଦେଇଥିଲେ?”

ମୋଖାଙ୍କ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଯାକମାନେ କେବଳ ସେହି ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ପାରନ୍ତେ । ତାହାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାରିକୁ ସେହି ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାର ଅଧିକାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଦୀର୍ଘ ସେ ଖାଦ୍ୟରୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥିଲେ ।”

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବିଗ୍ରାମ ଦବସ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ବିଗ୍ରାମ ଦବସ ଦ୍ଵାରା ପରିଚାଳିତ ହେବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନାହିଁ ।” ୨୮୩ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର ମାଲକ, ଏପରିକି ବିଗ୍ରାମ ଦିନର ମଧ୍ୟ ।”

ଯୀଶୁ କଣେ ଖଞ୍ଜ ଲୋକର ହାତ ପୁସ୍ତ କରିଦେଲେ

୩ ଆଉ ଥରେ ଯୀଶୁ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହକୁ ଯାଇଥିଲେ । ସେଠାରେ କଣେ ଖଞ୍ଜ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେଠାରେ କେତେକ ଲୋକ ନିଜ ରହୁଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଯୀଶୁ ସେ ଲୋକଟିକୁ ବିଗ୍ରାମ ଦବସରେ କରି ଦେବେ, ତେବେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦୋଷାରୋପ କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇବେ । ଯୀଶୁ ସେଠାରେ ଥିବା ଖଞ୍ଜ ଲୋକଟିକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ “ଏଠାରେ ଠିଆ ହୁଅ ଯେପରି ତୁମ୍ଭକୁ ସମସ୍ତେ ଦେଖି ପାରନ୍ତେ ।”

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ବିଗ୍ରାମ ଦବସରେ କେଉଁ କାମ କରିବା ଠିକ୍? ଭଲ କାମ ନା ମନ୍ଦ କାମ? ନିଶ୍ଚୟ କାମ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ କରାଯାଉ ଠିକ୍ ନା ନାହିଁ ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଠିକ୍?” କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନୀରବ ରହିଲେ ।

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଡ଼କୁ ରାଗରେ ଚାହିଁଲେ; କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟର କଠିନତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହେଲେ । ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକଟିକୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭ ହାତ ମୋତେ ଦେଖାଅ ।” ଲୋକଟି ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ହାତଟି ବଢ଼ାଇଦେଲା ଓ ତା’ହାତ ଭଲ ହୋଇଗଲା । ତା’ପରେ ଫାରୁଶୀମାନେ ସେଠାରୁ ଚାଲି ଗଲେ ଓ ହେରୋଦୀୟ ମାନଙ୍କ ସହତ ନିଜ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କଲେ ।

ଅନେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ

ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ଗାଲିଲୀ ହ୍ରଦ କୂଳକୁ ଚାଲିଗଲେ । ତାହାଙ୍କ ପଛରେ ଗାଲିଲୀର ଅନେକ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଗଲେ । ଯିହୂଦା, ଯିରୁଶାଲମ, ଏଦୋମ, ଯର୍ଦନ ନଦୀର ଅପର ପାର୍ଶ୍ଵ, ସୋର ଓ ସୀଦୋନର ଗୁଣଆଡ଼ୁ ଅନେକ ଅନେକ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ଏ ଲୋକମାନେ ଆସିବାର କାରଣ ହେଲା, ଯୀଶୁ ଯାହା ସବୁ କରୁଥିଲେ, ସେ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ସେମାନେ ଶୁଣି ସାରିଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ, ଭିତ ହୋଇ ଯିବାରୁ ଲୋକମାନେ ଯେପରି ତାହାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ ନ ଥାନ୍ତେ ସେଥିପାଇଁ ସେ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କ୍ଳୋଟ ଡ଼ଙ୍ଗା ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ କହଲେ । ଯୀଶୁ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁସ୍ତ କଲେ । ତେଣୁ ସବୁ ରୋଗୀମାନେ

ତାହାଙ୍କୁ ଛୁଇଁବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ ଆସୁଥିଲେ । କେତେକ ଲୋକଙ୍କ ଦେହରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେହି ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲେ, ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଆଗରେ ପଡ଼ି ଯାଇ ଚିକାର କରି କହୁଥିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ମନେଶ୍ଵରଙ୍କ ପୁତ୍ର ।” କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୂର ଭାବରେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯେ ସେ କିଏ, ଏହା ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯେପରି ନ କୁହନ୍ତି ।

ଯୀଶୁ ବାରଜଣ ପ୍ରେରିତ* କୁ ମନୋନୀତ କଲେ

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଗଲେ । ସେ ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ କହଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବାରଜଣଙ୍କୁ ବାଛି ପ୍ରେରିତ ବୋଲି ନାମିତ କଲେ । ଯୀଶୁ ବାହୁଡ଼ିଲେ ଯେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ରହନ୍ତେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଗୁଡ଼ିକୁ ପଠାଇବେ ଓ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦେହରୁ ଭୂତମାନଙ୍କୁ ତଡ଼ି ଦେବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ରହିବ । ଯୀଶୁ ମନୋନୀତ କରିଥିବା ବାରଜଣଙ୍କ ନାମ ଏହାଭଳି; ଶିମୋନ (ଯୋହାଙ୍କୁ ସେ ପିତର ବୋଲି ନାମ ଦେଲେ) ଦେବଦାସଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯାକୃବ ଓ ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ଯୋହନ (ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସେ କନେଶଗୋଷ୍ଠି ଅର୍ଥାତ “ମେଘ ଗର୍ଜନର ପୁତ୍ର” ନାମ ଦେଲେ) ଆନ୍ଦ୍ରିୟ, ଫିଲିପ୍, ବର୍ଥଲମି, ମାଥୁର ଥୋମା, ଆଲଫିଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯାକୃବ, ଥଦିୟ, କିଶାନୀୟ ବା ଉଦ୍‌ଯୋଗୀ ଶିମୋନ ଦିଲୋଟ* ତଥା ଇଷ୍ଟରୟୋଥ ଯିହୂଦା । ଏହି ଯିହୂଦା ପରେ ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁ ହସ୍ତରେ ଅର୍ପଣ କରିଥିଲେ ।

କେତେକ କହଲେ ଯେ: ଯୀଶୁଙ୍କ ଦେହରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ରହିଛି

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ନିମା ହୋଇଗଲେ । ସେଠାରେ ଏତେ ଲୋକ ଥିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଖାଇ ମଧ୍ୟ ପାରନ୍ତେନାହିଁ । ଯୀଶୁଙ୍କ ପରିବାରର ଲୋକେ ଏସବୁ ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଆଣିବାକୁ ଗଲେ । କାରଣ ଲୋକେ କୁହାକୁହ ହେଉ ଥିଲେ ଯେ, ଯୀଶୁଙ୍କ ମତିଭ୍ରମ ହେଲାଣି ।

ଯିରୁଶାଲମରୁ ଆସିଥିବା ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ କହଲେ, “ଯୀଶୁଙ୍କ ଦେହରେ ବାଆଲଦିବୁଲ୍ ପରି ଯାଇଛି । ସେଥିଯୋଗୁ ଯୀଶୁ ଭୂତମାନଙ୍କ ମୁଖିଆଙ୍କର ଶକ୍ତି ସାହାଯ୍ୟରେ ଭୂତମାନଙ୍କୁ ତଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରେରିତ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ରୂପେ ମନୋନୀତ କରିଥିଲେ

ଦିଲୋଟ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ରକ୍ଷଣଶୀଳ ଗୁଣନୈତିକ ଦଳ

୨୯ତେଣୁ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲେ, “ଗଞ୍ଜତାନ କିପରି ଗଞ୍ଜତାନକୁ ଚଢ଼ି ଦେଇ ପାରିବ? ୨୯ଯଦି କୌଣସି ଗନ୍ଧ୍ୟ ନିଜ ଭିତରେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ତେବେ ତାହା ଆଉ ତିଷ୍ଠି ରହ ପାରବନାହିଁ ।

୩୦ଯଦି କୌଣସି ପରିବାର ନିଜ ଭିତରେ ଭ୍ରାତ-ଭ୍ରାତ ହୋଇ ଯାଏ, ତେବେ ସେ ପରିବାର ତିଷ୍ଠି ରହ ପାରବନାହିଁ । ୩୧ସେହି ଭଳି ଯଦି ନିଜେ ଗଞ୍ଜତାନ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼େଇ କରେ, ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ତିଷ୍ଠି ରହ ପାରବନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଅନ୍ତ ହୋଇଯିବ । ୩୨ଯଦି ନିଜେ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ଗଢ଼ଗାଳୀ ଲୋକର ଘରେ ପଶି ତାର ସମସ୍ତ ଲୁଚି ନେବାକୁ ଚାହଁବ, ତେବେ ପ୍ରଥମେ ସେ ଗଢ଼ଗାଳୀ ଲୋକଟିକୁ ବାଧିବା ପରକାର । ତା’ପରେ ସେ ଗଢ଼ଗାଳୀ ଲୋକଟିର ଘର ଲୁଚି କରି ସବୁ ଦିନିକି ନେଇ ଯାଇ ପାରିବ । ୩୩ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଲୋକେ ଯେଉଁ ସବୁ ପାପ କରୁଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଅ ଯାଇ ପାରିବ । ଲୋକେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେତେ ସବୁ ଖରାପ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ସେସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରି ଦିଅ ଯାଇପାରିବ । ୩୪କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର-ଆତ୍ମାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେଉଁ ଲୋକ କିଛି କହନ୍ତି, ତାହାକୁ କେବେହେଲେ କ୍ଷମା ନିଳବନାହିଁ । ସେ ସବୁବେଳେ ସେହି ପାପର ଦୋଷୀ ହେବ ।”

୩୫ଧର୍ମଗାୟାମାନେ ଯାଗୁଙ୍କଠାରେ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ ଅଛ ବୋଲି କହୁଥିବାରୁ, ଯାଗୁ ଏସବୁ କହଲେ ।

ଯାଗୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କର ପ୍ରତୁଟ ପରିବାର

୩୬ତା’ପରେ ଯାଗୁଙ୍କ ମାଆ ଓ ଭାଇମାନେ ସେଠାକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ବାହାରେ ଠିଆ ହେଲେ ଓ ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ଯାଗୁଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ଡାକି ପଠେଇଲେ । ୩୭ସେତେବେଳେ ଯାଗୁଙ୍କ ଚାରିପଟେ ଲୋକମାନେ ଘେରି ବସିଥିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭ ମାଆ ଓ ଭାଇମାନେ ତୁମକୁ ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ।”

୩୮ଯାଗୁ ପଚାରିଲେ, “କିଏ ମୋର ମାଆ? କେଉଁମାନେ ମୋର ଭାଇ?” ୩୯ତା’ପରେ ଯାଗୁ ତାହାଙ୍କ ଚାରି ପାଖରେ ବସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲେ । ସେ କହଲେ, “ଏ ଲୋକମାନେ ମୋର ମାଆ ଓ ଭାଇ । ୪୦ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଲଜ୍ଜାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ହିଁ ମୋର ଭାଇ,ଭଉଣୀ ଓ ମାଆ ।”

ବାଦ ବୁଝିବା ବିଷୟରେ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ କଥା

୪୧ଯାଗୁ ପୁଣି ହୁଦ କ୍ଵଳରେ ଉପଦେଶ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେଠାରେ ତାହାଙ୍କ ଚାରିପଟେ ବହୁତ ଲୋକ ନିମା ହୋଇଗଲେ । ତେଣୁ ସେ ହୁଦରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଡ଼ଙ୍ଗାରେ ଯାଇ ବସିଲେ । ଅନ୍ୟ ସବୁ ଲୋକ ହୁଦର କ୍ଵଳରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହଲେ । ୪୨ଯାଗୁ ଡ଼ଙ୍ଗାରେ

ଥାଇ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଅନେକ ଗୁଣ୍ଡ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ କଥାର ପ୍ରୟୋଗ କଲେ । ତାହାଙ୍କ ଶିକ୍ଷାରେ ସେ କହଲେ, “ଶୁଣ; ନିଜେ ଚାଷୀ ବୀଜ ବୁଣିବାକୁ ବାହାରିଲା ।” ୪୩ସେତେବେଳେ ଚାଷୀଟି ବୀଜ ବୁଣୁଥିଲା, ସେଥିରୁ କିଛି ବୀଜ ଗୁଣ୍ଡାରେ ପଡ଼ିଗଲା । ପକ୍ଷୀମାନେ ଆସି ସେତକ ଖାଇଦେଲେ । ୪୪ଆଉ କିଛି ବୀଜ ପଥୁରିଆ ନିମିରେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ନିମିରେ ଯଥେଷ୍ଟ ମାଟି ନ ଥିଲା । ଯଥେଷ୍ଟ ମାଟି ନ ଥିବାରୁ ସେ ବୀଜଗୁଡ଼ିକ ଅତି ଗାଢ଼ ଗନ୍ଧା ହୋଇଗଲା । ୪୫କିନ୍ତୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆକାଶରେ ଉଠିବା ପରେପରେ ଉତ୍ତାପ ହେତୁ ଗନ୍ଧା ଗୁଡ଼ିକ ନିକି ଗଲା । ମାଟି ଭିତରକୁ ଚୋରି ଗର୍ଭାରି ଭାବରେ ଯାଇ ପାରି ନ ଥିବାରୁ ଗଛ ଚାଗୁଗୁଡ଼ିକ ଗୁଣ୍ଡି ଗଲା । ୪୬କିଛି ବୀଜ କଣ୍ଟାବୁଦାଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ପଡ଼ିଗଲା । କଣ୍ଟାବୁଦାଗୁଡ଼ିକ ବହୁ ଥିଲା, ତେଣୁ କଣ୍ଟାବୁଦାଗୁଡ଼ିକ ଗଛଗୁଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଦେଲା, ତା’ଫଳରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭଲ ଭାବରେ ବଢ଼ି ପାରିଲାନାହିଁ । ତେଣୁ ସେଥିରେ ଫଳ ଫଳିଲାନାହିଁ । ୪୭କେତେକ ବୀଜ ଭଲ ମାଟିରେ ପଡ଼ିଲା । ସେଥିରୁ ଗଛ ହେଲା । ଗଛ ଭଲ ବଢ଼ିଲା ଓ ଫଳ ଫଳିଲା । କେତେକ ଗଛରେ ତିରିଗଣ୍ଡୁଣ ବା ଷାଠିଘଣ୍ଡୁଣ ବା ଏପରିକି କେତେକ ଗଛରେ ଗହେଣ୍ଡୁଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫଳ ଫଳିଲା ।”

୪୮ତା’ପରେ ଯାଗୁ କହଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଯିଏ ଗୁଣ୍ଡୁଣ, ଗୁଣ୍ଡୁଣ ।”

ଯାଗୁ ବାଦିକ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତି

୪୯ପରେ ଯେତେବେଳେ ଯାଗୁ ଏକାକୀ ଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କର ବାର ଦଶ ଯାକ ପ୍ରେରିତ ଓ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ ସମ୍ପର୍କରେ ପଚାରିଲେ । ୫୦ଯାଗୁ କହଲେ, “କେବଳ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟର ନିଗୁଡ଼ି ତତ୍ତ୍ଵ ବୁଝି ପାରିବା ପାଇଁ ଗଢ଼ି ଦିଆ ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ ମାଧ୍ୟମରେ ସବୁକଥା କହୁଛି । ୫୧ମୁଁ ଏପରି କରେ କାରଣ:

‘ସେମାନେ ଖାଲି ଚାହୁଁଥିବେ ସିନା କିନ୍ତୁ କିଛି ଦେଖି ପାରୁ ନଥିବେ । ସେମାନେ ଖାଲି ଗୁଣୁଥିବେ ସିନା କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝି ପାରୁ ନଥିବେ । ଯଦି ସେମାନେ ଦେଖି ପାରିବେ ଓ ବୁଝି ପାରିବେ, ତେବେ ସେମାନେ ବଦଳି ଯିବେ ଓ କ୍ଷମା ପାଇ ଯିବେ ।’”
ସିଗାଇୟ ୬:୯-୧୦

ଯାଗୁ ବୀଜ ବୁଝା ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ-କଥା ବୁଝାଇଲେ

୫୨ତା’ପରେ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନେ ଏହି ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ ବୁଝି ପାରୁଛ କି? ତେବେ ଅନ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ କିପରି ବୁଝିବ?” ୫୩ଚାଷୀଟି ଲୋକମାନଙ୍କ ମନ ମଧ୍ୟରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଉପଦେଶ ବୁଣୁଥିବା ଲୋକ ଭଳି । ୫୪କେତେବେଳେ ଉପଦେଶ ଗୁଣ୍ଡାରେ ପଡ଼ି ଯାଏ । କେତେକ ଲୋକ ଏହି ଗୁଣ୍ଡା ଭଳି, ସେହି ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ

ଉପଦେଶ ଶୁଣନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଗଘୁଡ଼ାନ ତତ୍ତ୍ଵକ୍ଷଣାତ୍ ଆସି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୁଣା ଯାଇ ଥିବା ଉପଦେଶକୁ ନେଇ ଯାଏ ।^{୧୬}ଆଉ କେତେକ ଲୋକ ପଥୁରଥା ନମିରେ ବୁଣା ଯାଇଥିବା ବାଦ ଭଲ, ସେମାନେ ଉପଦେଶ ଶୁଣନ୍ତି ଏବଂ ଗ୍ରୀପ୍ ଆନନ୍ଦରେ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରି ନଥାନ୍ତି ।^{୧୭}କିନ୍ତୁ ତାହାର ଚେର ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟର ଗଭୀରତାରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରେ ନାହିଁ । କେବଳ କିଛି କ୍ଷଣ ପାଇଁ ସେମାନେ ଉପଦେଶକୁ ଧରି ରଖନ୍ତି । ପରେ ଯେତେବେଳେ ଉପଦେଶ ଯୋଗୁଁ ବିପଦ ଆସେ ବା ସେମାନେ ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ହୁଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଭୁଲ୍ ବ୍ୟଗ୍ରାସ ପରତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ।^{୧୮}ଆଉ କେତେକ ଲୋକ କଣ୍ଠାବୁଦାଗୁଡ଼ିକରେ ପଢ଼ି ଯାଇଥିବା ବାଦ ଭଲ । ଏମାନେ ଉପଦେଶ ଶୁଣନ୍ତି ।^{୧୯}କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ନୀବନର ଚିନ୍ତା, ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତିର ମୋହ ଓ ଅନ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଲାଭ କରିବାର ଲାଳସା ଆସେ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପଦେଶକୁ ରୂପି ପକାଏ । ଫଳରେ ତାହା ସେମାନଙ୍କ ନୀବନରେ ଫଳହୀନ ହୁଏ ।^{୨୦}କେତେକ ଲୋକ ଭଲ ମାଟିରେ ବୁଣା ଯାଇଥିବା ବାଦ ଭଲ, ସେମାନେ ଉପଦେଶ ଶୁଣନ୍ତି ଓ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ତା'ପରେ ସେମାନେ ବୁଦ୍ଧି ପାଇ ଫଳପ୍ରଦ ହୁଅନ୍ତି । ତାହା ବେଳେବେଳେ ତିରିଶ ଗୁଣ, ଷାଠିଏ ଗୁଣ ବା ଗହେ ଗୁଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫଳ ଦେଇଥାଏ ।^{୨୧}

ଯାହା ଭୁଲ୍ ପାଖରେ ଅଛି ତାହାର ବିନୟୋଗ କର

^{୨୨}ତା'ପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୁଲ୍ କ’ଣ ଯାଣି ତଳେ କି ଖଟ ତଳେ ଦୀପଟିଏ ରଖ କି? ଭୁଲ୍ ଦୀପ ରୁଖା ଉପରେ ଦୀପ ରଖ ।^{୨୩}ତେବେ ଯାହା କିଛି ଲୁଚି ରହୁଛି, ତାହା ସ୍ଵରୂପ ହୋଇଯିବ । ଯାହା କିଛି ରହସ୍ୟ ହୋଇ ରହୁଛି, ତାହା ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ।^{୨୪}ମୋତେ ଗୁଣୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଗୁଣୁନ୍ତୁ ।

^{୨୫}“ଭୁଲ୍ ଯାହା ଶୁଣୁଛି, ତାହା ଉପରେ ସାବଧାନ ହୋଇ ବିଚାର କର । ଭୁଲ୍ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ଅନ୍ୟକୁ ଦେଉଛି, ପରମେଶ୍ଵର ଭୁଲ୍କୁ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଭାବରେ ଦେବେ । ବରଂ ପରମେଶ୍ଵର ଭୁଲ୍କୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଦେବେ ।^{୨୬}ଯାହା ପାଖରେ କିଛି ଅଛି, ତାହାକୁ ଆଉ ଅଧିକ ବଢ଼ାଯିବ । କିନ୍ତୁ ଯାହା ପାଖରେ ଖୁବ୍ କମ୍ ଅଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ସେ ହରେଇ ବସିବ ।”

ବାବର ପୁଣ୍ୟ ଯୀଶୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କଲେ

^{୨୭}ଯୀଶୁ ପୁଣି କହିଲେ, “ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ, ନମିରେ ବାଦ ବୁଣୁଥିବା ଲୋକଟିଏ ଭଲ ।^{୨୮}ବାଦରୁ ଅଙ୍କୁର ବାହାର ଦିନଗତ୍ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗେ । ସେହି ଲୋକ ଦିନରେ ଚୈତ୍ଵଆଉ କିମ୍ପା ସ୍ଵତ୍ଵରେ ଶୋଇଥାଉ, ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ତଥାପି ଅଙ୍କୁରଟି ଆପଣା ଛାଁଏ ବଢ଼ି ଚାଲି ଥାଏ । ସେହି ଲୋକ ନାଶିପାରେ ନାହିଁ ଯେ ଅଙ୍କୁରଟି କପର ବହୁଛି ।^{୨୯}କାହାର ସାହାଯ୍ୟ ବିନା ଭୂମି ଆପେ-ଆପେ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ । ପ୍ରଥମେ ଅଙ୍କୁର, ତା ପରେ କେଣ୍ଡା ହୁଏ । ତା'ପରେ କେଣ୍ଡାରେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଗନ୍ଧ୍ୟ

ହୁଏ;^{୩୦}ଯେତେବେଳେ ଗନ୍ଧ୍ୟ ପାଖଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଲୋକ ଦାଆ ନେଇ ତାକୁ କାଟେ । କାରଣ ଏହାହିଁ ଅମଳ କରିବାର ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ।”

ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଏକ ସୋରଷ ଦାନ ଭଲ

^{୩୧}ସେ ପୁଣି କହିଲେ, “ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ସଂପର୍କରେ କ’ଣ କହି ମୁଁ ଭୁଲ୍କୁ ବୁଝାଇବି? ମୁଁ କେଉଁ ପୁଣ୍ୟାଳୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହା ବୁଝେଇବି? ”^{୩୨}ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସୋରଷ ଦାନ ଭଲ । ଏହି ସୋରଷ ଦାନ, ଭୁଲ୍ ନମିରେ ବୁଣୁଥିବା ବାଦଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ ।^{୩୩}କିନ୍ତୁ ଭୁଲ୍ ବୁଣିବା ପରେ ଏହି ବାଦ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ ବଗିଚାର ଅନ୍ୟ ଗଛମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ତାର ଗାଖା ଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପକ୍ଷୀମାନେ ଆସି ତା ଛାଇରେ ବସା ବାସି ରହନ୍ତି ।”

^{୩୪}ଯୀଶୁ ଏହି ଭଳି ଅନେକ ପୁଣ୍ୟାଳୟ କଥା ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ପାରିବା କ୍ଷମତା ଅନୁସାରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ ।^{୩୫}ଯୀଶୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଲାବେଳେ ସବୁବେଳେ ପୁଣ୍ୟାଳୟ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏକୃତ୍ତିଆ ଥିବାବେଳେ, ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସବୁଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ସ୍ଵରୂପ ଭାବରେ ବୁଝେଇ ଦେଉଥିଲେ ।

ଯୀଶୁ ଝଡ଼ ବନ୍ଦ କରଦେଲେ

^{୩୬}ସେହି ବନ୍ଦ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଚାଲ, ଆଉ ପଟକୁ ଯିବା ।”^{୩୭}ତେଣୁ ସେମାନେ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ । ଯେଉଁ ଡ଼ଙ୍ଗାରେ ଯୀଶୁ ପୂର୍ବରୁ ବସି ସାରିଥିଲେ, ଶିଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ସେଥିରେ ବସିଲେ । ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ ଡ଼ଙ୍ଗାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ।^{୩୮}ତା'ପରେ ହ୍ରଦରେ ଗୋଟିଏ ଭୟଙ୍କର ଝଡ଼ ସୂଚି ହେଲା । ଡ଼ଙ୍ଗା ଆଡ଼କୁ ଢେର ମାଡ଼ ଆସିଲା । ଡ଼ଙ୍ଗାରେ ପାଣି ପ୍ରାୟ ଭରି ହୋଇଗଲା ।^{୩୯}ଯୀଶୁ ଡ଼ଙ୍ଗା ଭିତରେ ପଛ ମଙ୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଡ଼ଙ୍ଗାରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେଇ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାହାଙ୍କୁ ଉଠାଇଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ଗୁରୁ, ଭୁଲ୍ କ’ଣ ଆମ୍ଭ କଥା କିଛି ଚିନ୍ତାକରୁ ନାହିଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ୍ଭେ ବୁଡ଼ିଯିବା ।”

^{୪୦}ଯୀଶୁ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ, ସେ ପବନକୁ ଧମକ ଦେଲେ ଓ ଢେଉକୁ କହିଲେ, “ଗାନ୍ଧ ହୁଅ, ସ୍ଥିର ହୁଅ ।” ତା'ପରେ ଝଡ଼ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ହ୍ରଦ ଗାନ୍ଧ ହୋଇଗଲା ।

^{୪୧}ତା'ପରେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୁଲ୍ ସେମାନେ କାହିଁକି ଭୟ କରନ୍ତୁ? ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ’ଣ ଭୁଲ୍ ସମ୍ପର୍କରେ ବିଶ୍ଵାସ ହୋଇନାହିଁ?”

^{୪୨}ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଡ଼ର ଯାଇଥିଲେ । ସେମାନେ ନିଜ ଭିତରେ ପଚରା ପଚରି ହେଲେ, “ଏ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଲୋକ? ଏପରିକି ପବନ ଓ ପାଣି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ମାନୁଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ଦଣ୍ଡେ ଲୋକକୁ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ବଦଳରୁ ମୁକ୍ତ କଲେ

୫ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ହ୍ରଦର ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱର ଗର୍ଗଣୀୟମାନଙ୍କ ଦେଶରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଯୀଶୁ ତୃଙ୍ଗାର ବାହାରକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକ କବର ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ତା'ଦେହରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାଟି ପ୍ରବେଶ କରି ରହିଥିଲା । ସେ ଲୋକଟି କବର ମଧ୍ୟରେ ରହୁଥିଲା । ତାହାକୁ କେହି ହେଲେ ବାନ୍ଧି ପାରୁ ନ ଥିଲେ । ଏପରିକି ଗିଳ୍ଲିଳରେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ବାନ୍ଧି ପାରୁ ନ ଥିଲେ । କାରଣ ତାହାକୁ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ହାତକଡ଼ି ଓ ବେଡ଼ି ଡାବା ବାନ୍ଧି ଦିଆ ଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ହାତକଡ଼ିକୁ ଛଣ୍ଡାଇ ଖୋଲି ଦେଉଥିଲା ଓ ଗିଳ୍ଲିଳକୁ ଖଣ୍ଡ-ଖଣ୍ଡ କରି ଛଣ୍ଡାଇ ଦେଉଥିଲା । କେହି ହେଲେ ତାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରି ପାରୁ ନଥିଲେ । ସେ ଦିନ ରାତି ସଦାବେଳେ କବର ଓ ପାହାଡ଼ରେ ଥାଇ ଚିତ୍କାର କରୁଥିଲା ଓ ନିଜକୁ ପଥରରେ ଷଡ଼-ବିଷତ କରି ପକାଉଥିଲା । ଲୋକଟି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦୂରରୁ ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଧାଇଁ ଆସିଲା ଓ ପ୍ରଣାମ କରି ତାହାଙ୍କ ଆଗରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକକୁ କହିଲେ, “ରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା; ଏହି ଲୋକ ଦେହରୁ ବାହାର ଥା ।” ଯୀଶୁ ଏପରି କରିବା ଡାବା ସେହି ଲୋକ ବଡ଼ ପଟିରେ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲା, “ସବୁଠାରୁ ମହାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ହେ ଯୀଶୁ, ତୁମ୍ଭେ ମୋ ଠାରୁ କ’ଣ ଚାହୁଁଛ? ତୁମ୍ଭେ ମୋପେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗଣ, ମୁଁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ହଇଗଣ କରି ନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ତାକୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭ ନାମ କ’ଣ?”

ଲୋକଟି କହିଲା, “ମୋ ନାମ ଲିନକ* ବା ବାହନୀଭୂତ । କାରଣ ଆମ୍ଭେ ଅନେକ ।” ସେହି ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ ବାରମ୍ବାର କାକୁଡ଼ି ମିନତି ହୋଇ ଭିକ୍ଷା ମାଗିଲା ଯେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ଅକ୍ଷଳର ବାହାରକୁ ପଠେଇ ନ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ସେହି ପାହାଡ଼ କଡ଼ରେ ସେତେବେଳେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପଲ ଚରୁଥିଲା । ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ, “ଆମକୁ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠେଇ ଦିଅ, ତାହେଲେ ଆମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କ ଦେହ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଯିବୁ ।” ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏପରି କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଦେଲେ । ତାପରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନେ ସେହି ଲୋକଟି ଦେହରୁ ବାହାର ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦେହରେ ପଶିଗଲେ । ସେହି ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ପଲରେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ହଜାର ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଥିଲେ । ସେ ସବୁତକ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ପାହାଡ଼ କଡ଼କୁ ଖୁବ୍ ବେଗରେ ଧାଇଁଲେ ଓ ହ୍ରଦ ଭିତରେ ପଡ଼ି ଗଲେ । ସବୁତକ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ପାଣିରେ ବୁଡ଼ିଗଲେ ।

ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ପଲର ନିର୍ମୂଳମାନେ ପଲେଇ ଯାଇ ସହରରେ ଏହି ଘଟଣା ବିଷୟରେ କହିଲେ । ଲୋକେ କ’ଣ ଘଟିଛି ବୋଲି ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲେ ଯାହା ଦେହରେ ବାହନୀଭୂତ* ପ୍ରବେଶ

କରୁଥିଲା, ସେ ଲୋକଟି ଗୁମାସତା ପିନ୍ଧି ଭଲ ଭାବରେ ବସିଛି । ତାହାର ମନ ଭଲ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଏହା ଦେଖି ସେମାନେ ଭୟଭୀତ ହେଲେ । ସେଠାରେ କେତେକ ଲୋକ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିଥିଲେ । ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା* ଭୂତଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକଟିର ଓ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନଙ୍କର କ’ଣ ହେଲା, ସେ ସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ । ତା’ପରେ ସେ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେ ଅକ୍ଷଳ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ।

ଯୀଶୁ ତୃଙ୍ଗାରେ ବସି ଚାଲି ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ଯିଏ ପୂର୍ବରୁ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଡାବା ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସହତ ଯିବାକୁ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ଯିବାପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଲେ ନାହିଁ । ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଘରକୁ, ଆତ୍ମା-ସ୍ଥାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ । ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ଯାହା କରନ୍ତୁ, ସେ ସମସ୍ତ କଥା ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ଯେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭକୁ ଦୟା କରନ୍ତୁ ।” ତେଣୁ ସେ ଚାଲିଗଲା ଓ ଦେବାପଳ* ଅକ୍ଷଳର ଲୋକଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା ଯେ ଯୀଶୁ କିପରି ତା ପାଇଁ କେତେ ବଡ଼ କାମ କରନ୍ତୁ । ସମସ୍ତ ଲୋକ ଏ କଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ଯୀଶୁ ମୁକ୍ତ ବାଳକକୁ ନୀବନ ଦେଲେ ଓ ଏକ ଅସ୍ତ୍ର ଶୁଣୁ ଗ୍ରସ୍ତ କଲେ

ଯୀଶୁ ନୌକାରେ ବସି ହ୍ରଦର ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱକୁ ଫେରିଗଲେ । ପୁଣି ହ୍ରଦ କୂଳରେ ତାହାଙ୍କ ଚାରି ପଟେ ବହୁତ ଲୋକ ଜମିଗଲେ । ସିଦ୍ଧିଦା଼ି ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୁହର ଦଣ୍ଡେ ଅଧିକାରୀ ସେଠାକୁ ଆସିଲେ । ତାହାଙ୍କ ନାମ ଯାଇରସ ଥିଲା । ଯାଇରସ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ତାହାଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ । ସେ କାକୁଡ଼ି ମିନତି ହୋଇ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଭିକ୍ଷା ମାଗିଲେ, “ମୋର ଛୋଟ ଝିଅ ମରିବା ଉପରେ । ଦୟା କରି ଆପଣ ଆସି ତା’ଉପରେ ହାତ ରଖନ୍ତୁ, ତା’ହେଲେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଯିବ ଓ ନୀବନ ପାଇବ ।”

ଯୀଶୁ ଯାଇରସଙ୍କ ସାଥୀରେ ବାହାରିଲେ । ଅନେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗଲେ । ଭିଡ଼ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁ ଥିଲେ ।

ସେଠାରେ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ଦଣ୍ଡେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଥିଲା । ବିଗତ ବାରବର୍ଷ ଧରି ତା’ର ରକ୍ତସ୍ରାବ ହେଉଥିଲା । ଅନେକ ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ଡାବା ଚିକିତ୍ସା କରାଇ ସାରବା ପରେ ସେ ନିର୍ଗଣ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ପାଉଥିଲା । ତାର ସମସ୍ତ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ତଥାପି ତା’ର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ କୌଣସି ଉନ୍ନତି ଘଟୁ ନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତା’ର ଦେହ ଅତ୍ୟଧିକ ଖରାପ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ।

ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଏହା ଭୂତକୁ ବୁଝାଏ

ଦେବାପଳ ଏହା ଗ୍ରୀକ ଗଦ । ଏହାର ଅର୍ଥ ଦଶ ନଗର । ଏହି ଅକ୍ଷଳ ଗାଲାଲୀ ହ୍ରଦର ପୂର୍ବରେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା । ଏକଦା ସେଠାରେ ଦଶଟି ପ୍ରମୁଖ ନଗର ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା ।

ଲିନକ ଏହା ବହୁତ ଅଧିକ । ରୋମୀୟ ସେନାବାହନୀରେ ଗୋଟିଏ ଲିନକରେ ୫,୦୦୦ ସୈନ୍ୟ ରହୁଥିଲେ ।

ବାହନୀଭୂତ ଅନେକ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା

୨୯ ସେହ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଯାଗୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଗୁଣିବା ପରେ ଲୋକଙ୍କ ସହତ ତାହାଙ୍କର ଅନୁସରଣ କଲା । ସେ ପଛ ପଛରୁ ଆସି ଯାଗୁଙ୍କ ନିକଟତର ହେଲା ଓ ତାହାଙ୍କ ବସ୍ତୁ ଛୁଇଁଦେଲା । ୨୯ ସେ ମନେ ମନେ କହୁଥିଲା, “ଯଦି ମୁଁ ଖାଲି ଟିକିଏ ତାହାଙ୍କର ବସ୍ତୁ ଛୁଇଁ ପାରିବି ତେବେ ଭଲ ହୋଇଯିବି ।” ୩୦ ସେ ଯାଗୁଙ୍କ ବସ୍ତୁ ଛୁଇଁବା ମାତ୍ରେ ତାର ରକ୍ତ ସ୍ରାବ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ଓ ତାର ଗରୀରରେ ରୋଗ ଭଲ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ସେ ଅନୁଭବ କଲା । ୩୦ ସେହ ସମୟରେ ଯାଗୁ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଗନ୍ଧ ବାହାର ଯାଇଛି । ସେ ଅଟକି ଗଲେ ଓ ପଛକୁ ବୁଲି ପଡ଼ି ପଚାରିଲେ, “ମୋର ବସ୍ତୁ କ'ଣ ଛୁଇଁଲା ?”

୩୧ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏଠାରେ ତ ଅନେକ ଲୋକ ଆପଣଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଠେଲି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଅଧିକ ଆପଣ ପଚାରୁଛନ୍ତି, “ମୋତେ କ'ଣ ଛୁଇଁଲା ?”

୩୨ କିନ୍ତୁ ଯାଗୁ ତାହାଙ୍କୁ କେଉଁ ଲୋକ ଛୁଇଁଲା ବୋଲି ଚାରିଆଡ଼କୁ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ୩୩ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ନାଶିଥିଲା ଯେ ସେ ଭଲ ହୋଇଯାଇଛି, ତେଣୁ ସେ ଆଗକୁ ଆସି ଯାଗୁଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ଭୟରେ ଅରୁଥିଲା । ସେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ସବୁ କଥା କହିଲା । ୩୪ ଯାଗୁ ତାକୁ କହିଲେ, “ଆଗୋ ନାରୀ; ଭୁଲର ବିସ୍ତାପ ଭୁଲକୁ ସ୍ତମ୍ଭ କରି ଦେଇଛି । ଗାନ୍ଧିରେ ଯାଅ ଏବଂ ଭୁଲ ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।”

୩୫ ଯାଗୁ ସେଠାରେ ଏସବୁ କହୁଥିବା ସମୟରେ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହର ଅଧିକାରୀ ଯାଇରସଙ୍କ ଘରୁ କେତେକ ଲୋକ ଆସି ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୁଲର ଝିଅ ମରଗଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୁଲେ ଗୁରୁ (ଯାଗୁ)ଙ୍କୁ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଆଉ କାହିଁକି ହଇସା କରାବ ?”

୩୬ କିନ୍ତୁ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣିସାର ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୟ କର ନାହିଁ, କେବଳ ବିଶ୍ୱାସ କର ।”

୩୭ ତା’ପରେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କେବଳ ପିତର, ଯାକୁବ ଓ ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ଯୋହନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଲେ । ୩୮ ସେମାନେ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭାର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲେ । ସେ ସେଠାରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ବଳାପ କରୁଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେଠାରେ ବହୁତ କୋଳାହଳ ହେଉଥିଲା । ୩୯ ଯାଗୁ ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୁଲେ ସବୁ କାହିଁକି ଏତେ ପାଟିଭୁଣ୍ଡି ଓ କନ୍ଦାକଟା କରୁଛନ୍ତି ? ଏ ପିଲାଟି ମର ନାହିଁ, ସେ କେବଳ ଶୋଇ ଯାଇଛି ।” ୪୦ ଏହା ଶୁଣି ସବୁ ଲୋକ ଯାଗୁଙ୍କୁ ପରହାସ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରର ବାହାରକୁ ପଠେଇଦେଲେ । କେବଳ ପିଲାଟିର ବାପା-ମାଆ ଓ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଆସିଥିବା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ପିଲାଟି ଯେଉଁ କୋଠାରେ ଥିଲା, ସେହି କୋଠାକୁ ଗଲେ । ୪୧ ତା ପରେ ଯାଗୁ ଝିଅଟିର ହାତ ଧରି ତାହାକୁ କହିଲେ, “ଟଳିଆ, କୁମ୍ଭ” (ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଝିଅ, ମୁଁ ତୋତେ କହୁଛି ଉଠ ।) ୪୨ ଝିଅଟି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉଠି ଠିଆ ହେଲା ଓ ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଝିଅଟିର ବୟସ ବାର ବର୍ଷ

ଥିଲା ।) ତାର ବାପା-ମାଆ ଓ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ୪୩ ଯାଗୁ ଏ କଥା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନ କହିବା ପାଇଁ ଝିଅର ବାପା-ମାଆଙ୍କୁ କଡ଼ା ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ତା ପରେ ଯାଗୁ ଝିଅଟିର ବାପା-ମାଆଙ୍କୁ ଝିଅକୁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଦେବାକୁ କହିଲେ ।

ଯାଗୁ ନିଜ ନନ୍ଦ ସହରକୁ ଗଲେ

୪୪ ଯାଗୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ନିଜ ନନ୍ଦ ସହରକୁ ଗଲେ । ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଗଲେ । ୪୫ ଗ୍ରୀମବଦ୍ଧସରେ ଯାଗୁ ଯିହୁଦୀୟ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗୃହରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ବହୁତ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ଏ ଲୋକକୁ ଏସବୁ ଶିକ୍ଷା କେଉଁଠାରୁ ପାଇଲା ? ଏ ଲୋକକୁ ଏ ଉତ୍ତମ ବିଚାରଗନ୍ଧ (ବିଜ୍ଞାନ) ଦେଲା କିଏ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସେ କେଉଁଠାରୁ ଗନ୍ଧି ପାଇଲା ? ଏ କ’ଣ ସେହି ବଡ଼େଇ ନୁହଁନ୍ତି ? ଏ କ’ଣ ମରାୟମଙ୍କ ପୁଅ, ଆଉ ଯାକୁବ, ଯୋସି, ଯିହୁଦୀ ଓ ଶିମୋନଙ୍କ ଭାଇ ନୁହଁନ୍ତି ? ତାହାଙ୍କର ଭୃତଶୀମାନେ କ’ଣ ଏଠାରେ ଆମ୍ଭ ସହତ ନାହିଁନି ?” ତେଣୁ ଯାଗୁଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାରେ ଏହି ଲୋକମାନେ ବାଧା ପାଇଲେ ।

୪୬ ତେଣୁ ଯାଗୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଅନ୍ୟମାନେ ନିଶେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବିଜ୍ଞାନକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ନିଜ ସହର ଲୋକେ, ତାହାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ଓ ତାହାଙ୍କ ନିଜ ପରବାରର ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।” ୪୭ ଅତଏବ ସେଠାରେ ଯାଗୁ କୌଣସି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । କେବଳ କେତେକ ରୋଗୀଙ୍କ ଉପରେ ହାତ ରଖି ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ତମ୍ଭ କରିଲେ । ୪୮ ଲୋକମାନଙ୍କର କୌଣସି ବିଶ୍ୱାସ ନ ଥିବାରୁ ଯାଗୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ତା’ପରେ ଯାଗୁ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ଅନ୍ୟ ସବୁ ଗାଁକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ୪୯ ଯାଗୁ ବାରଦଶ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏକାଠି ଠାକିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଇ-ଦୁଇ ଜଣ କରି ବାହାରକୁ ପଠାଇଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଷ୍ଟାଣୁମାନଙ୍କ ଉପରେ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କଲେ । ୫୦ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ, “ଭୁଲେ ଯାତ୍ରା କାଳରେ ବାଡ଼ିଟିଏ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନେବ ନାହିଁ । ରୋଟି, ଝୁଲୁ କି ପକେଟରେ କିଛି ହେଲେ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ନେବ ନାହିଁ । ୫୧ ଭୁଲେ ଚପଲ ପିନ୍ଧି ପାରିବ । କିନ୍ତୁ କେବଳ ପିନ୍ଧିଥିବା ଲୁଗାପଟା ଛଡ଼ା କୌଣସି ଅଧିକ ଲୁଗାପଟା ନେବ ନାହିଁ । ୫୨ କୌଣସି ଘରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ସେ ସହର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଘରେ ରୁହ । ୫୩ ଯଦି କୌଣସି ସହରରେ ସେମାନେ ଚୁପକା ସ୍ୱାଗତ ନ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ସେମାନେ ଭୁଲ କଥା ନ ଶୁଣନ୍ତି, ତେବେ ସେ ସହର ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଅ । ଛାଡ଼ିଲା ବେଳେ ଚୁପ ପାଦରୁ ସେଠାକାର ଧୂଳି ଝାଡ଼ି ଦିଅ । ତାହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତେଡ଼ାବନ୍ଦୀ ହେବ ।”

୫୪ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେଠାରୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ ଲୋକମାନେ ଅନୁତାପ

କରନ୍ତୁ । ସୁଦୟ ପରବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତୁ ।^{୧୩}ସେମାନେ ଲୋକଙ୍କ ଦେହରୁ ଅନେକ ଭୂତଙ୍କୁ ଚଢ଼ି ଦେଲେ । ସେମାନେ ଅନେକ ରୋଗୀଙ୍କୁ ଚୈନ ଲଗାଇ ପୁସ୍ତ୍ର କରି ଦେଲେ । ହେରୋଦଙ୍କ ଧାରଣା ଥିଲା ଯେ ଯୀଶୁହଁ ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନ ।

ହେରୋଦ ଭବିକ୍ଷକ ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନ

^{୧୪}ରାଜା ହେରୋଦ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଗୁଣିଲେ । କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୀଶୁଙ୍କ ଖ୍ୟାତି ଚାରିଆଡ଼େ ବ୍ୟାପି ଯାଇଥିଲା । କେତେକ ଲୋକ କହୁଥିଲେ, “ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନ । ସେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନଶ୍ଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେଥି ଯୋଗୁ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ପାରୁଛନ୍ତି ।”

^{୧୫}ଅନ୍ୟମାନେ କହୁଥିଲେ, “ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଏଲିୟା ।”

ଆଉ କେତେକ କହୁଥିଲେ, “ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା, ପ୍ରାଚୀନ କାଳର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କ ଭଳି ସେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ।”

^{୧୬}ହେରୋଦ ଯୀଶୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଏସବୁ ଗୁଣିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ମୁଁ ଯୋହନଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ-କାଟି କରି ହତ୍ୟା କରିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୋହନ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁଣି ବଞ୍ଚି ଉଠିଛନ୍ତି ।”

ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନଙ୍କୁ ବିରକ୍ତ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଥିଲା

^{୧୭}ନିଜେ ହେରୋଦ ଯୋହନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଯୋହନଙ୍କୁ କାଗରୀରରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ହେରୋଦ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ହେରୋଦିଆଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ଏହା କରିଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ ହେରୋଦିଆ ହେରୋଦଙ୍କ ଭାଇ ଫିଲିପୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ପରେ ହେରୋଦ ତାହାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ ।^{୧୮}ଯୋହନ ହେରୋଦଙ୍କୁ କହିଥିଲେ, “ତୁମ୍ଭ ଭାଇଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ।”^{୧୯}ତେଣୁ ହେରୋଦିଆ ଯୋହନଙ୍କୁ ଗତୁ ଭାବରେ ଦେଖୁଥିଲେ । ସେ ଯୋହନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଏଥିପାଇଁ ହେରୋଦଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବାରେ ଅସଫଳ ହୋଇଥିଲେ ।^{୨୦}ହେରୋଦ ଯୋହନଙ୍କୁ ମାଗିବାକୁ ଭୟ କରୁଥିଲେ । ସେ ନୀତି ଥିଲେ ଯେ ସମସ୍ତ ଲୋକ ଯୋହନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ ଓ ପବିତ୍ର ଲୋକ ଭାବୁଥିଲେ । ତେଣୁ ହେରୋଦ ଯୋହନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ଯୋହନଙ୍କ ଉପଦେଶ ଗୁଣିବାକୁ ହେରୋଦ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ତଥାପି ଯୋହନଙ୍କ ଉପଦେଶ ହେରୋଦଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ବିଚଳିତ କରୁଥିଲା ।

^{୨୧}କିଛି ଦିନ ପରେ ହେରୋଦଙ୍କ ନିନ୍ଦା ବନ୍ଦରେ ଯୋହନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ହେରୋଦିଆକୁ ଗୋଟିଏ ସୁଯୋଗ ମିଳିଗଲା । ତାହାଙ୍କର ଉଚ୍ଚ ଅଧିକାରୀ, ସେନାପତିଗଣ ଏବଂ ଗାଳୀଲୀର ବନ୍ଧିଷ୍ଣୁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ହେରୋଦ ଗୁଡ଼ି ସମୟରେ ଭେଦି ଦେଉଥାନ୍ତା ।^{୨୨}ହେରୋଦିଆଙ୍କ ଝିଅ ଭିତରକୁ ଆସି ନାଶିଲା । ତା ନାଚରେ ଅତିଥିଗଣ ଓ ନିଜେ ହେରୋଦ ବହୁତ ଖୁସି ହେଲେ ।

ହେରୋଦ ଝିଅକୁ କହିଲେ, “ତୋର ଯାହା ଦରକାର ମୋତେ ମାଗେ । ମୁଁ ତୋତେ ତାହା ଦେବି ।”^{୨୩}ହେରୋଦ ଗପଥ ପୂର୍ବକ ମଧ୍ୟ କହିଲେ, “ତୁ ଯାହା ମାଗିବୁ ମୁଁ

ତୋତେ ତାହା ଦେବି । ଏପରିକି ମୁଁ ମୋ ରାଜ୍ୟର ଅଧା ଭାଗ ତୋତେ ଦେଇପାରେ ।”

^{୨୪}ଝିଅଟି ତା ମାଆ ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲା, “ରାଜା ହେରୋଦଙ୍କୁ ମୁଁ କ’ଣ ମାଗିବି?”

ତା ମାଆ କହିଲେ, “ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ମାଗେ ।”

^{୨୫}ଝିଅଟି ଅତି ଗାମ୍ଭୀର ରାଜାଙ୍କୁ ମାଗି ଗଲା । ସେ ରାଜାଙ୍କୁ କହିଲା, “ମୋତେ ବାପ୍ତିଜକ ଯୋହନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଟିଏ ଆଳରେ ରଖି ବର୍ତ୍ତମାନ ଦିଅ ।”

^{୨୬}ରାଜା ହେରୋଦ ବହୁତ ଦୁଃଖ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଝିଅର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଦାନ ଦେବାକୁ ଗପଥ କରି ସାରିଥିଲେ । ସେଠାରେ ହେରୋଦଙ୍କ ସହଚର ଖାଉଥିବା ଅତିଥିମାନେ ମଧ୍ୟ ହେରୋଦଙ୍କ ଗପଥ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଗୁଣି ସାରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଝିଅ ଯାହା ମାଗିଥିଲା, ତାହା ଦେବା ପାଇଁ ହେରୋଦ ମନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେନାହିଁ ।^{୨୭}ଏଣୁ ରାଜା ଯୋହନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ନେଇ ଆସିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇ ଭୁରୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ସୈନ୍ୟକୁ ପଠାଇଲେ । ସେ ଯାଇ କାଗରୀରରେ ଯୋହନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ କାଟି ଦେଲା ।^{୨୮}ଯୋହନଙ୍କ ସେହି ମୁଣ୍ଡ ସେ ଗୋଟିଏ ଆଳରେ ଆଣି ଝିଅକୁ ତାହା ଦେଲା । ସେ ଝିଅ ସେହି ମୁଣ୍ଡ ନେଇ ତା ମାଆକୁ ଦେଲା ।^{୨୯}ଏହି ସବୁ ଘଟଣା ଯୋହନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗୁଣିଲେ । ସେମାନେ ଆସି ଯୋହନଙ୍କ ମୃତ ଗର୍ଭାବକୁ ନେଇ କବର ଦେଲେ ।

ଯୀଶୁ ପାଠ୍ୟ ହବୀରରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ଖୁଆଇଲେ

^{୩୦}ଯେଉଁ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ପଠାଇଥିଲେ, ସେମାନେ ଫେରି ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଚାରିପଟେ ଏକାଠି ହୋଇ ସେମାନେ ଯାହା ସବୁ କରିଥିଲେ ଓ ଲୋକଙ୍କୁ ଯାହା ସବୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ସେ ସବୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ ।^{୩୧}ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ ଗହଳ ସ୍ଥାନରେ ଥିଲେ । ସେଠାରେ ବହୁତ ଲୋକ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେଠାରେ ଖାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ଟିକିଏ ସମୟ ପାଉ ନଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “କୁହ୍ମେମାନେ ମୋ ସହଚର ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିନ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲ ଓ ସେଠାରେ ଆମେ ଟିକିଏ ବନ୍ଧାମ ନେବା ।”

^{୩୨}ତେଣୁ ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ତୁଙ୍ଗରେ ବସି ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିନ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଗଲେ ।^{୩୩}କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଲୋକ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାଲି ଯାଉ ଥିବାର ଦେଖିଲେ ଓ ଚିହ୍ନି ମଧ୍ୟ ପାରିଲେ । ତେଣୁ ସମସ୍ତ ନଗରରୁ ଲୋକେ ସ୍ତ୍ରୀ ପଥ ଦେଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ଯାଉଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ଗଲେ । ଯୀଶୁ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ, ସେମାନେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ।^{୩୪}ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ବହୁତ ଲୋକ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କଲେ । କାରଣ ସେମାନେ ମେଷପାଳକ ବନ୍ଦୀ ଅରକ୍ଷିତ ମେଣ୍ଟୁପଲ ଭଳି ଥିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ।

^{୩୫}ସେତେବେଳେକୁ ବନ ଗଡ଼ ଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲେ, “ଏହା

ଗୋଟିଏ ନନଗୁନ୍ୟ ନାଗା । ଦିନ ଗଡ଼ିଗଲାଣି ।^{୩୭}ତେଣୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଖ-ପାଖ ପଲ୍ଲୀ ଓ ଗାଁଗୁଡ଼କୁ ପଠାଅ । ତା’ହେଲେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଖାଇବା ପାଇଁ କିଛି ଖାଦ୍ୟ କରି ଆଣି ପାରିବେ ।”

^{୩୮}ଯୀଶୁ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭୁଲେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦିଅ ।”

ଶିଷ୍ୟମାନେ ପଚାରିଲେ, “ଆମେ କ’ଣ ଯାଇ ରୋଟି କରି ଆଣି ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବୁ? ରୋଟି କରିବାକୁ ସେତିକି ଅର୍ଥ ଯୋଗାଡ଼ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାସେ କାଳ କାମ କରିବାକୁ ହେବ ।”

^{୩୯}ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଯାଇ ଦେଖ, ଭୁଲ ପାଖରେ କେତେ ଖଣ୍ଡ ରୋଟି ଅଛି?”

ଶିଷ୍ୟମାନେ ରୋଟି ଗଣିସାରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ଆମ ପାଖରେ ପାଞ୍ଚଟି ରୋଟି ଓ ଦୁଇଟି ମାଛ ଅଛି ।”

^{୪୦}ଯୀଶୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ, “ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଡ଼ିଆର ସବୁଦିନ ଘାସ ଉପରେ ଦଳ-ଦଳ କରି ବସେଇ ଦିଅ ।”

^{୪୧}ଲୋକମାନେ ପ୍ରତି ଦଳରେ ପରାମ-ପରାମ ବା ଗହେ-ଗହେ ହୋଇ ବସିଗଲେ ।^{୪୨}ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ପାଞ୍ଚଟି ରୋଟି ଓ ଦୁଇଟି ମାଛକୁ ଢେକି ଫର୍ସ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ରୋଟି ପାଇଁ ପନ୍ଦରାଦି ଦେଲେ । ସେ ରୋଟି ଗୁଡ଼ିକୁ ଛଣାଇ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରିତ୍ରାଣକୁ ଦେଲେ । ତା’ପରେ ମାଛକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଖଣ୍ଡ-ଖଣ୍ଡ କଲେ ଓ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେହିଭଳି ବାଣ୍ଟି ଦେଲେ ।^{୪୩}ସମସ୍ତେ ପୁର ପେଟ ଖାଇ ଚୁପ ହେଲେ ।^{୪୪}ସମସ୍ତେ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବଳକା ରୋଟି ଖଣ୍ଡ ଓ ମାଛ ଖଣ୍ଡ ଗୁଡ଼ିକୁ ବାରିଟି ଟୋକେଇରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଭର୍ତ୍ତି କଲେ ।^{୪୫}ଯେଉଁମାନେ ରୋଟି ଖାଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଥିଲା ।

ଯୀଶୁ ପାଣି ଉପରେ ଚାଲିଲେ

^୧ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଡଙ୍ଗା ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ କହଲେ । ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହ୍ରଦର ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା ବେଥ୍‌ସାଇଦାକୁ ଆଗୁଆ ଯିବାକୁ କହଲେ ଓ ସେ ନିଜେ ପରେ ଯିବେ ବୋଲି କହଲେ । ସେଠାରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ କହ ସେ ରହିଲେ ।^୨ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବଦାୟ ଦେବା ପରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଗଲେ ।^୩ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଡଙ୍ଗାଟି ହ୍ରଦ ମଝିରେ ଥିଲା ଓ ଯୀଶୁ ସ୍ଥଳ ଭାଗରେ ଧକ୍କିଆ ଥିଲେ ।^୪ଯୀଶୁ ଦେଖିଲେ ଯେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଡଙ୍ଗାର ଆଡ଼କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି । କାରଣ ସେତେବେଳେ ପବନ ତାହାଙ୍କର ବପରାଡ଼ ଦିଗରେ ବହୁଥିଲା । ପ୍ରାତଃକାଳର ପ୍ରାୟ ତିନିଟାରି ଛଅଟା ଭିତରେ ଯୀଶୁ ହ୍ରଦ ଉପରେ ଚାଲି ଚାଲି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖ ଦେଇ ଯେତେବେଳେ ଆଗେଇ ଯିବା ଉପରେ,^୫ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ହ୍ରଦ

ଉପରେ ଚାଲୁଥିବାର ଦେଖି ତାହାଙ୍କୁ ଭୂତ ବୋଲି ଭାବିନେଲେ । ସେମାନେ ଚକ୍ରାନ୍ତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^୬ସମସ୍ତ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯେମିତି ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ସେମାନେ ଡରଗଲେ । ଯୀଶୁ ଭୁରନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ସାହାସ ଧର । ଏହ ମୁଁ, ଭୟ କର ନାହିଁ ।”^୭ତା’ପରେ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ଡଙ୍ଗାରେ ଚଢ଼ିଗଲେ । ପବନ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଏଥିରେ ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।^୮ସେମାନେ ରୋଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀକୁ ବୁଝି ପାରି ନଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ନିତ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

^୯ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ହ୍ରଦ ପାର ହୋଇ ଗିନ୍ନେସରତ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେମାନେ ଡଙ୍ଗାଟି ସେଠାରେ ବାନ୍ଧି ଦେଲେ ।^{୧୦}ଡ଼ଙ୍ଗାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ବାହାରକୁ ଆସିବା ପରେ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ।^{୧୧}ତା’ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁ ଆସିଥିବା ଖବର ଲୋକଙ୍କୁ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନକୁ ଘୋଡ଼ି ଗଲେ । ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ, ସେଠାରେ ଖବର ବ୍ୟାପିଗଲା ଓ ସେଠାକୁ ଲୋକମାନେ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଖଟିଆରେ ନେଇ ଆସିଲେ ।^{୧୨}ଯୀଶୁ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ନଗର, ଗାଁ ଓ ପୁରପଲ୍ଲୀ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ, ଲୋକେ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ସେଠାକାର ହାଟ ବଜାରରେ ଥୋଇ ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଥିଲେ, ଯେ ସେ ତାହାଙ୍କ ପିନ୍ଧା ଲୁଗାରୁ ଟିକିଏ ସେମାନଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ଦେବାକୁ ପ୍ରୟୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ । ଯେଉଁମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ପାରିଲେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତ ହୋଇଗଲେ ।

ମନୁଷ୍ୟକୁଟ ନୟନ ଠାରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟାଧି ମହାନ

୭ କେତେକ ଫାରୁଗୀ ଓ କେତେକ ଧର୍ମଗାୟା ଯିରୁଶାଲମରୁ ଆସି ଯୀଶୁଙ୍କ ରାଗପଟେ ରୁଣ୍ଡ ହୋଇଗଲେ ।^୧ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କର କେତେକ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଅପବିତ୍ର ହାତରେ ଅର୍ଥାତ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ପଦ୍ମଭିରେ ହାତ ନ ଧୋଇ) ଖାଉଥିବାର ଦେଖିଲେ ।^୨ଫାରୁଗୀ ଓ ସମସ୍ତ ଯିହୁଦୀମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ପଦ୍ମଭିରେ ହାତ ନ ଧୋଇ କେତେବେଳେ ଖାଉ ନଥିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ମହାନ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଚଳିତ ପରମ୍ପରା ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଏହା କରୁଥିଲେ ।^୩ଏପରିକି ବଦାୟରୁ ଅଣାଯାଉଥିବା ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥକୁ ସେମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ପଦ୍ମଭିରେ ନ ଧୋଇ ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ଗିନ, କଳସ, ତମ୍ବାପାତ୍ର ଆଦି ମାଜିବା, ଧୋଇବା ଭଳି ଅନେକ ପରମ୍ପରା ସେମାନେ ପାଳନ କରନ୍ତି ।

^୪ତେଣୁ ଫାରୁଗୀ ଓ ଧର୍ମଗାୟାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୁଲର ଶିଷ୍ୟମାନେ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷରୁ ପ୍ରଚଳିତ ପରମ୍ପରା ଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକ ପାଳୁ ନାହିଁନି? ସେମାନେ ଅପବିତ୍ର ହାତରେ ଖାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟକ କରନ୍ତି?”

ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଭୁଲର କପଟୀମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯିଗାୟ ଯାହା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ କରୁଥିଲେ ତାହା ଯଥାର୍ଥ, ଯିଗାୟ ଲେଖିଥିଲେ,

‘ଏ ଲୋକମାନେ କେବଳ ମୁହଁରେ ମୋର ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମନ ମୋ ଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ।

୭ ସେମାନଙ୍କର ମୋ ପାଇଁ ଉପାସନା ନିରର୍ଥକ, କାରଣ ସେମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟକୁତ ନିୟମ ମାନବାକୁ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ।’
ଯିଶାଇୟ ୨୯:୧୩

‘ଭୂମ୍ଭେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶ ଡାକି କରୁଛୁ । ଏବେ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମନୁଷ୍ୟକୁତ ପରମେଶ୍ୱର ଧରି ବସିଛୁ ।’

ଯୀଶୁ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ନିଜ ପରମେଶ୍ୱର ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶ ଡାକି କରି ଦେଇ ନିଜକୁ ଚତୁର ବୋଲି ଭାବୁଛୁ ।

୧୦ମୋଗା କହୁଥିଲେ, ‘ଭୂମ୍ଭେ ଭୂମ୍ଭ ବାପା-ମାଆଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କର’* । ସେ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ, ‘ଯେଉଁଲୋକ ନିଜ ବାପା-ମାଆଙ୍କୁ ଖରାପ କଥା କହେ, ତାକୁ ମାରିଦିଆଯିବାର ଉଚିତ’* ।

୧୧କିନ୍ତୁ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଉପଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ନିଜେ ଲୋକ ତାର ବାପା ମାଆଙ୍କୁ କହ ପାରିବ, ‘ମୋର ଯେଉଁ ପଦାଧିକାରରେ ଭୂମ୍ଭର ଲାଭ ହୋଇ ପାରି ଥାଆନ୍ତା, ସେହି ପଦାର୍ଥ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରି ପାରିବିନାହିଁ,

କାରଣ ତାହା ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିବି ।’ ୧୨ଏହ ଉକ୍ତ, ସେହି ଲୋକକୁ ତାର ବାପା ମାଆଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି କରିବା ପାଇଁ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଅନୁମତି ଦେଇ ନାହିଁ ।

୧୩ନିଜ ନିୟମ ପାଳିବା ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ମନେ କରି ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାହା ପାଳିବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଛୁ । ଭୂମ୍ଭେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳିବା ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ ବୋଲି ଉପଦେଶ ଦେଇ ତାହା ଏଡ଼େଇ ଦେଉଛୁ ।

୧୪ଏହିଭଳି ଅନେକ କାମ ଭୂମ୍ଭେମାନେ କରୁଛୁ ।”

୧୫ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ପାଖକୁ ଡାକିଲେ । ସେ କହିଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ମୋର କଥା ଶୁଣି ଓ ବୁଝି । ୧୬ଏଭଳି କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ, ଯାହା ବାହାର ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରି ତାକୁ ଅଶୁଦ୍ଧ କରି ପକାଇବ ।

୧୭ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟର ଭିତରୁ ବାହାର ଥାଏ, ତାହା ହିଁ ତାକୁ ଅଶୁଦ୍ଧ କରିପାରେ । ୧୮*

୧୯ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଏ ଦୁଷ୍ଟାନ୍ତ କଥା ବିଷୟରେ ପଚାରିଲେ । ୨୦ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭଳି କ’ଣ ବୁଝି ପାରିଲୁ ନାହିଁ? ଭୂମ୍ଭେମାନେ କ’ଣ ବୁଝି ପାରୁନ ଯେ ଲୋକର ଭିତରକୁ ବାହାର କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଗଲେ ତାହା ସେହି ଲୋକକୁ ଦୂଷିତ କରିପାରେ ନାହିଁ ।

୨୧କାରଣ ଖାଦ୍ୟ ତାର ହୃଦୟକୁ ନିର୍ମାଳ ପେଟ ଭିତରକୁ ଗଲା ଓ ପୁଣି ମଳ ଆକାରରେ ବାହାରକୁ ବାହାର ଯାଏ ।” (ଏହା କହ ଯୀଶୁ ସମସ୍ତ ଖାଦ୍ୟ-ପଦାର୍ଥ ଯେ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କଲେ ।)

ଯାଏ ଓ ପୁଣି ମଳ ଆକାରରେ ବାହାରକୁ ବାହାର ଯାଏ ।” (ଏହା କହ ଯୀଶୁ ସମସ୍ତ ଖାଦ୍ୟ-ପଦାର୍ଥ ଯେ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କଲେ ।)

୨୨ସେ ପୁଣି କହିଲେ, “ମନୁଷ୍ୟର ଭିତରୁ ଯାହା ବାହାରକୁ ଆସେ, ତାହା ତାହାକୁ ଅଶୁଦ୍ଧ କରି ଥାଏ ।

୨୩ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ, ତାର ମନରେ, ଏହି ସବୁ ଖରାପ ଦିନିଷ ଦିନୁ ଦିନିଷ; ମନ ବିଚାର, ଯୌନଗତ ପାପ, ଚୋରୀ, ହତ୍ୟା । ୨୪ବ୍ୟଭିଚାର, ଲଜସା ବା ଲୋଭ, ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା, ମନ୍ଦକାମ କରିବା, ପ୍ରବନ୍ଧନା, ଭୀଷ୍ମୀ, ବୁଦ୍ଧି, ଅହଙ୍କାର ଏବଂ ମୂର୍ଖତା । ୨୫ଏହି ସବୁ ଖରାପ ଦିନିଷ ମନୁଷ୍ୟର ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ଆସିଥାଏ । ଏଗୁଡ଼ିକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅଶୁଦ୍ଧ କରିପାକନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ନିଜେ ଅଣସିଦ୍ଧି ଗ୍ରହଣକରୁ ବାହାରିବା କଲେ

୨୬ଯୀଶୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଯୋରଦାନ ଆଖ ପାଖ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ସେ ଚାହୁଁ ନଥିଲେ ଯେ କୌଣସି ଲୋକ ତାହାଙ୍କର ଆସିଥିବା ଖବର ଜାଣନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ସେ ସେଠାରେ ଲୁଚି ରହି ପାରିଲେନାହିଁ ।

୨୭ନିଜେ ଯୀଶୁ ଆସିଥିବା ଖବର ଶୁଣି ପାରିଲେ । ତାର ଝିଅ ଦେହରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରି ରହିଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ତାହାଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ୨୮ସେ ଯୀଶୁ ଲୋକଟି ଗ୍ରୀକ୍ ଥିଲା । ସେ ସିନାୟ ଫିନିକସ୍ ଠାରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା । ସେ ତା ଝିଅ ଠାରୁ ଭୂତକୁ ବାହାର କରି ଦେବା ପାଇଁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା ।

୨୯ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, “ପ୍ରଥମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଚୁପ୍ ହେବାକୁ ଦିଅ, କାରଣ ପିଲାମାନଙ୍କର ଗୋଟି ନେଇ ଯାଇ କୁକୁରମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ।”

୩୦ସେ ଯୀଶୁ ଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ହେ ପୁତ୍ର, ତାହା ସତ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଖାଉଥିବା ସମୟରେ ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ୁଥିବା ଖାଦ୍ୟର ଚିକି ଚିକି ଅଂଗତକ ଟେବୁଲ୍ ତଳେ ଥିବା କୁକୁରମାନେ ମଧ୍ୟ ଖାଇ ଥାଆନ୍ତି ।”

୩୧ତା’ ପରେ ଯୀଶୁ ସେହି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏହା ହିଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଉତ୍ତର । ଏବେ ଭୂମ୍ଭେ ଘରକୁ ଯାଇ ପାର । ଭୂତ ଭୂମ୍ଭର ଝିଅକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଗଲାଣି ।”

୩୨ସେହି ଯୀଶୁ ଲୋକଟି ଘରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା ଯେ ତାହାର ଝିଅ ଖଟରେ ଗୋଇଛୁ । ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ତା ଦେହରୁ ବାହାର ଚାଲି ଯାଇଛି ।

ଯୀଶୁ ନିଜେ ମୂଳ ବଧୂର ଲୋକକୁ ସ୍ୱସ୍ତ୍ର କରିଦେଲେ

୩୩ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଯୋର ଆଖ-ପାଖ ଅଞ୍ଚଳ ଛାଡ଼ି ଦେବାପଲ ଗ୍ରାମରେ ଯିବୋନ ହୋଇ ଗାଲାଲୀ ହ୍ରଦ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ୩୪ସେଠାରେ କେତେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ଆଣିଲେ । ସେ ଲୋକଟି ମୂଳ ଓ ବଧୂର ଥିଲା । ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ଯେ ସେ ତାହାଙ୍କ ହାତ ଲୋକଟି ଉପରେ ରଖି ତାକୁ

‘ଭୂମ୍ଭେ ... କର’ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକ ୨୦:୧୨ ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବରଣ ୫:୧୨ ।

‘ଯେଉଁଲୋକ ... ଉଚିତ’ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକ ୨୧:୧୭

ପଦବ୍ୟାଖ୍ୟା ୧୨ କେତେକ ଗ୍ରୀକ୍ ମୂଳ ଭାଷାରେ ପଦ ୧୨ ଯୋଗ କରିଯାଇଅଛି । “ଭୂମ୍ଭେମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ଶୁଣୁଛୁ, ଶୁଣି ।

ଭଲ କରି ଦିଅନ୍ତୁ ।^{୩୩} ଯାଗୁ ସେ ଲୋକଟିକୁ ଭିଡ଼ଠାରୁ ଟିକିଏ ଦୂରକୁ ଗୋଟିଏ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ । ସେ ସେହି ଲୋକଟିର କାନ ଭିତରେ ନିଜ ଆଙ୍ଗୁଳି ଗୁଡ଼ିକୁ ରଖିଲେ । ତା ପରେ ସେ ଛେପ ପକାଇଲେ ଓ ଲୋକଟିର ଦିଗକୁ ଛୁଇଁଲେ ।^{୩୪} ଯାଗୁ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ପକାଇଲେ । ସେ ଲୋକଟିକୁ କହିଲେ, ^{୩୫} “ଇସ୍ରାଏଲ !” (ଅର୍ଥାତ୍ ‘ଖୋଲ ଯାଉ ।) । ତତ୍ତ୍ୱକ୍ଷଣାତ୍ ତାର କାନ ଖୋଲି ଗଲା । ନିଭର ଗ୍ରନ୍ଥି ଖୋଲିଗଲା । ସେ ସୁସ୍ଥ ଭାବରେ କହି ପାରିଲା ।

^{୩୬} ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯେ ଏ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ କାହାକୁ କିଛି ଯେପରି ନ କୁହନ୍ତି । ଯାଗୁ ସଦାବେଳେ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ କିଛି ନ କୁହନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ପରିଣାମରେ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ ।^{୩୭} ଲୋକମାନେ ବାସ୍ତବରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ସେମାନେ କହୁଥିଲେ, “ଯାଗୁ ସବୁ କିଛି ସ୍ତୁତ୍ତ୍ୱ କରୁଛନ୍ତି, ଏପରିକି ସେ ବଧୂରକୁ ଗ୍ରହଣ-ଶକ୍ତି ଓ ମୂଳକୁ ବାକ୍ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି ।”

ଯାଗୁ ଗରି ହକାରରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ

ଆଉ ଅରେ ଯାଗୁଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର କିଛି ଖାଇବାକୁ ନଥିଲା । ତେଣୁ ଯାଗୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡକାଇ କହିଲେ, ^୧ “ଏ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୋତେ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି । ସେମାନେ ମୋ ସହିତ ତିନି ବନ ବନ ହେଲ ଅଛନ୍ତି ଅଥଚ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଖାଇବାକୁ କିଛି ନାହିଁ । “କିଛି ନ ଖୁଆଇ, ସେମାନଙ୍କୁ ଯଦି ମୁଁ ପଠାଇ ବାସ, ତେବେ ସେମାନେ ମୁଁଙ୍କି ହୋଇ ଗସ୍ତରେ ଭୁକି ପଡ଼ିବେ । କେତେକ ଲୋକ ବହୁତ ଦୂରରୁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ଯାଗୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭେମାନେ ଏ ଦିନହାନ ଅଟଳରେ ଏମାନଙ୍କୁ ଖୁଆଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ କୁଆଡୁ ପାଇ ପାରିବୁ?”

ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭ୍ରମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଖରେ କେତେ ଖଣ୍ଡ ରୋଟି ଅଛି?”

ସେମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସାତ ଖଣ୍ଡ ଅଛି ।”

ତା’ପରେ ଯାଗୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତଳେ ବସି ଯିବାକୁ କହିଲେ । ସେ ସାତ ଖଣ୍ଡ ରୋଟି ନେଲେ ଓ ସେଥିପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ରୋଟିତକ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟି ଦେବାକୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । ସେମାନେ ସେଇଆ କଲେ ।^୨ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ କିଛି ଛୋଟ ମାଛ ଥିଲା । ଯାଗୁ ମାଛ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାହା ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ବାଣ୍ଟି ଦେବାକୁ କହିଲେ ।^୩ ସବୁ ଲୋକ ଖାଇ ଭୃପ୍ତ ହେଲେ । ତା ପରେ ସେମାନେ ବଳକା ଟୁକୁରା ତକ ଏକାଠି କରି ସାତଟି ଟୋକେଇରେ ଭର୍ତ୍ତି କଲେ ।^୪ ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ କେବଳ ଚାରି ହକାର ପୁରୁଷ ଖାଇଥିଲେ । ସେମାନେ

ଖାଇଲା ପରେ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବଦାୟ କରି ଦେଲେ ।^୫ ତା’ପରେ ଯାଗୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ଡଙ୍ଗାରେ ବସି ଦଲ୍‌ମନୁଆ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଫାରୁଶୀମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ।

ଫାରୁଶୀ ଯାଗୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କଲେ

^୬ ଫାରୁଶୀମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ଯାଗୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପଚାରିଲେ । ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କୁ, ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ କରିବାକୁ କହିଲେ ।^୭ ଯାଗୁ ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ନେଇ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରି କହିଲେ, “ଭ୍ରମ୍ଭେମାନେ କାହିଁକି ପ୍ରମାଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ? ମୁଁ ଭ୍ରମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଭ୍ରମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସେଭଳି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଦିଆଯିବନାହିଁ ।”^୮ ତା’ପରେ ଯାଗୁ ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ପୁନଃ ଡଙ୍ଗା ଭିତରକୁ ଚାଲି ଆସିଲେ । ସେ ଡଙ୍ଗାରେ ବସି ହୃଦୟ ଅପର ପାରିକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଯାଗୁଙ୍କ ସତର୍କବାଣୀ

^୯ ସେମାନେ ଖାଇବା ପାଇଁ ଅଧିକ ଖାଦ୍ୟ ଆଣିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲେ । ଯାଗୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଖଣ୍ଡିଏ ମାତ୍ର ରୋଟି ଥିଲା ।^{୧୦} ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ତେତାବନୀ ଦେଇ କହିଲେ, “ସାବଧାନ; ଫାରୁଶୀ ଓ ହେରୋଦଙ୍କ ଖର୍ମାର* ଠାରୁ ଦୂରରେ ରୁହ ।”

^{୧୧} ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଆଲୋଚନା କଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଖରେ ରୋଟି ନାହିଁ ବୋଲି ଯାଗୁ ଏକଥା କହିଲେ ।”

^{୧୨} ସେମାନେ କ’ଣ କ’ଣ ଆବାଖୀ ହେଉଛନ୍ତି ତାହା ଯାଗୁ ଜାଣି ପାରିଲେ ତେଣୁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ରୋଟି ନାହିଁ ବୋଲି ଭ୍ରମ୍ଭେମାନେ କାହିଁକି ତକ୍-ବତକ୍ କରୁଛୁ? ଏବେ ସ୍ତୁତ୍ତ୍ୱ ଭ୍ରମ୍ଭେମାନେ ଦେଖି ପାରୁନ କି ବୁଝି ପାରୁନ?”

^{୧୩} ଭ୍ରମ୍ଭମାନଙ୍କର କ’ଣ ବୁଝି ହଜି ଯାଇଛି? ଭ୍ରମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆଖି ଅଛି ତଥାପି ଭ୍ରମ୍ଭେମାନେ ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ? ଭ୍ରମ୍ଭମାନଙ୍କର କାନ ଅଛି, ତଥାପି ଭ୍ରମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣି ପାରୁନାହିଁ? ଆମ୍ଭ ପାଖରେ ଯେତେବେଳେ ଖାଇବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ରୋଟି ନ ଥିଲା ମୁଁ ସେତେବେଳେ କ’ଣ କରିଥିଲି ଭ୍ରମ୍ଭମାନଙ୍କର କ’ଣ ତାହା ମନେ ନାହିଁ? ^{୧୪} ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ପାଞ୍ଚ ହକାର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ପାଞ୍ଚଟି ରୋଟି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଭ୍ରମ୍ଭକୁ ଦେଇଥିଲି, ମନେ ପକେଇଲା, ଭ୍ରମ୍ଭେମାନେ କେତୋଟି ଟୋକେଇରେ ବଳକା ରୋଟି ଖଣ୍ଡତକ ଭର୍ତ୍ତି କରିଥିଲେ?”

ସେମାନେ କହିଲେ, “ବାରଟିରେ ।”

^{୧୫} ଆଉ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଚାରିହକାର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ସାତଟି ରୋଟି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଦେଇଥିଲି, ମନେ

ଖର୍ମାର ଏଠାରେ ଖର୍ମାର ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗ କୁ ପ୍ରଭାବର ପ୍ରତୀକ ରୂପରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି ।

ପକେଇଲ, ଭୃତ୍ୟମାନେ କେତେଟି ଟୋକେଇରେ ବଳକା ରୋଟି ଖଣ୍ଡତକ ଭର୍ତ୍ତି କରିଥିଲେ?”

“ସେମାନେ କହିଲେ, ସାତଟିରେ ।”

“ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଯାହା କରିଥିଲି, ସେ ସବୁ ଭୃତ୍ୟମାନେ ମନେ ରଖିଛନ୍ତି । ଅଥଚ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଭୃତ୍ୟମାନେ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନାହାଁ?”

ବେଥ୍‌ସାଇବାରେ ଯୀଶୁ ଦଶେ ଅକ୍ଷୟ ଚକ୍ଷୁଦାନ କଲେ

“ତା’ପରେ ସେମାନେ ବେଥ୍‌ସାଇବା ଚାଲି ଆସିଲେ । ସେଠାରେ କେତେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ଅକ୍ଷୟ ନେଇ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଯେ ସେ ଅକ୍ଷୟ କେବଳ ଛୁଇଁ ଦିଅନ୍ତୁ ।” ଯୀଶୁ ଅକ୍ଷୟ ଲୋକଟିର ହାତ ଧରି ତାକୁ ଗାଁ ବାହାରକୁ କଣ୍ଢାଇ ନେଇଗଲେ । ସେ ଅକ୍ଷୟ ଆଖିରେ ଛେପ ପକାଇଲେ । ତା ଉପରେ ହାତ ରଖି ତାକୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୃତ୍ୟ କିଛି ଦେଖି ପାରୁଛ କି?”

“ସେହି ଲୋକଟି ଉପରକୁ ଚାହିଁ କହିଲା, “ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରୁଛି । ସେମାନେ ଚାରି ଆଡ଼େ ଚାଲୁଥିବା ଗଛ ଭଳି ମୋତେ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି ।”

“ଯୀଶୁ ପୁଣି ଅରେ ଅକ୍ଷୟ ଆଖି ଉପରେ ହାତ ରଖିଲେ । ତା’ର ଆଖି ଭଲ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଓ ସେ ସବୁକିଛି ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରୁଥିଲା ।” ଯୀଶୁ ତାକୁ ଘରକୁ ପଠେଇ ଦେଲେ ଓ କହିଲେ, “ଗାଁ ଭିତରକୁ ଭୃତ୍ୟ ଏବେ ଆସିବେ ଯିବ ନାହିଁ ।”

ପିତର କହିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ

“ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ କାଜସରୀଆ ଫିଲିପ୍ପୀ ଅଞ୍ଚଳର ଗାଁ ମାନଙ୍କୁ ଗଲେ । ବାଟରେ ସେ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ମୁଁ କିଏ ବୋଲି ଲୋକେ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି?”

“ସେମାନେ କହିଲେ, “କେତେକ ଲୋକ କହୁଛନ୍ତି, ଆପଣ ବାପ୍ତିଜନ ଯୋହନ; ଅନ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ ଏଲିୟା; ଏବଂ ଆଉ କେତେକ କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ ଭାବବାଦୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ।”

“ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ମୁଁ କିଏ ବୋଲି ଭୃତ୍ୟମାନେ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି?”

ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆପଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ।”

“ତା’ ପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଚେତାବନ୍ଦୀ ଦେଇ କହିଲେ, “ମୁଁ କିଏ ବୋଲି ଭୃତ୍ୟମାନେ କାହାରିକୁ କିଛି କୁହ ନାହିଁ ।”

“ତା’ପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷାଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, “ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବହୁତ ଯାତନା ରୋଗ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରାଚୀନ ଓ ଯିହୁଦୀ ନେତା, ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ତଥା ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ ତାହାଙ୍କୁ ମାର ଦିଆଯିବ ଓ ସେ ମୃତ୍ୟୁର ଭୃତୀୟ ଦିନ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ହେବେ ।” “ଯାହା ସବୁ ଘଟିବ ସେ ସମସ୍ତ କଥା ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଦେଲେ ।

ସେ କିଛି ହେଲେ ଲୁଚେଇ ରଖିଲେନାହିଁ । ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପାଖକୁ ଥାଇଗା ନେଇ ସେ ଏସବୁ କହିଥିବା ଯୋଗୁ ତାହାଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କଲେ । “ଯୀଶୁ ପଛ ପଟକୁ ବୁଲି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଲେ ଏବଂ ପିତରଙ୍କୁ ସମାଲୋଚନା କରି କହିଲେ, “ଗଘ୍ନତାନ, ମୋଠାରୁ ଦୂର ହୁଅ । ଭୃତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଚାର ଭଳି ବିଚାର କରୁ ନାହିଁ । ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ଭଳି ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି, ଭୃତ୍ୟ ସେହି ଭଳି ଶୁଣୁଛି ।”

“ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ । ତାହାଙ୍କ ସହତ ଶିଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଥିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋତେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ଯାହା କିଛି ସେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସେ ସବୁକୁ ଛାଡ଼ି, ନିଜ କୁଣ୍ଠକୁ (ଯାତନାକୁ) ବନ୍ଦନ କରି ମୋ ପଛରେ ଆସନ୍ତୁ ।” କାରଣ ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜ ନିର୍ବାନକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଚାହୁଁବ, ସେ ତାହା ହରାଇବ । ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ପାଇଁ ଓ ସ୍ତ୍ରୀସମାଚାର ପାଇଁ ନିଜ ନିର୍ବାନ ତ୍ୟାଗ କରିବ, ସେ ତା’ ନିର୍ବାନକୁ ଚିର ଦିନ ଲାଗି ରକ୍ଷା କରିବ ।” ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ସମସ୍ତ ପୁଅପୁଅକୁ ଲାଭ କରେ କିନ୍ତୁ ନିଜର ନିର୍ବାନ ହରେଇ ବସେ, ତେବେ ସେଥିରେ କ’ଣ ଲାଭ ଅଛି? କାରଣ କୌଣସି ଲୋକ ଯେତେ ଅର୍ଥ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତା ବଦଳରେ ନିଜ ନିର୍ବାନ ପୁଣି ଅରେ ଫେରି ପାଇ ପାରିବନାହିଁ । “ଏହି ସୁଗର ଲୋକେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାପ ଓ ବ୍ୟଭିଚାରର ଖରାପ ସମୟରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଲୋକ ମୋ ନାମ ଓ ମୋ ଉପଦେଶ ଯୋଗୁ ଲଜ୍ଜା ବୋଧ କରେ ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୂତମାନଙ୍କ ସହତ ନିଜ ପରମ-ପିତାଙ୍କ ମହମା ସହତ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ସେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଲୋକ ଯୋଗୁ ଲଜ୍ଜା ବୋଧ କରିବେ ।”

“ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଭୃତ୍ୟକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଏଠାରେ ଯେଉଁମାନେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି, ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେ ଜଣ ନିଜ ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃନ୍ଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସିବାର ଦେଖିବ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃନ୍ଧ୍ୟ ତା’ର କ୍ଷମତା ନେଇ ଆସିବ ।”

ମୋଗା ଓ ଏଲିୟାଙ୍କ ସହତ ଯୀଶୁ

ଛଅ ଦିନ ପରେ, ଯୀଶୁ ପିତର, ଯାକୃବ ଓ ଯୋହନଙ୍କୁ ନିଜ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ପର୍ବତ ଉପରକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ କେବଳ ସେହିମାନେ ଥିଲେ । ସେଠାରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିବା ସମୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଗଲା । ଯୀଶୁଙ୍କ ବସ୍ତ୍ର ଧଳା ଚକ୍ ଚକ୍ ହୋଇଗଲା । ତାହା ଏତେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଓ ଧଳା ଥିଲା ଯେ ପୁଅପୁଅର କୌଣସି ଲୋକ ଏତେ ଧଳା କରି ପାରିବନାହିଁ । ଏଲିୟା ଓ ମୋଗା* ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲେ ।

ଏଲିୟା ଓ ମୋଗା ପୁରାତନ ନିୟମର ଦୁଇଜଣ ମୁଖ୍ୟ ନେତା ।

ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ବହୁତ ଭଲ ହେଲା ଯେ ଆମେ ଏଠାରେ ଅଛୁ । ଆମେ ଏଠାରେ ତିନୋଟି ଚନ୍ଦ୍ର ଟାଣି ଦେବୁ, ଗୋଟିଏ ଭୃସ୍ ପାଇଁ, ଗୋଟିଏ ମୋଗାଳ ପାଇଁ ଓ ଅନ୍ୟତ ଧଳାୟୁକ୍ ପାଇଁ ।” ପିତର କାଣି ପାରୁ ନଥିଲେ ଯେ କ’ଣ କହବାକୁ ହେବ । କାରଣ ସେ ଓ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ଶିଷ୍ୟ ବହୁତ ଡର ଯାଇଥିଲେ ।

ତାପରେ ଖଣ୍ଡେ ମେଘ ଭାସି ଆସିଲା ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ାଇ ପକାଇଲା । ମେଘ ଭିତରୁ ଏହ ଭଲ ବାଣୀ ଶୁଣା ଗଲା, “ଏ ମୋର ପୁତ୍ର, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରେ । ଭୃମ୍ନେମାନେ ତାହାଙ୍କ କଥା ମାନ ।”

ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ପିତର, ଯାକୁବ ଓ ଯୋହନ ଚାନ୍ଦିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହତ କେବଳ ଯୀଶୁଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାରିକୁ ଦେଖିଲେ ନାହିଁ । ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପର୍ବତ ଉପରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲେଇ ଆସୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ଯେ ସେମାନେ ପର୍ବତ ଉପରେ ଯାହା ସବୁ ଦେଖିଲେ ତାହା କାହାର ଆଗରେ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ନାହିଁ ଓ ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁତ୍ଥତ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ । ତା ପରେ ସେମାନେ ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ତାହା ପ୍ରକାଶ କରି ପାରିବେ ।

ଓତଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ କଥା ମାନିଲେ ଓ ସେମାନେ ଯାହା ଦେଖିଲେ ତାହା କାହାର ଆଗରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କଥାବାଣୀ କରୁଥିଲେ ଯେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁତ୍ଥତ ହେବାର ଅର୍ଥ କ’ଣ? ଓ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଧର୍ମଗାୟାମାନେ କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏଲୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଥମେ ଆସିବେ?”

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ହଁ, ସେମାନେ ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି । ସବୁ ବିଷୟ ସ୍ତବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଏଲୟ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଗାୟୁରେ କାହିଁକି ଲେଖା ଅଛି ଯେ ସେ ବହୁତ ଯାତନା ଭୋଗ କରିବେ ଓ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଡାକ୍ତାଳ୍ୟପୁର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାର କରିବେ । ମୁଁ ତୁମକୁ କହୁଛି ଯେ ଏଲୟ ଏବେ ଆସି ସାରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଲୋକମାନେ ଯାହା ଚାହିଁଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସେଭଳି ଖସିବ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଏଭଳି ବ୍ୟବହାର କରାଯିବ ବୋଲି ଗାୟୁରେ ଲେଖା ଅଛି ।”

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ତ୍ର ବାଦକକୁ ସ୍ତ୍ରୁ କରାଦେଲେ

ତା ପରେ ଯୀଶୁ ପିତର, ଯାକୁବ ଓ ଯୋହନ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଅନେକ ଲୋକ ସେମାନଙ୍କୁ ଘେରି ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଧର୍ମଗାୟାମାନେ ଯୁକ୍ତ-ତର୍କ କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ, ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଘାଟିତ କରିବାକୁ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ବୌଡ଼ି ଗଲେ ।

ଯୀଶୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୃମ୍ନେମାନେ ଧର୍ମଗାୟାମାନଙ୍କ ସହତ କେଉଁ ବିଷୟରେ ଯୁକ୍ତତର୍କ କରୁଥିଲ?”

ଭିଡ଼ ଭିତରୁ ଜଣେ ଲୋକ ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ହେ ଗୁରୁ, ମୁଁ ମୋ ପୁଅକୁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଥିଲି । ତା ଦେହରେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାଟିଏ ପ୍ରବେଶ କରି ତାକୁ କଥା କହବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ପୁଅକୁ ଆକ୍ରମଣ କରୁଛି । ସେ ଆକ୍ରମଣ କଲବେଳେ ପୁଅକୁ ତଳେ କରାଡ଼ି ଦେଉଛି । ପୁଅ ମୁଁହୁଁରୁ ଫେଶ ବାହାରୁଛି ଓ ସେ ଦାନ୍ତ କଡ଼ମଡ଼ କରୁଛି ଓ ଗୁଣିଯାଉଛି, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହି ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାକୁ ବାହାର କରି ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାକୁ ବାହାର କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭୃମ୍ନେମାନେ କାହିଁକି ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହିଁ? କେତେ କାଳ ମୁଁ ଭୃମ୍ନମାନଙ୍କ ସହତ ଥିବି? କେତେ କାଳ ମୁଁ ଭୃମ୍ନମାନଙ୍କର ସବୁ ସତ୍ୟୁତ୍ତବ? ସେହି ପିଲାକୁ ମୋ ପାଖକୁ ନେଇଆସ ।”

ଓତଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପିଲାକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସିଲେ । ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ପିଲାକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲା । ସେହି ପିଲା ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇ ଗଡ଼ିଗଲା । ତା’ ପାଟିରୁ ଫେଶ ବାହାରିଲା ।

ଯୀଶୁ ପିଲାର ବାପାକୁ ପଚାରିଲେ, “କେତେ ଦିନ ହେଲା ପିଲାର ଏମିତି ହେଉଛି?”

ତାର ବାପା କହଲେ, “ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଏମିତି ହେଉଛି ।” ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ତାକୁ ମାରିବାକୁ, ଅନେକ ଥର ପାଣିକୁ ଓ ଅନେକ ନିଆଁ ଭିତରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଉଛି । ଆପଣ ଯଦି ତା ପାଇଁ କିଛି କର ପାରନ୍ତି, ତେବେ ଆମ ପ୍ରତି ଦୟା ହେବ ଓ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ ହେବ ।”

ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଭୃମ୍ନେ କହଲ, ‘ଭୃମ୍ନେ ଯଦି ପାରିବ ତେବେ ସାହାଯ୍ୟ ହେବ ।’ ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକପାଇଁ ସବୁ କିଛି ସମ୍ଭବ ।”

ପିଲାଟିର ବାପା ଉତ୍ତର କରି କହଲା, “ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛି । ମୋତେ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ ।”

ଯୀଶୁ ଦେଖିଲେ ଯେ ଏହି ଘଟଣା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାକୁ ଧମକ ଦେଇ କହଲେ, “ହେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା, ତୁ ପିଲାଟିକୁ ମୃକ ଓ ବଧୂର କରି ଦେଇଛୁ । ମୁଁ ତୋତେ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛି, ପିଲାର ଦେହ ଭିତରୁ ବାହାରିଯା । ଏହାର ଦେହରେ ପୁଣି ଆଉ କେବେହେଲେ ପ୍ରବେଶ କରିବୁନାହିଁ ।”

ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ଯତ୍ନଶୀଳେ ଚିକ୍ୱାର କଲା, ପିଲାକୁ ଥରାଇ ତଳେ ପକାଇ ଦେଲା । ପୁଣି ଥରେ ପିଲାକୁ ତଳେ କରାଡ଼ି ଦେଇ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମା ତା’ ଦେହରୁ ବାହାର ଆସିଲା । ଏହି ପିଲା ମରିଗଲା ଭଳି ଦେଖାଗଲା । ଅନେକ ଲୋକ କହଲେ, “ସେ ମରି ଯାଇଛି ।”

କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ପିଲାର ହାତ ଧରି ତାହାକୁ ଉଠାଇ ଠିଆ କରାଇଲେ । ସେହି ପିଲା ଠିଆ ହେଲା ।

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ । କେବଳ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହତ ସେଠାରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ତାକୁ ପଚାରିଲେ, “ଆମ୍ଭେମାନେ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାକୁ କାହିଁକି ବାହାର କରି ପାରିଲୁନ?”

୧୩ହା ଶୁଣି ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଏହି ପ୍ରକାରର ଦୁଷ୍ଟତାକୁ କେବଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ମାଧ୍ୟମରେ ବାହାର କରା ଯାଇ ପାରିବ ।”

ନିଜ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାଶୁଙ୍କ କଥନ

୧୪ତା’ପରେ ଯାଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଗାଲିଲୀ ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ । ସେମାନେ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ସେ କଥା ଲୋକେ ନାଶନୁ ବୋଲି ଯାଶୁ ଚାହୁଁ ନଥିଲେ । ୧୫କାରଣ ସେ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକୁଟିଆ ଅଲଗା ଉପଦେଶ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇ ଦଥାଯିବ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ମାରଦେବେ । କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁର ତିନି ଦିନ ପରେ ସେ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁତ୍ଥ ହେବେ ।” ୧୬ଯାଶୁଙ୍କ ଏହି କଥା କହବାର ଅର୍ଥ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ପଚାରି ବୁଝିବାକୁ ଉତ୍ସୁକ ଥିଲେ ।

ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କଥ

୧୭ଯାଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ କଫର୍ନାତୁମକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ତା ପରେ ଯାଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଆଜି ରାସ୍ତାରେ ଆସିବା ବେଳେ କେଉଁ ବସ୍ତୁରେ ତୁମେମାନେ ଯୁକ୍ତଚର୍ଚ୍ଚା କରୁଥିଲ?” ୧୮କିନ୍ତୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ରୁପୁ ରହଲେ । କାରଣ ସେମାନେ ବାଟରେ ଯୁକ୍ତଚର୍ଚ୍ଚା କରୁଥିଲେ ଯେ ତାହାଙ୍କ ଭିତରେ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିଏ?

୧୯ଯାଶୁ ବସିପଡ଼ିଲେ ଓ ବାରଦଶ ପ୍ରେରିତଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ । ଯାଶୁ କହଲେ, “ଯଦି କେହି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ତେବେ ସେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତା’ ନିଜ ଅପେକ୍ଷା ବଡ଼ ମନେ କରୁ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କର ସେବା କରୁ ।”

୨୦ତା’ପରେ ଯାଶୁ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲକୁ ନେଇ ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ କରାଇଲେ । ସେହି ପିଲକୁ କୋଳରେ ନେଇ ସେ କହଲେ, “ମୋ ନାମରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ପିଲକୁ ଏହଭଳି ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରେ । ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ଯେ, କେବଳ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରେ, ତା ନୁହେଁ, ବରଂ ସେ ମୋର ପ୍ରେରଣ କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରେ ।”

ଆମକୁ ବିରୋଧ କରୁନଥିବା ଲୋକ ଆମ ନିକର ଲୋକ

୨୧ଯୋହନ ଯାଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ହେ ଗୁରୁ, ତୁମ ନାମ ନେଇ ଲୋକଙ୍କ ଦେହରୁ ଦୁଷ୍ଟତାମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରୁ ଥିବା ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଆମେମାନେ ଦେଖିଲୁ । ଆମେମାନେ ତା’କୁ ମନାକରିଲୁ, କାରଣ ସେ ଆମମାନଙ୍କ ଭିତରରେ ଲୋକ ନୁହେଁ ।”

୨୨କିନ୍ତୁ ଯାଶୁ କହଲେ, “ତାକୁ ଅଟକାଅ ନାହିଁ । କାରଣ ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋ ନାମ ନେଇ ଶର୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁପାରେ, ସେ ମୋ ନାମରେ ଆଉ ଖରାପ କଥା କହ

ପାରିବ ନାହିଁ ।” ୨୩ଯେଉଁ ଲୋକ ଆମର ବିରୋଧ କରେ ନାହିଁ, ସେ ଆମର ସପକ୍ଷରେ ଲୋକ । ୨୪ତୁମେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଠ ଲୋକ ବୋଲି ଯଦି କେହି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗିନାଏ ପାଣି ପିଇବାକୁ ଦିଏ, ତେବେ ତାକୁ ଏଥି ପାଇଁ ନିମ୍ନରୁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ ।

୨୫ଯଦି ଏହି ଛୋଟ ଅବୋଧ ପିଲମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମୋତେ କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥାଏ ଏବଂ ଆଉ ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ସେହି ପିଲଟିକୁ ପାପ କର୍ମରେ ଲିପ୍ତ କରାଏ, ତେବେ ସେ ଲୋକଟି ପାଇଁ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖରାପ ହେବ । ସେ ଲୋକ ବେକରେ ଚକ ପଥରଟିଏ ବାନ୍ଧି ଦେଇ ତାକୁ ସମୁଦ୍ରରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେବା ତା ପାଇଁ ଭଲ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ।

୨୬ଯଦି ତୁମର ହାତ ତୁମକୁ ପାପ କରାଏ, ତେବେ ତାକୁ କାଟିଦିଅ । କାରଣ ଦୁଇ ହାତ ଥାଇ ଅନନ୍ତ କାଳ ଧରି ଜଳୁଥିବା ନରକର ନିଆଁ ଭିତରେ ତୁମକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ତୁମେ ପଛୁ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ନିର୍ବାନ ଲାଭ କରିବା ଭଲ । ୨୭* ୨୮ଯଦି ତୁମର ପାଦ ତୁମକୁ ପାପ କରାଏ, ତେବେ ତାକୁ କାଟି ଦିଅ । ଦୁଇ ପାଦ ଥାଇ ନିର୍ବଳରେ ତୁମକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ଛୋଟା ହୋଇ ଅନନ୍ତ ନିର୍ବାନ ଲାଭ କରିବା ଭଲ । ୨୯* ୩୦ଯଦି ତୁମର ଆଖି ତୁମକୁ ପାପ କରାଏ, ତେବେ ତାକୁ ବାହାର କରି ଦିଅ । ଦୁଇ ଆଖି ଥାଇ ନରକରେ ତୁମକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ତୁମେ ଗୋଟିଏ ଆଖି ଥାଇ ଅନନ୍ତ ନିର୍ବାନ ଲାଭ କରିବା ଭଲ । ୩୧ମନୁଷ୍ୟକୁ ଖାଉଥିବା ନରକର କୀଟ କେବେ ମରେନାହିଁ କି ନିର୍ବଳ ନିଆଁ କେବେ ଲିଭେନାହିଁ । ୩୨ନିଆଁରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକକୁ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯିବ ।

୩୩ଲୁଣ ଭଲ ପଦାର୍ଥ । କିନ୍ତୁ ଲୁଣ ଯଦି ତାର ଲୁଣିଆ ଗୁଣ ହରାଇ ବସିବ, ତାକୁ ପୁଣି ଥରେ କିପରି ଲୁଣିଆ କରା ଯାଇ ପାରିବ? ତେଣୁ ତୁମେ ଭଲ ଗୁଣରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହୁଅ । ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ଗାନ୍ଧରେ ରୁହ ।”

୩୪ଲୁଣ ଭଲ ପଦାର୍ଥ । କିନ୍ତୁ ଲୁଣ ଯଦି ତାର ଲୁଣିଆ ଗୁଣ ହରାଇ ବସିବ, ତାକୁ ପୁଣି ଥରେ କିପରି ଲୁଣିଆ କରା ଯାଇ ପାରିବ? ତେଣୁ ତୁମେ ଭଲ ଗୁଣରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହୁଅ । ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ଗାନ୍ଧରେ ରୁହ ।”

୩୫ଲୁଣ ଭଲ ପଦାର୍ଥ । କିନ୍ତୁ ଲୁଣ ଯଦି ତାର ଲୁଣିଆ ଗୁଣ ହରାଇ ବସିବ, ତାକୁ ପୁଣି ଥରେ କିପରି ଲୁଣିଆ କରା ଯାଇ ପାରିବ? ତେଣୁ ତୁମେ ଭଲ ଗୁଣରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହୁଅ । ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ଗାନ୍ଧରେ ରୁହ ।”

ବିବାହ-ବିଚ୍ଛେଦ ସମ୍ପର୍କରେ ଯାଶୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା

୧୦ ତା’ପରେ ଯାଶୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ । ସେ ଯିହୁଦୀ ଅଞ୍ଚଳ ଓ ଯର୍ଦ୍ଦନ ନଦୀର ଅପର ପାରକୁ ଗଲେ । ପୁଣି ବହୁତ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଜମା ହୋଇଗଲେ । ସବୁ ସମୟ ଭଲ ଯାଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ।

୧୧କେତେକ ଫାରୁଶୀ ଯାଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ଭୁଲ ଧରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ସେମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ,

ପଦ ସଂଖ୍ୟା ୪୪ ପଦ ସଂଖ୍ୟା ୪୪ ମାର୍କଙ୍କର କେତେକ ଗ୍ରୀକ ପତ୍ରରେ ଯୋଡ଼ା ଯାଇଛି । ଏହି ପଦଟି ପଦ ସଂଖ୍ୟା ୪୮ ସହତ ସମାନ

ପଦ ସଂଖ୍ୟା ୪୬ ପଦ ସଂଖ୍ୟା ୪୬ ମାର୍କଙ୍କ କେତେକ ଗ୍ରୀକ ପତ୍ରରେ ଯୋଡ଼ା ଯାଇଛି । ଏହି ପଦଟି ପଦ ସଂଖ୍ୟା ୪୮ ସହତ ସମାନ ।

“ନଶେ ପୁରୁଷ ତାର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ଦେବା କ’ଣ ଆଇନ ସଙ୍ଗତ କାର୍ଯ୍ୟ?”

“ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମୋଗା ଭୁଲମାନଙ୍କୁ କ’ଣ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି?”

“ଓସମାନେ କହଲେ, “ନଶେ ପୁରୁଷ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ପାଇଁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଲେଖି ଦେଇ ତା’ପରେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ପାରିବ ବୋଲି, ମୋଗା କହୁଥିଲେ ।”

“ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୋଗା ଭୁଲମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହ ଆଜ୍ଞା ଲେଖିଥିଲେ, କାରଣ ଭୁଲମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପଦେଶ ମାନିବାକୁ ମନା କଲେ । କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ନିଜର ସୃଷ୍ଟି କଲେ, ‘ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ କରି ସୃଷ୍ଟି କଲେ ।’* ଏଣୁ ନଶେ ପୁରୁଷ ନିଜ ବାପାମାଆଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ସହତ ମିଳିତ ହେବ । ଏବଂ ସେମାନେ ଏକ ହୋଇଯିବେ ।* ତେଣୁ ସେମାନେ ବୁଲିନିଶି ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ । ପରମେଶ୍ୱର ଯଦି ଏହ ବୁଲିନିଶି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଲଗା କରି ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।”

“ତା ପରେ ଯୀଶୁ ଓ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଘରକୁ ଫେରିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପୁଣି ଥରେ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ବନ୍ଧୁତ୍ୱରେ ପଚାରିଲେ । “ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ଦେଇ ଅନ୍ୟ ନଶେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବଦଳାଇ କରେ, ସେହି ପୁରୁଷ ତା ପତ୍ନୀ ପ୍ରତି ପାପ କରିବା କାରଣରୁ ଦୋଷୀ ହୁଏ । ସେ ବ୍ୟଭିଚାର ପାପ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ହୁଏ ।” ଏବଂ ଯଦି ନଶେ ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ଦେଇ ଅନ୍ୟ ନଶେ ପୁରୁଷକୁ ବଦଳାଇ କରେ ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟଭିଚାର ପାପରେ ଦୋଷୀ ହୁଏ ।”

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ

“ପୁଣି ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ସେମାନଙ୍କର ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଣିଲେ ଯେପରି ଯୀଶୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ଦେଇ ଆଗାବାଦ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାରଣ କଲେ ଯେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ନ ଆଣନ୍ତୁ । ଏହା ଦେଖି ଯୀଶୁ ବହୁତ ଗୁଣ୍ଡିଗଲେ । ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଛୋଟଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସନ୍ତୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକାଅ ନାହିଁ । କାରଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭଳି ସରଳ ଲୋକମାନଙ୍କର ଅଟେ ।” ପୁଣି ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲା ସରଳ ମନରେ ସବୁ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଲୁଲୁପ୍ତମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ନଚେତ ଭୁଲ୍ ସେଠାରେ କେବେ ହେଲେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରିବ ନାହିଁ ।” ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କୋଳକୁ ଉଠେଇ ନେଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ହାତ ରଖି ଆଗାବାଦ କଲେ ।

‘ସେ ... ସୃଷ୍ଟିକଲେ ।’ ଆବପୁସ୍ତକ ୧:୨୭
‘ଏଣୁ ... ହୋଇଯିବ ।’ ଆବପୁସ୍ତକ ୨:୨୪

ନଶେ ଧନୀ ଲୋକର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ

“ଯୀଶୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ନଶେ ଲୋକ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗରେ ଆଶ୍ୱିନୁଡ଼ି ବସି ପଡ଼ିଲେ । ସେ ପଚାରିଲେ, “ହେ ଉତ୍ତମ ଗୁରୁ; ଅନନ୍ତ ନୀବନର ଅଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ମୁଁ କ’ଣ କରିବି?”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭୁଲ୍ ମୋତେ ଉତ୍ତମ ବୋଲି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି? କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ହେଲେ ଉତ୍ତମ ନୁହେଁ । “କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୁଲ୍ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଉଛି । ଭୁଲ୍ ସେ ଆଜ୍ଞା ଗୁଡ଼ିକ ନାଶିତ: ହତ୍ୟା କରି ନାହିଁ । ବ୍ୟଭିଚାର କରି ନାହିଁ । ଚୋରୀ କରି ନାହିଁ । ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଅ ନାହିଁ । ଠକ ନାହିଁ । ବାପା ମାଆଙ୍କୁ ଆଦର କର ।”

“ସେହି ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଗୁରୁ, ମୁଁ ମୋ ପିଲାବନ୍ଦୁ ଏହି ସବୁ କଥା ମାନି ଚଳୁଛି ।”

“ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ ଓ ସେହି କଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୁଲ୍ ଏବେ ବି ଗୋଟିଏ କଥାର ଅଭାବ ଅଛି । ଭୁଲ୍ ଯାଅ, ଯାହା କିଛି ଭୁଲ୍ ପାଖରେ ଅଛି ସେତକ ବିକି ଦେଇ ଗରିବଙ୍କୁ ଦେ ଧନ ବାଣ୍ଟି ଦିଅ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଭୁଲ୍ ଧନ ମିଳିବ । ତା’ପରେ ଆସ ଓ ମୋର ଅନୁସରଣ କର ।”

“ଯୀଶୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଲୋକଟିର ମନ ଭୁଞ୍ଜ ହୋଇଗଲା । ସେ ମନ ଭୁଞ୍ଜରେ ଫେରିଗଲା । କାରଣ ସେ ବହୁତ ଧନୀ ଥିଲେ ଓ ତାର ଧନ ନିଜ ପାଖରେ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।

“ଯୀଶୁ ବାର ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଧନୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ବଡ଼ କଠିନ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ।”

“ଯୀଶୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଶିଷ୍ୟମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ, କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି କହିଲେ, “ହେ ମୋର ପିଲାମାନେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପ୍ରକୃତରେ କେତେ କଠିନ ।” ନଶେ ଧନୀ ଲୋକର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଅପେକ୍ଷା, ଗୋଟିଏ ଓଟ ଗୋଟିଏ ଛୁଣ୍ଟି କଣାରେ ଗଳି ଯାଇ ପାରିବା ସହଜ ।”

“ସେମାନେ ଆହୁରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ହାଲୁକା ହେଲେ, “ତେବେ କିଏ ଉଦ୍ଧାର ପାଇ ପାରିବ?”

“ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁ କହିଲେ, “ଏହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅସମ୍ଭବ । କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ପରମେଶ୍ୱର ସବୁ କିଛି କରି ପାରିବେ ।”

“ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆପଣଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ ।”

“ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଭୁଲ୍ ସତ୍ୟ କହୁଛି; ଯେ ମୋ ପାଇଁ ଓ ସ୍ତ୍ରୀମାତାର ପାଇଁ ଘରଘାର, ଭାଇ-ଭଉଣୀ, ବାପା ମାଆ, ପିଲାଛୁଆ ଓ ନିଜାତ୍ମ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ପାରିବ, “ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣାର ସେହି ଛାଡ଼ିଥିବା ବସ୍ତୁରୁ ଗହେ

ଗୁଣ ଅଧିକ ଇହ କାଳରେ ପାଇ ପାରିବ । ସେ ଅଧିକ ଘରଦ୍ୱାର, ଭାଇ-ଭଉଣୀ, ମାଆ,ପିଲାପିଲି ଓ ଜମିବାଡ଼ି ପାଇବ । ଏବଂ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ସହତ ସେ ଏହ ସବୁ ଦିନିଷ ପାଇବ କିନ୍ତୁ ପର କାଳରେ ସେ ଅନଳ ନୀବନ ଲାଭ କରିବ ।^{୩୬}ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଉତ୍ତମରେ ଶେଷ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଯିବେ, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁମାନେ ଶେଷ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଉତ୍ତମରେ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଯିବେ ।”

ଯୀଶୁ ଚାକ ମୂଲ୍ୟ ବ୍ୟୟରେ ପୁଣି ଅରେ କହଲେ

^{୩୭}ଯୀଶୁ ଓ ଚାହାଙ୍କ ସହତ ଲୋକମାନେ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଯାଉଥିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଗେ ଆଗେ ଯାଉଥିଲେ । ଚାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଚାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ଆସୁଥିବା ଲୋକେ ସବୁ ଡର ଯାଇଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଚାହାଙ୍କର ବାରନାଶ ପ୍ରେରଣକୁ ଅଲଗା ଡାକ ଯିରୁଶାଲମରେ ଯାହା ସବୁ ଘଟିବ, ସେ ବ୍ୟୟରେ କହବାକୁ ଲାଗିଲେ ।^{୩୮}ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଗୁଣ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଯାଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନ ଯାକ ଓ ଧର୍ମଗାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇ ବଞ୍ଚାଯିବ ଏବଂ ସେମାନେ ଚାହାଙ୍କୁ ମୂଲ୍ୟ ଦଣ୍ଡଦେବା ପାଇଁ ଅଣଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ସମର୍ପି ଦେବେ ।^{୩୯}ସେମାନେ ଚାହାଙ୍କୁ ଉପହାସ କରିବେ ଓ ଚାହାଙ୍କ ଉପରେ ଛେପ ପକାଇବେ । ଚାହାଙ୍କୁ କୋରଡ଼ାରେ ପିଟିବେ ଓ ଶେଷରେ ମାର ପକାଇବେ । କିନ୍ତୁ ମୂଲ୍ୟ ଠାରୁ ତୃତୀୟ ଦିନରେ ସେ ପୁନରୁଥାନ ହେବେ ।”

ଯୀଶୁ ଓ ଯୋହନଙ୍କର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ

^{୪୦}ଜନବଦଳ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ ଓ ଯୋହନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଆସି କହଲେ । “ହେ ଗୁରୁ, ଭୂମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ପାଇଁ କିଛି କରି ବୋଲି ଆମ୍ଭେ ଚାହୁଁଛୁ ।”

^{୪୧}ଯୀଶୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମୋ ଦ୍ୱାର ଭୂମ୍ଭେ ପାଇଁ କ’ଣ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ?”

^{୪୨}ସେମାନେ କହଲେ, “ଆପଣଙ୍କ ଗୁଣ୍ୟରେ ଆପଣ ମହମା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାବେଳେ ଆମ୍ଭ ଭିତରୁ ନିଶେ ଭୂମ୍ଭର ଡାହାଣ ପଟେ ଓ ଆଉ ନିଶେ ବାମ ପଟେ ବସିବା ପାଇଁ ଆମ୍ଭକୁ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।”

^{୪୩}ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଭୂମ୍ଭେ କ’ଣ ମାଗୁଛି, ତାହା ଭୂମ୍ଭେ ନାହିଁ ପାରୁନାହିଁ । ମୁଁ ଯେଉଁ ଯାତନା ଭୋଗ କରିବି, ଭୂମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ କ’ଣ ସେହ ଭଲ ଯାତନା ଭୋଗ କରି ପାରିବି? ମୁଁ ଯେଉଁଭଳି ବାପିନିତ ହେବି, ଭୂମ୍ଭେ କ’ଣ ସେହଭଳି ବାପିନିତ ହୋଇ ପାରିବି?”

^{୪୪}ସେମାନେ ଚାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ହଁ ଆମ୍ଭେ ପାରିବୁ ।” ଡା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଯେଉଁ ଯାତନା ଭୋଗ କରିବି, ଭୂମ୍ଭେ ତାହା ଭୋଗ କରିବି । ମୁଁ ଯାହା ଦ୍ୱାର ବାପିନିତ ହେବି, ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ତା ଦ୍ୱାର ବାପିନିତ ହେବି ।^{୪୫}କିନ୍ତୁ ମୋର ଡାହାଣ ବା ବାମ

ପଟରେ କିଏ ବସିବ, ତାହା ବାଛବାର ଅଧିକାର ମୋର ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁ ଯାଇଛି, କେବଳ ସେହମାନେ ସେଥିରେ ବସି ପାରିବେ ।”

^{୪୬}ଅନ୍ୟ ଦଶ ନିଶେ ପ୍ରେରଣ ଏହା ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁ ଓ ଯୋହନଙ୍କ ଉପରେ ଗୁଣିଗଲେ ।^{୪୭}ଯୀଶୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରେରଣମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି ଡାକିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଅଣ-ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅନେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ଶାସକ କହନ୍ତି । ଭୂମ୍ଭେ ନାଶ ଯେ, ଏହ ଶାସକମାନେ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଦେଖାଇବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ତାହାଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନେତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ତାହାଙ୍କର ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।^{୪୮}କିନ୍ତୁ ଭୂମ୍ଭେ ମଧ୍ୟରେ ଏଭଳି କିଛି ହେବା ଅନୁଚିତ । ଯଦି ଭୂମ୍ଭେ ଭିତରୁ କେହି ବଡ଼ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଥାଏ, ତେବେ ସେ ନିଶେ ସେବକ ଭଳି ଭୂମ୍ଭ ସମସ୍ତଙ୍କର ସେବା କରୁ ।^{୪୯}ଯଦି ଭୂମ୍ଭ ଭିତରୁ କେହି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଥାଏ, ତେବେ ସେ ଭୂମ୍ଭ ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଶେ କ୍ରୀତଦାସ ଭଳି ସେବା କରୁ ।^{୫୦}ସେହଭଳି ମନୁଷ୍ୟ-ପୁତ୍ର ଅନ୍ୟ ଠାରୁ ସେବା ପାଇବା ପାଇଁ ଆସି ନାହିଁନି, ବରଂ ସେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସେ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ନୀବନ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ଅନ୍ଧକୁ ଚିହ୍ନିବା

^{୫୧}ଡା’ପରେ ସେମାନେ ଯିରୀହୋକୁ ଆସିଲେ । ଯୀଶୁ ଚାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ସହତ ସେହି ସହର ଛାଡ଼ି ଯିବା ସମୟରେ ଟୀମୟର ପୁଅ ବର୍ତ୍ତୀମୟ ନାମକ ନିଶେ ଅନ୍ଧ ଭିକାରୀ ଗୁଣ୍ଡା କଡ଼ରେ ବସିଥିଲା । ସେ ସଦାବେଳେ ଲୋକଙ୍କୁ ଭିକ ମାଗୁଥିଲା ।^{୫୨}ସେ ଶୁଣିଲା ଯେ ନାଜରତର ଯୀଶୁ ସେହି ବାଟ ଦେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସେ ଚିତ୍କାର କରି କହଲା, “ହେ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ; ମୋ ଉପରେ କ୍ଷମା କର ।”

^{୫୩}ଅନେକ ଲୋକ ତାକୁ ଭୁନି ହେବା ପାଇଁ ଧମକ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଅନ୍ଧ ଭିକାରୀଟି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଚିତ୍କାର କରି କହଲା, “ହେ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଯୀଶୁ, ମୋ ଉପରେ କ୍ଷମା କର ।”

^{୫୪}ଯୀଶୁ ଅଟକି ଗଲେ ଓ କହଲେ, “ତାହାକୁ କୁହ ମୋ ପାଖକୁ ଆସ ।”

ଲୋକମାନେ ଅନ୍ଧ ଲୋକଟିକୁ ଡାକି କହଲେ, “ସାହସ ଧର, ଉଠ । ଯୀଶୁ ଭୂମ୍ଭକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ।”^{୫୫}ଅନ୍ଧ ଲୋକଟି ତରୁଣଶାଢ଼ ଡା’ ଚାପରଟି ଫିଙ୍ଗି ଦେଲା ଓ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଲା ।^{୫୬}ଯୀଶୁ ଅନ୍ଧ ଲୋକଟିକୁ ପଚାରିଲେ, “ମୁଁ ଭୂମ୍ଭେ ପାଇଁ କ’ଣ କରିବି ବୋଲି ଭୂମ୍ଭେ ଚାହୁଁଛୁ?” ଅନ୍ଧଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ଗୁରୁ, ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।”^{୫୭}ଯୀଶୁ କହଲେ, “ସାଧ । ଭୂମ୍ଭେ ଭଲ ହୋଇଗଲା, କାରଣ ଭୂମ୍ଭେ ବିଶ୍ୱାସ କଲା ।” ଡା’ପରେ ଲୋକଟି ସବୁ କିଛି ଦେଖି ପାରିଲା ଓ ସେ ପଥରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲା ।

ଯୀଶୁ ନକ୍ଷେ ବନା ଭଳି ଯିରୁଶାଲମରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ

୧୧ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯିରୁଶାଲମର ନକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେଲେ । ସେମାନେ ନୀତ-ପର୍ବତ ପାଖ ବେଥିଫାଗୀ ଓ ବେଥନଥା ସହରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଦୁଇ ନଣକୁ ଏହା କହି ପଠାଇଲେ, “ଆଗରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଗାଆଁକୁ ଯାଅ । ଗାଁଆ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରେ ଭୃମ୍ବେମାନେ ଗୋଟିଏ ଗଧକୁ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବାର ଦେଖିବ । ସେହି ଗଧ ଛୁଆ ଉପରେ ବେହ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚଢ଼ି ନାହାଁନ୍ତି । ତାକୁ ଖୋଲି ମୋ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସ ।” ଯିଏ କୌଣସି ଲୋକ ଭୃମ୍ବେମାନଙ୍କୁ ଗଧକୁଆକୁ କାହିଁକି ନେଇ ଯାଉଛ ବୋଲି ପଚାରେ, ତେବେ ଭୃମ୍ବେମାନେ ତାହାକୁ କହିବ, “ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଏହାଠାରେ ଦରକାର ଅଛି । ତା’ ପରେ ତାହାକୁ ଗ୍ରୀସ୍ତ ଫେରାଇ ଦେବେ ।”

ସେମାନେ ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ସ୍ତୂର ପାଖ ଦାଣ୍ଡରେ ଏକ ଗଧକୁଆକୁ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ତାହାକୁ ଖୋଲିଦେଲେ । “କେତେକ ଲୋକ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ସେମାନେ ଏହା ଦେଖି ପଚାରିଲେ, “ଭୃମ୍ବେମାନେ ଏ ଗଧକୁଆକୁ କାହିଁକି ଖୋଲୁଛନ୍ତି?” ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ଯାହା କହିବା ପାଇଁ କହିଥିଲେ, ଶିଷ୍ୟମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାହା କହିଲେ । ତା’ପରେ ଲୋକମାନେ ଗଧକୁଆ ସହ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗଧକୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ ଓ ଗଧ ପିଠି ଉପରେ ନିଜ ଲୁଗା ପକାଇ ଦେଲେ । ଯୀଶୁ ତା’ଉପରେ ବସିଲେ । ଅନେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଲୁଗା ଗ୍ରାସ୍ତରେ ବଢ଼େଇ ଦେଲେ । ଅନ୍ୟମାନେ ଡାଳ କାଟି ଆଣି ଗ୍ରାସ୍ତରେ ବଢ଼େଇ ଦେଲେ । “କେତେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗେ ଆଗେ ଯାଉଥିଲେ ଓ ଅନ୍ୟ କେତେକ ତାହାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯାଉଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ପାଟି କରି କହୁଥିଲେ,

“ପ୍ରଂସା (ହୋଗାମ୍ନା*) ଗାନକର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ ।”
ଗାଠଂହତା ୧୧:୨୫-୨୬

^{୧୦} ଆମ୍ଭର ପିତା ବାଉଦଙ୍କର ଆଗାମୀ ଗବ୍ୟ ଧନ୍ୟ, ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ପରମ-ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ଧନ୍ୟ ।”

^{୧୧} ଯୀଶୁ ଯିରୁଶାଲମ ଆସି ମନ୍ଦିର* ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଲେ । ସେତେବେଳକୁ ବହୁତ ଡେରି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।

ସେମାନ ଏକ ଏକ୍ସିମ୍ବ୍ ଗବ । ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଗବର ପ୍ରୟୋଗ ହେଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ପରମେଶ୍ୱର କିମ୍ବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରଂସା କରି ଆନନ୍ଦ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଗବର ପ୍ରୟୋଗ କର ଯାଇଛି ।

ମନ୍ଦିର ଯିହୁଦୀ ମାନଙ୍କର ଉପାସନା ସ୍ଥଳ ।

ତେଣୁ ଯୀଶୁ ବାରନକ୍ଷ ପ୍ରେଶିତଙ୍କ ସହତ ବେଥନଥାକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

^{୧୨}ତହିଁ ଆର ବନ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବେଥନଥାକୁ ବାହାରୁଥିଲେ, ତାହାଙ୍କୁ ବହୁତ ଭୋକ ଲାଗିଲା । “ଯୀଶୁ ପତ୍ରରେ ପଶୁପୁଣ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଡମ୍ବିର-ଗଛ ଦେଖିଲେ । ଗଛରେ କିଛି ଡମ୍ବିର ଫଳ ଥିବ ଭାବି ସେ ଗଛ ମୂଳକୁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ଗଛରେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଡମ୍ବିର-ଫଳ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଗଛରେ ପତ୍ର ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନଥିଲା । ଏହା ଡମ୍ବିର-ଫଳ ଆସିବା ଋତୁ ନଥିଲା ।
^{୧୩}ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଗଛଟିକୁ କହିଲେ, “ଲୋକେ ଭୃମ୍ବେମାନ ଫଳ ଆଉ ଏଣିକି କେବେହେଲେ ଖାଇବେ ନାହିଁ ।” ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଏହି କଥା ଶୁଣିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ

^{୧୪}ତା’ପରେ ସେ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଗଲେ । ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ କଲାମାତ୍ରେ ସେଠାରେ କଣା-ବକା କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଡକି ଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ବରିମ୍ବୁ ପ୍ରକାର ମୁଦ୍ରା ବନ୍ଦମୟ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ମେଦ ଓଲଟେଇ ଦେଲେ । ଯେଉଁମାନେ କପୋତ ବନ୍ଧୁଥିଲେ ସେମାନଙ୍କର ମେଦସବୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଓଲଟେଇ ଦେଲେ ।
^{୧୫}ସେ ମଧ୍ୟ କାହାରିକୁ ମନ୍ଦିର ପରିସରକୁ କିଛି ହେଲେ ନେଇ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଲେ ନାହିଁ ।
^{୧୬}ତା’ପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ କହିଲେ, “ଗାସ୍ତରେ ଏ କଥା ଲେଖା ଅଛି ଯେ ‘ମୋ ଘରକୁ ସବୁ ନୀତିର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଘର କୁହାଯିବ ।’* କିନ୍ତୁ ଭୃମ୍ବେମାନେ ତ ତାକୁ ଚୋରମାନଙ୍କର ଆଶ୍ରୟ ସ୍ଥଳରେ ପରିଣତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି ।”

^{୧୭}ପ୍ରଧାନଯାଜକ ଓ ଧର୍ମଯାଜକମାନେ ଏ କଥା ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମାରଣ ପାଇଁ ବାଟ ଖୋଜିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ନିମା ହୋଇଥିବା ସବୁ ଲୋକେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ବସ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଧର୍ମଯାଜକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଡର ଗଲେ ।
^{୧୮}ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଗଲା । ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବାରୁ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ନଗରରୁ ବାହାର ଚାଲିଗଲେ ।

ଯୀଶୁ ବିଷ୍ଣୁସର ଗଛ ଦେଖେଇଲେ

^{୧୯}ତା’ପର ବନ ସକାଳେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ସେହି ଡମ୍ବିରଗଛ ଥିବା ବାଟ ଦେଇ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ଡମ୍ବିର ଗଛକୁ ମୂଳରୁ ଶୁଖି ମରି ଯାଇଥିବାର ଦେଖିଲେ ।
^{୨୦}ସେତେବେଳେ ପିତର ଡମ୍ବିର ଗଛକୁ ମନେ ପକେଇଲେ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ହେ ଶୁଭ, ଦେଖ; ଗତ କାଳ ଭୃମ୍ବେ ଯେଉଁ ଡମ୍ବିର ଗଛକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇଥିଲା, ସେ ଗଛ ଆଜି ଶୁଖି ମରି ଯାଇଛି ।”

‘ମୋ ଘରକୁ ... କୁହାଯିବ’ ଯିଗାଇୟ ୫୬:୭

‘ମୋ ଘରକୁ ... କରି ଦେଉଛ’ ଯିଗାମିୟ ୭:୧୧

ଂଯାଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ । ଂୟୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି: ଯଦି କେହି ଲୋକ ଏହି ପର୍ବତକୁ କହିବ, ‘ଭୁ ଉପୁଡ଼ି ସମୁଦ୍ରରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଯାଏ,’ ଏବଂ ଯଦି ଲୋକଟିର ମନରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସନ୍ଦେହ ନ ଥାଇ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ଯେ, ସେ ଯାହା କହିଛି ତାହା ଘଟିବ, ତେବେ ପରମେଶ୍ୱର ତା’ପାଇଁ ତାହା କରି ଦେବେ । ଂୟଶୁ ଂୟୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି ଯେ ଭ୍ରମମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲବେଳେ ଯାହା ମାଗୁଛନ୍ତି, ବିଶ୍ୱାସ କର ଯେ, ତାହା ଭ୍ରମକୁ ମିଳିଯାଇଛି ତେବେ ପ୍ରକୃତରେ ତାହା ଭ୍ରମେ ପାଇବ । ଂଭ୍ରମମାନେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଠିଆ ହୋଇଥିବ, ସେତେବେଳେ ଯଦି ଭ୍ରମମାନଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ଯେ, ଭ୍ରମମାନେ କାହାର ଉପରେ କୌଣସି କାରଣରୁ ଗ୍ରହଣ, ତେବେ ସେହି ଲୋକକୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଅ । ତା’ହେଲେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ଭ୍ରମମାନଙ୍କର ପରମ-ପିତା ମଧ୍ୟ ଭ୍ରମମାନଙ୍କର ପାପ ଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରିଦେବେ ।”
୨୨*

ଯିହୂଦୀ ନେତାମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେହ

ଂଯାଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପୁଣି ଯିରୁଶାଲମକୁ ଗଲେ । ଯାଶୁ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ବୁଲୁଥିଲେ । ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରାଚୀନ ଓ ଯିହୂଦୀ ନେତାମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ଂସେମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆମକୁ କୁହ, କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ତୁମ୍ଭେ ଏସବୁ କାମ କରୁଛ? ଏ ସବୁ କରିବାକୁ ତୁମ୍ଭକୁ କାହିଁ ଅଧିକାର ଦେଲା?”

ଂଯାଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଂୟୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବି । ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଂୟୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ କହିବି ଯେ କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ଂୟୁଁ ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଂମୋତେ କୁହ, ଯେତେବେଳେ ଯୋହନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେଉଥିଲେ, ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଆସିଥିଲା ନା ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ? ମୋର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦିଅ ।”

ଂଯିହୂଦୀ ନେତାମାନେ ଯାଶୁଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଆଲୋଚନା କଲେ । ସେମାନେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଆମ୍ଭେମାନେ ଯଦି କହିବା ଯେ, ‘ଯୋହନଙ୍କ ବାପ୍ତିସ୍ମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଆସିଥିଲା’, ତେବେ ଯାଶୁ କହିବେ, ‘ତେବେ ଭ୍ରମମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ କାହିଁକି ବିଶ୍ୱାସ କଲ ନାହିଁ?’ ଂକିନ୍ତୁ ଯଦି ଆମ୍ଭେମାନେ କହିବା, ‘ଯୋହନଙ୍କ ବାପ୍ତିସ୍ମ ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ଆସିଥିଲା ତେବେ ଲୋକମାନେ ଆମ୍ଭ ଉପରେ ଗ୍ରହଣିତ୍ୱେବ ।’ (ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଡରାଉଥିଲେ । କାରଣ ସବୁ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ, ଯୋହନ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜେ ଉଦ୍ଧାରଦାତା) ।

ପଦ୍ୟଖ୍ୟା ୨୨ କେତେକ ପ୍ରାଚୀନ ଗ୍ରୀକ ପ୍ରତିରେ ପଦ୍ୟଖ୍ୟା ୨୨ର ପାଠ ଏହି ଭଳି ଦିଆ ଯାଇଛି । “କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭ୍ରମମାନେ ଅନ୍ୟକୁ କ୍ଷମା କରିବନାହିଁ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିବା ଭ୍ରମମାନଙ୍କର ପରମପିତା ଭ୍ରମର ପାପ ଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରିବେ ନାହିଁ ।”

ଂୟଶୁ ସେମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆମ୍ଭେମାନେ କାଣିନାହିଁ ।”

ତେଣୁ ଯାଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତା’ହେଲେ ଂୟୁଁ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ କହିବି ନାହିଁ ଯେ କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ଂୟୁଁ ଏ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ।”

ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ

୧୨ ଯାଶୁ ପୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମାଧ୍ୟମରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ; ସେ କହିଲେ, “ନିଜେ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ବରିତାରେ ଅଛୁର ଗଛ ଲଗାଇଲା । ବରିତା ଚାରିପଟେ ପାଚେରୀ କରିଦେଲା । ଅଛୁର-ରସ ସଂଗ୍ରହ* କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ କୁଣ୍ଡ ତିଆରି କଲା । ସେ ପ୍ରହରୀଗୃହଟି ମଧ୍ୟ ତିଆରି କଲା । ସେ କେତେକ କୃଷକଙ୍କୁ ସେହି ବରିତାକୁ ଭାଗରେ ଦେଲା, ତାପରେ ସେ ପରିଭ୍ରମଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ସ୍ତନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା । ପରେ ଯେତେବେଳେ ଅଛୁର ତୋଳିବା ବେଳ ଆସିଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ତାହାଙ୍କର ନିଜେ ଚାକରକୁ ଅଛୁରରୁ ତାହାଙ୍କର ନିଜ ଭାଗ ଆଣିବା ପାଇଁ କୃଷକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲା । କିନ୍ତୁ କୃଷକମାନେ ଚାକରଟିକୁ ଧରି ପ୍ରହାର କଲେ ଓ ତାକୁ କିଛି ନ ଦେଇ ଘରତେଜି ଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେହି ଲୋକଟି ଆଉ ନିଜେ ଚାକରକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲା । ସେମାନେ ଏହି ଚାକରର ମୁଣ୍ଡକୁ ପିଟିଲେ ଓ ତାକୁ ଅପମାନ ଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେ ଆଉ ନିଜେ ଚାକରକୁ ପଠାଇଲା । କୃଷକମାନେ ଏହି ଚାକରଟିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ମାରିଦେଲେ । ସେ ଲୋକଟି ଆଉ ଅଧିକ ଚାକରଙ୍କୁ ପଠାଇଲା, କିନ୍ତୁ କୃଷକମାନେ କେତେକଙ୍କୁ ପିଟିଲେ ଓ ଅନ୍ୟ କେତେକଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ମାରିଦେଲେ ।

ଂଲୋକଟି ପାଖରେ କୃଷକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଆଉ ନିଜେ ମାତ୍ର ବାକି ଥିଲା । ସେ ନିଜେ ତାହାର ପୁଅ । ସେହି ଲୋକଟି ପୁଅକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ କୃଷକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପୁଅକୁ ପଠାଇବାକୁ ସ୍ଥିର କଲା । କାରଣ କୃଷକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ପୁଅ ହିଁ ଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲା । ସେ କହିଲା, ‘କୃଷକମାନେ ମୋର ପୁଅକୁ ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ମାନ ଦେବେ ।’

ଂକିନ୍ତୁ କୃଷକମାନେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, ‘ଏହି ଲୋକଟି ବରିତା ମାଲିକର ପୁଅ । ବରିତାର ସେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ । ଆମ୍ଭେମାନେ ତାକୁ ମାରିଦେଲେ ବରିତାଟି ଆମ୍ଭର ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ କୃଷକମାନେ ମାଲିକର ପୁଅକୁ ଧରି ନେଇ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ମାରିଦେଲେ ଓ ଅଛୁର ବରିତା ବାହାରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଲେ ।

ଂଏବେ ଅଛୁର ବରିତାର ମାଲିକ କ’ଣ କରିବ? ସେ ଆସି ସେହି କୃଷକମାନଙ୍କୁ ମାରି ପକାଇବ ଓ ଅଛୁର

ଅଛୁରରସ ସଂଗ୍ରହ ମୂଳ ଗଦ ଓମିନ-ପ୍ରେସ । ଏହା ପଥରରେ ଖୋଳା ଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ । ସେଥିରେ ଅଛୁରକୁ ଛେଡ଼ି ତାର ରସ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଏ ।

ବରିତାକୁ ଅନ୍ୟ କୃଷକମାନଙ୍କୁ ଦେଇଦେବ ।^{୧୦} ଭୃତ୍ସେମାନେ କ’ଣ ଏହି ଗାଋ ପଢ଼ିନାହିଁ?

“ଯେଉଁ ପଥରକୁ କାଗିରମାନେ ଅଦରକାରୀ ମନେକଲେ, ସେହି ପଥର

‘କିନ୍ତୁ କୋଣର ପ୍ରଧାନ ମୂଳଦୁଆ ପଥର* ହୋଇଗଲା ।
^{୧୧} ପ୍ରଭୁ ତାହା କଲେ ଏବଂ ଏହା ଆତ୍ମ ପାଇଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ।”
ଗୀତଂହତା ୧୧୮:୨୨-୨୩

^{୧୨} ଏହା ଯିହୁଦୀନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଶୁଣିଲେ । ଏହା ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଥିଲା ବୋଲି ସେମାନେ ନାଶି ପାରିଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଉପାୟ ଖୋଜି ବସିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବାକୁ ଯିହୁଦୀ ନେତାଙ୍କ ଚକ୍ରାନ୍ତ

^{୧୩} ପରେ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ କେତେକ ଫାରୁଶୀ ଓ ହେରୋଦୀୟମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଭୁଲ ଧର ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।
^{୧୪} ଫାରୁଶୀ ଓ ହେରୋଦୀୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କୌଣସି, “ଗୁରୁ, ଆନ୍ତେମାନେ ନାଶିକୁ ଯେ ଭୃତ୍ସେ ବହୁତ ଭଲ ଲୋକ । ଅନ୍ୟମାନେ ଭୃତ୍ସେ ବିଷୟରେ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଭୃତ୍ସେ କେବେ ଚଳା କର ନାହିଁ । ସବୁ ଲୋକ ଭୃତ୍ସେ ପାଇଁ ସମାନ । ଭୃତ୍ସେ ପରମେଶ୍ୱର ଗୁହଁଥିବା ନୀବନ୍ଦର ମାର୍ଗ ବିଷୟରେ ଠିକ୍ ଉପଦେଶ ଦେଉଛ । ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ କୁହ: କାଲସରଙ୍କୁ କର ଦେବାର ଉଚିତ୍ କି ନୁହେଁ?”

^{୧୫} ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ଗାଲବାଦି ବୁଝିଗଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୃତ୍ସେମାନେ ମୋତେ ଭଲ କଥା କହି କାହିଁକି ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି? ମୋ ପାଖକୁ ରୂପା ଟଙ୍କାଟିଏ ଆଣ, ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖେ ।”
^{୧୬} ସେମାନେ ରୂପାଟଙ୍କାଟିଏ ନେଇ ଆସିଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ମୁଦ୍ରାଟି ଉପରେ କାହାର ଛବି ଅଙ୍କିତ ହେଇଛି? ତା ଉପରେ କାହାର ନାମ ଲେଖା ଯାଇଛି?” ସେମାନେ କହଲେ, “ଏହା କାଲସରଙ୍କ ଛବି ଓ କାଲସରଙ୍କ ନାମ ।”

^{୧୭} ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଯାହା କାଲସରଙ୍କର, ତାହା କାଲସରଙ୍କୁ ଦିଅ ଓ ଯାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର, ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦିଅ ।” ଏହା ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଫାନ୍ଦରେ ପକାଇବାକୁ କେତେକ ସାଦୁକୀଙ୍କର ଚକ୍ରାନ୍ତ

^{୧୮} ତା’ ପରେ କେତେକ ସାଦୁକୀ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ

ଆସିଲେ । ସାଦୁକୀମାନେ ଦାବୀ କରନ୍ତି ଯେ ମଣିଷ ମୃତ୍ୟୁପରେ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ହେବ ।^{୧୯} ସେମାନେ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ମୋଗା ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ, ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟାହତ ଲୋକ ପିଲାପିଲା ନଥାଇ ମର ଯାଏ ତେବେ ତା’ର ଭାଇର ସେହି ସ୍ୱୀତିକୁ ବ୍ୟାହତ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତା’ହେଲେ ସେହି ମୃତ ଭାଇଟି ପାଇଁ ବଂଶ ବୁଝି କରିପାରିବ ।^{୨୦} ଅରେ ସାତ ଭାଇ ଥିଲେ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଭାଇ ବ୍ୟାହତ କଲା । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପିଲାପିଲା ନଥାଇ ସେ ମରଗଲା ।^{୨୧} ତେଣୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଇ ସେ ସ୍ୱୀତିକୁ ବ୍ୟାହତ କଲା । ସେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପିଲାପିଲା ନ ଥାଇ ମରଗଲା । ତୃତୀୟ ଭାଇ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ତାହା ଘଟିଲା ।^{୨୨} ସାତ ନଶ ଭାଇ ସେହି ସ୍ୱୀ ଲୋକକୁ ନଶକ ପରେ ନଶେ ବ୍ୟାହତ କଲେ ଓ ଶେଷରେ ମରଗଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାର ହେଲେ କୌଣସି ପିଲାପିଲା ନଥିଲେ । ଶେଷରେ ସେହି ସ୍ୱୀଟି ମଧ୍ୟ ମରଗଲା ।^{୨୩} କିନ୍ତୁ ସାତ ଭାଇଯାକ ତାକୁ ବ୍ୟାହତ କରିଥିଲେ । ତେବେ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ସମୟରେ, ସେହି ସ୍ୱୀଟି କାହାର ପତ୍ନୀ ହେବ?”

^{୨୪} ଯୀଶୁ କହଲେ, “ସବୁ ଗାଋ କଣ କହେ, ତାହା ଭୃତ୍ସେମାନେ ନାଶିନାହିଁ କି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗଳ୍ପ ବିଷୟରେ । ତେଣୁ ଭୃତ୍ସେମାନେ ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ୁଥାଅ ।^{୨୫} ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ହେବେ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ବ୍ୟାହତ ହେବ ନାହିଁ । ସେମାନେ କେହି କାହାରିକୁ ବ୍ୟାହତ କରିବେନାହିଁ, ବରଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଯିବେ ।^{୨୬} ପୁନରୁତ୍ଥତ ଲୋକଙ୍କ ବିଷୟରେ ଭୃତ୍ସେମାନେ କ’ଣ ମୋଗାଙ୍କ ପୁସ୍ତକରେ ଲିଖିତ ବୁଦ୍ଧାବୁତାନ୍ତଟି ପଢ଼ିନାହିଁ? ସେଥିରେ ପରମେଶ୍ୱର ମୋଗାଙ୍କୁ କହଛନ୍ତି, ‘ମୁଁ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର, ଇସ୍‌ହାକୀଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର, ଯାକୁବର ପରମେଶ୍ୱର ।’^{୨୭} ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର କହଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ସେମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର, ତେବେ ପ୍ରକୃତରେ ଏ ଲୋକମାନେ ମୃତ ନୁହଁନ୍ତି । କାରଣ ସେ ମୃତମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର ନୁହଁନ୍ତି । ବରଂ ସେ ନୀବିତମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର । ହେ ସାଦୁକୀମାନେ, ଭୃତ୍ସେମାନେ ବଡ଼ ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ନ୍ତୁ ।”

କେଉଁ ଆଦେଶ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ

^{୨୮} ନଶେ ଧର୍ମଗାସ୍ତ୍ରୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସାଦୁକୀ ଓ ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କ ସହତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତିତର୍କ କରୁଥିବାର ସେ ଶୁଣିଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ, ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “କେଉଁ ଆଦେଶଟି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ?”

^{୨୯} ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ସବୁଠାରୁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶଟି ଏହି ପ୍ରକାରର: ‘ହେ ଇସ୍ରାୟେଲ, ଶୁଣ । ଆତ୍ମ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଭୁ ।’^{୩୦} ସମସ୍ତ ହୃଦୟରେ, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାରେ, ସମସ୍ତ ମନରେ ଓ ସମସ୍ତ ଗଳ୍ପରେ ଭୃତ୍ସେ ଆପଣା ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ।”^{୩୧} ଦ୍ୱିତୀୟ

ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶଟି ହେଉଛି ଏହ ‘ପ୍ରକାରର: ତୁମେ ନିଜକୁ ଯେପରି ପ୍ରେମ କର, ନିଜର ପଡ଼ୋଶୀକୁ ସେହିପରି ପ୍ରେମ କର’* । ଏହ ଦୁଇଟି ଆଦେଶ ଛଡ଼ା ଆଉ ବଡ଼ ଆଦେଶ କିଛି ନାହିଁ ।”

“ଏହା ଶୁଣି ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀ ନିଶ୍ଚଳ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯେ ଏକ ଓ ତାହାଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ, ଏହା ତୁମେ ଠିକ୍ କହୁଛ ।” ପ୍ରକୃତରେ ନିଶ୍ଚଳ ଲୋକକୁ ସମସ୍ତ ହୃଦୟ, ସମସ୍ତ ମନ ଓ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ହେବ । ସେ ଯେପରି ନିଜକୁ ଭଲ ପାଏ, ତାକୁ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ସେପରି ଭଲ ପାଇବାକୁ ହେବ । ଆମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଯେତେ ପସ୍ତୁ ବଳି ଓ ଉତ୍ସର୍ଗ ଦାନ ଅର୍ପଣ କରୁ, ସେହି ଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଏହ ଦୁଇଟି ଆଦେଶ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।”

“ଯୀଶୁ ଦେଖିଲେ ଯେ ଲୋକଟି ବୁଝି-ବଚାର ଜ୍ଞାନୀ ଭଳି ଉତ୍ତର ଦେଇଛି । ସେ ତାହାକୁ କହିଲେ, “ତୁମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟଠାରୁ ଦୂରରେ ନାହିଁ ।” ଏହା ପରେ ଆଉ କେହି ହେଲେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୌଣସି ଅଧିକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ସାହସ କଲେ ନାହିଁ ।”

“ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିରରେ ଉପଦେଶ ଦେଲାବେଳେ ପଚାରିଲେ, “ଧର୍ମ-ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ କିପରି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର? ” “ସ୍ୱୟଂ ଦାଉଦ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ କହିଥିଲେ;

‘ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ (ଖ୍ରୀଷ୍ଟ) କହୁଥିଲେ: ତୁମେ ମୋ ପାଖରେ, ମୋହର ତାହାଣ ପଟେ ବସ । ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭର ଅଧୀନକୁ ନେଇ ଆସିବି ।’
ଗୀତଙ୍ଗବ ୧୧୦:୧

“ଦାଉଦ ନିଜେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ‘ପ୍ରଭୁ’ ବୋଲି କହିଥିଲେ । ତେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିଭଳି ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ହୋଇ ପାରିବେ?” ନିମ୍ନ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ମନରେ ଶୁଣୁଥିଲେ ।

“ଯୀଶୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଚାଲିଥିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀଙ୍କଠାରୁ ସାବଧାନ ରୁହ । ସେମାନେ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ରାଜକୀୟ ଯୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଏଣେ ତେଣେ ବୁଲିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଯେ, ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ହାଟ-ବଦାରରେ ସମ୍ମାନ ଦେଖାନ୍ତୁ ।” “ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୃହରେ ସେମାନେ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସନରେ ବସିବାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି । ଭୋଦିରେ ସେମାନେ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ପାଇବାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି ।” “ସେମାନେ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ନୀଚ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାନ୍ତି । ସେମାନେ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଅପହରଣ କରି ନିଅନ୍ତି । ଭଲ ଦେଖେଇ ହେବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଲମ୍ବା ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି । ଏଭଳି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର କଠିନ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଦେବେ ।”

ଏକ ବିଧିବଦ୍ଧ ପ୍ରକୃତ ଦାନ

“ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିରର ଦାନ ବାକ୍ସ ପାଖରେ ବସିଥିଲେ । ଲୋକମାନେ କିଭଳି ଭାବରେ ଦାନ-ବାକ୍ସରେ ଟଙ୍କା ଭର୍ତ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ବହୁତ ଧର୍ମୀ ଲୋକ ଦାନ-ବାକ୍ସରେ ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କା ପକାଉଥିଲେ ।” “ପରେ ଗରୀବ ବ୍ୟବସାୟୀ ସେଠାକୁ ଆସିଲା ଓ ସେଥିରେ ସେ ମାତ୍ର ଦୁଇଟି ତମ୍ବା-ମୁଦ୍ରା ପକେଇଲା । ଏହ ମୁଦ୍ରା ଦୁଇଟିର ମୂଲ୍ୟ ପଇସାଟିଏ ସାଙ୍ଗରେ ବି ସମାନ ନୁହେଁ ।

“ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଡାକ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଏହି ସମସ୍ତ ଧର୍ମୀ ଲୋକମାନେ ଦେଇଥିବା ଦାନଠାରୁ ଏହି ଗରୀବ ବ୍ୟବସାୟୀ ପ୍ରକୃତରେ ବହୁତ ଅଧିକ ଦେଇଛି ।” “କାରଣ ଧର୍ମୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରଚୁର ଅଛି । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ଦରକାର ନଥିବା ବଳକା ଅର୍ଥରୁ ହିଁ ଧନ ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ବ୍ୟବସାୟୀ ବହୁତ ଗରିବ । ଏହି ଗରିବଟି ନିଜଟିରେ ଯାହା ଥିଲା; ସେ ସବୁତକ ଦାନ-ସ୍ୱରୂପ ଦେଇ ଦେଇଛି । ତାର ଚଳିବା ପାଇଁ ସେତିକି ମାତ୍ର ସମ୍ଭବ ଥିଲା ।”

ମନ୍ଦିର-ଧ୍ୟୁ ସମ୍ପର୍କରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ

୧୩ ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ତାହାଙ୍କର ନିଶ୍ଚଳ ଶିଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲା, “ଗୁରୁ, ଦେଖନ୍ତୁ, ଏ ମନ୍ଦିରର ସ୍ତମ୍ଭର ଭବନ ଗୁଡ଼ିକ ଓ ତାର ବିଶାଳ ପଥର ଗୁଡ଼ିକ କେତେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି ।”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଏହି ବିଶାଳ ଭବନଗୁଡ଼ିକ ଦେଖୁଛ? ଏହି ସମସ୍ତ ଭବନ ଧ୍ୟୁ ପାଇଯିବ । ସବୁତକ ପଥର ଭୂମି ଉପରେ ଓଜାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିବ । ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପଥର ଅନ୍ୟ ପଥର ଉପରେ ରହି ପାରିବନାହିଁ ।”

“ପରେ ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିର ସାମନାରେ ଥିବା ଜୀତ ପର୍ବତ* ଉପରେ ବସିଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ସହିତ ପିତର, ଯାକୂବ, ଯୋହନ ଓ ଅଧିୟ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତଭାବେ ପଚାରିଲେ, “ଏ ସବୁ କେବେ ଘଟିବ, ଆମକୁ କୁହ? ଏ ସବୁ ଘଟିବା ସମୟ ହୋଇଗଲା ବୋଲି, କଣକଣ ଚିହ୍ନ ମାନ ଦେଖା ଯିବ?”

ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ । “ସାବଧାନ । ତୁମ୍ଭକୁ କେହି ଯେପରି ପ୍ରତାରଣା କରି ନ ପାରେ । ଅନେକ ଲୋକ ଆସିବେ ଏବଂ ସେମାନେ ମୋର ନାମ ବ୍ୟବହାର କରିବେ । ସେମାନେ ଦାବି କରିବେ, ‘ମୁଁ ସେହି’ । ସେମାନେ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରତାରଣା କରିବେ । ତୁମ୍ଭେ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟରେ କିମ୍ପା ମୁଖ୍ୟ ଚାଲିଥିବା ବିଷୟରେ ଉଡ଼ା ଖବର ଶୁଣି ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଯିବନାହିଁ । ଅନ୍ଧମାନଙ୍କ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଏସବୁ ଘଟଣା ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିବ ।” “ଗୋଟିଏ ନୀତି ଅନ୍ୟ ନୀତି ବିରୋଧରେ, ଗୋଟିଏ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଗନ୍ଧ୍ୟ ବିରୋଧରେ ଲଢ଼େଇ କରିବ । ବହୁତ ସ୍ଥାନରେ ଭୂମିକମ୍ପ

*ତୁମ୍ଭେ ... ପ୍ରେମ କର’ ଲେଖାୟ ୧୯:୧୮

ଜୀତ ପର୍ବତ ଯୀଶୁଗାଲମର ପୂର୍ବରେ ଥିବା ଏକ ପର୍ବତ, ଯେଉଁଠାରୁ ମନ୍ଦିର ବୁଲି ଦେଖି ହେବ ।

ହେବ । ଲୋକଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ମିଳିବନାହିଁ । ଏହା ସବୁ କୌଣସି ନୂତନ ଶିଶୁର କନ୍ଦୁ ପୂର୍ବର ପ୍ରସବ ବେଦନା ଭଳି ।

^{୧୬}ତୁମ୍ଭେମାନେ ସତର୍କ ରହବ । ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀକରି ବିଚାରାଳୟରେ ସମର୍ପି ଦେବେ । ସେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ ଗୁଡ଼ିକରେ ପିଟିବେ । ମୋର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗାସକ ଓ ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରାଯିବ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋ ବିଷୟରେ ପ୍ରମାଣ ଦେବ । ^{୧୭}କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ସବୁ ଜାତିର ଲୋକଙ୍କଠାରେ ପ୍ରସମାଦାର* ପ୍ରକାଶ୍ୟରେ ପ୍ରଚାରଣ କରାହେବ । ^{୧୮}ସେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀକରି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ର କରିବେ । ସେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଚାର ପାଇଁ ଯଦ ନିଅନ୍ତି, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ସେଠାରେ କ'ଣ କହବ, ସେ ବିଷୟରେ ଆଗରୁ କେବେହେଲେ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ସେ ସମୟରେ ତୁମ୍ଭକୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କିଛି କହବା ପାଇଁ ଦେବେ, ତୁମ୍ଭେ ତାହା କହବ, କାରଣ ସେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁତରେ ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ କହବ ନାହିଁ ମାତ୍ର ପବିତ୍ରଆତ୍ମା କ'ଣ କହବେ ।

^{୧୯}ଶୁଭ, ଶୁଭକୁ ମରଣ ମୁହଁକୁ ଠେଲି ଦେବ । ବାପା ତା' ସମ୍ମାନକୁ ମରଣ ପାଇଁ ଦେଇ ଦେବ । ପିଲାମାନେ ବାପାମାଆଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆହେବେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ମାର ଦେବେ । ^{୨୦}ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁ ସମସ୍ତେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୈମ୍ୟ ଧରି ପୃତ୍ତ ହୋଇ ରହବ, ସେ ରକ୍ଷା ପାଇବ ।

^{୨୧}ତୁମ୍ଭେମାନେ, 'ଧୂସ ଘଟାଉଥିବା ଭୟଙ୍କର ବସ୍ତୁକୁ* ଯେଉଁଠାରେ ନ ରହବା ଉଚିତ୍, ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଥିବାର ଦେଖିବ ।' (ଯେଉଁମାନେ ଏହା ପଢ଼ିବେ, ସେମାନେ ବୁଝିନେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ?) "ସେତେବେଳେ ଯିହୁଦାର ଲୋକମାନେ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ପଲେଇବା ଉଚିତ୍ । ^{୨୨}ଯେଉଁ ଲୋକ ଘରର ଛାତ ଉପରେ ଥିବ, ସେ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ କିଛି ହେଲେ ପାଇବାକୁ ତଳକୁ ନ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ^{୨୩}ଯଦିକେହି ବାହାରେ ପଡ଼ିଆରେ ଆସ, ସେ ନିଜ ଚାପର ଆଣିବା ପାଇଁ ଘରକୁ ଫେର ନ ଯାଉ । ^{୨୪}ସେହି ସମୟ ଗର୍ଭବତୀ ମହଳା ଓ କୋଳରେ ଛୋଟ ପିଲାଥିବା ମହଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ଗୋଟନାୟ ହେବ । ^{୨୫}ପ୍ରାର୍ଥନା କର, ଯେପରି ଏ ସବୁ ଗୀତ ବିନରେ ନ ହୁଏ । ^{୨୬}କାରଣ ସେହି ବିନ ଗୁଡ଼ିକ ବିପଦରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରହବ । ସେତେବେଳେ ଏତେ ବଡ଼ ବିପଦ ମାଡ଼ି

ଆସିବ ଯେ ସେଭଳି ବଡ଼ ବିପଦ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କାଳରୁ ଆଦି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବେ ଆସି ନାହିଁ କି ଭବିଷ୍ୟତରେ କେବେ ଆସିବ ନାହିଁ । ^{୨୭}ସେହି ଭୟଙ୍କର ସମୟକୁ କମେଇ ଦେବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି । ଯଦି ସେହି ସମୟ କମେଇ ବିଆ ନ ଯିବ, ତେବେ କେହି ବଞ୍ଚି ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବାଞ୍ଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ସମୟ କମେଇ ଦେବେ । ^{୨୮}ସେହି ବିନମାନଙ୍କରେ କେତେକ ଲୋକ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହି ପାରନ୍ତି ଯେ, 'ଦେଖ ଏଠାରେ ଯା'ଣୁ ଅଛନ୍ତି' କିମ୍ବା 'ଦେଖ ସେଠାରେ ସେ ଅଛନ୍ତି' । ତୁମ୍ଭେ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ନାହିଁ । ^{୨୯}ଭଣ୍ଡ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ଭଣ୍ଡ ଭବିଷ୍ୟଦବିଜ୍ଞାନରେ ଦେଖାଦେବେ । ସେମାନେ ଅଦ୍ଭୁତ କାମ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବେ । ସମ୍ଭବ ହେଲେ, ପରମେଶ୍ୱର ବାଞ୍ଛାଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ପ୍ରତାରଣା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ^{୩୦}ତେଣୁ ସାବଧାନ ରହବ । ଏ ସବୁ ଘଟିବାର ଯଥେଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଚେତେଇ ଦେଉଛି ।

^{୩୧}ସେହି ବିନମାନଙ୍କରେ ଏହି ବଡ଼ ବିପଦର ସମୟ ଚାଲି ଗଲାପରେ

'ସୂର୍ଯ୍ୟ ଫ'ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧକାରମୟ ହୋଇଯିବ, ଚନ୍ଦ୍ର ତାର ଆଲୋକ ଦେବନାହିଁ ।

^{୩୨}ଆକାଶରୁ ତାରାମାନେ ଖସି ପଡ଼ିବେ, ଆକାଶରେ ନକ୍ଷେତ୍ର ମଣ୍ଡଳର ମହାଗଳଗୁଡ଼ିକ ଦୋହଲି ଯିବେ ।' ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ୧୩:୧୦; ୩୪:୪

^{୩୩}ସେତେବେଳେ ଲୋକେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମହାଗଳ ଓ ମହମା ସହତ ମେଘମାଳା ମଧ୍ୟରେ ଆସିବାର ଦେଖିବେ । ^{୩୪}ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ପୁଅବୀର ଗଣ ଆଡ଼କୁ ତାହାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗ-ପୂତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପଠାଇବେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଧା ଯାଇଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ପୁଅବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରୁ ଆଣି ଏକାଠି କରାଇବେ ।

^{୩୫}ଡ଼ିମ୍ବି ଗଜ ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ । ଯେତେବେଳେ ଡ଼ିମ୍ବି ଗଜର ଡାଳ ଗୁଡ଼ିକ ଗାଗୁଆ ଓ ନରମ ପଡ଼ିଯାଏ ଏବଂ ନୂଆ ପତ୍ର କର୍ପିଳିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନାଣି ପାର ଯେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁ ପାଖେଇ ଗଲାଣି । ^{୩୬}ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଯାହା କହିଲି, ଠିକ୍ ତାହା ଏହିପରି ଘଟିବ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ସବୁ ଘଟିବାର ଦେଖିବ, ସେତେବେଳେ ବୁଝି ଯେ 'ସେହି ସମୟ'* ନିକଟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲାଣି । ^{୩୭}ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଏହି ପିତାରି ଲୋକେ ବଞ୍ଚିଥିବା ସମୟରେ ହିଁ ଏସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବ । ^{୩୮}ପୁଅବୀ ଓ ଆକାଶ ନଷ୍ଟ

ସୁସମାଚାର ସୁସମାଚାର ଅଭିପ୍ରାୟ ହେଉଛି, ପରମେଶ୍ୱର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଗୋଟିଏ ମାର୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦଶାଇବା । ତାହା ଦ୍ୱାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପାପ ପାଇଁ କ୍ଷମା ମିଳିବ ଏବଂ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହତ ରହବେ । ଯେଉଁଲୋକ ଏହି ମୂଲ୍ୟକୁ ସ୍ୱୀକାର କରେ, ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବ ।

ଧୂସ ... ବସ୍ତୁ ଦାନୀୟଲ ୯:୨୭; ୧୨:୧୧

'ସେହି ସମୟ' ଏଠାରେ ଯା'ଣୁ ଯେଉଁ ସମୟ ବିଷୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚା କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ସମୟ ହେଉଛି, ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟଣା ଘଟିବ । 'ଲୁକାଗର ପ୍ରସମାଦାର' (୨୧:୩୧)ରେ ଯା'ଣୁ କହିଲେ ଯେ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧର୍ବ ଆସିବା ସମୟ ।

ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ମୋ କହଥିବା ବାକ୍ୟ କେବେହେଲେ ନଷ୍ଟ ହେବନାହିଁ ।

^{୩୩}“ସେହି ଦିନ ବା ସେହି ସମୟ ବ୍ୟଷ୍ଟୟରେ କାହାରିକୁ କିଛି ନିଶାମାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ବା ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର କେହି କିଛି ନାଶନୁହାଁ । କେବଳ ଏକଥା ପରମପିତା ପରମେଶ୍ୱର ନାଶନୁ । ^{୩୪}“ଆବଧାନ; ସଦାବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ । କାରଣ ସେ ସମୟ କେତେବେଳେ ପହଞ୍ଚିବ, ତାହା ତୁମ୍ଭମାନେ ନାଶନୁହାଁ । ^{୩୫}“ଏହା ଏହରଲି ଘଟଣା, ଯେପରି ନିଶେ ବ୍ୟକ୍ତ କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଯାତ୍ରା କଲୁବେଳେ ଚାକରମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିଜ ଘରର ଦାୟିତ୍ୱ ଛାଡ଼ି ଦେଇଯାଏ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚାକରକୁ ତାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାମ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଦ୍ୱାର-ପାଳକକୁ ସଦାବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥାଏ । ^{୩୬}“ଏଣୁ ତୁମ୍ଭମାନେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରୁହ । କାରଣ ତୁମ୍ଭେ ନାଶ ନାହିଁ, ଘରର ମାଲିକ କେତେବେଳେ ଯେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବେ । ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ, ଅଧରାତିରେ, ପହାନ୍ତିଆରେ ବା ସକାଳେ, କୌଣସି ସମୟରେ ସେ ଆସି ପାରନ୍ତି । ^{୩୭}“ସେ ଖୁବ୍ ଗୀପ୍ର ମଧ୍ୟ ଆସି ଯାଇ ପାରନ୍ତି । ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବ, ତେବେ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ କଦାପି ଶୋଇଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି ପାରବେନାହିଁ । ^{୩୮}“ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଯାହା କହୁଛି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେହି ଏକା କଥା କହୁଛି ଯେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ମାଗଦେବା ପାଇଁ ଯିହୂଦୀ ନେତାଙ୍କ ଯୋଜନା

୧୪ ନିସ୍ତାର ପର୍ବ ଓ ଖମ୍ବୀର ଶୂନ୍ୟ ରୋଷୀପର୍ବ ଆଉ ଦୁଇ ଦିନ ବାକି ଥିଲା । ପ୍ରଧାନ ଯାଜକ ଓ ଯିହୂଦୀ ଧର୍ମଗାର୍ତ୍ତୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୌଶଳରେ ବନ୍ଦୀ କରି ତା’ପରେ ମାରି ଦେବା ପାଇଁ ଉପାୟ ଖୋଜୁ ଥିଲେ ।
^୧ସେମାନେ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭେ କିନ୍ତୁ ପର୍ବ ସମୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ପାରବା ନାହିଁ । ତା’ କଲେ ଲୋକମାନେ ରାଗିଯାଇ ଦଙ୍ଗା ହାଙ୍ଗାମା କରି ପାରନ୍ତି ।”

ଏକ ଘୂର ବନ୍ଧନ କାର୍ଯ୍ୟ

^୨ଯୀଶୁ ବେଥନିଆରେ କୁଷ୍ଠ ରୋଗୀ ଗିମୋନଙ୍କ ଘରେ ଖାଇବାକୁ ବସିଥିବା ସମୟରେ ନିଶେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ସେ ଗୋଟିଏ ଧଳା, ଚକ୍ଷୁଶ ସୂଚକ ସିଲଖଡ଼ି ପାତ୍ରରେ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଅତର ଭରିକରି ଆଣିଥିଲା । ସେ ଅତର ଖାଣ୍ଟି ନିଶାମାହିଁ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ପାତ୍ରଟି ଖୋଲିଦେଇ ସବୁତକ ଅତର ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଢାଳିଦେଲା ।

^୩ଏହା ଦେଖି ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା କେତେକ ଲୋକ ଖୁବ୍ ବିରକ୍ତ ହେଲେ ଓ ପରସ୍ପର କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଅତରକୁ ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରିମା ନଷ୍ଟ କରାଗଲା? ଏହି ଅତରତକ ନିଶାକର ସାରା ବର୍ଷର ପରଶ୍ରମର ମୂଲ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ସମାନ । ଏହା ବିକା ଯାଇ ପାରୁଥାନ୍ତା ଏବଂ ତହିଁର ଅର୍ଥ ଗରୀବ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବଣ୍ଟା ଯାଇ ପାରୁଥାନ୍ତା ।” ତେଣୁ ସେମାନେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିକୁ ଦୂତଭାବରେ ସମାଲୋଚନା କରିବାକୁ

ଲାଗିଲେ । ^୪ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ହଇରାଣ କରି ନାହିଁ । ତାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ସେ ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବହୁତ ଭଲ କାମ କରିଛି । ^୫କାରଣ ଗରୀବମାନେ ତ ସବୁବେଳେ ତୁମ୍ଭ ପାଖରେ ରହିବେ । ତୁମ୍ଭେ ଯେତେବେଳେ ଚାହୁଁବ, ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନେ ମୋତେ ସଦାବେଳେ ପାଇବ ନାହିଁ ।”^୬ଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିର ମୋ ପାଇଁ ଯାହା କରି ପାରିବାର ଶକ୍ତି ଥିଲା, ସେ ସେତକ କରିଛି । ସମାଧି ନିମନ୍ତେ ମୋ ଦେହକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ସେ ମୋ ଦେହରେ ମୋର ମୂଲ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଅତର ଢାଳିଛି । ^୭ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ସାରା ସଂସାରରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରାଯିବ । ଯେଉଁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ହେବ, ସେହି-ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଏହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟଷ୍ଟୟରେ କୁହାଯିବ । ଲୋକମାନେ ତାହାକୁ ମନେ ପକେଇବେ ।”

ଯିହୂଦୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗତୁମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ

^୧ତା ପରେ ବାରଜଣ ଯାକ ପ୍ରେରଣକ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶେ ପ୍ରେରଣ ପ୍ରମୁଖ-ଯାଜକମାନଙ୍କ ସହତ କଥା ବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଗଲା । ଏହି ପ୍ରେରଣର ନାମ ଥିଲା ଇଷ୍ଟରୟୋଥ ଯିହୂଦୀ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକମାନଙ୍କ ହାତରେ ଧରେଇ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । ^୨ପ୍ରଧାନ ଯାଜକମାନେ ଯିହୂଦୀର ଏ କଥାରେ ବହୁତ ଖୁସୀ ହେଲେ । ଏହି କାମ କରି ଦେଲେ ସେମାନେ ଯିହୂଦୀକୁ ଟଙ୍କା ଦେବେ ବୋଲି କଥା ଦେଲେ । ତେଣୁ ଯିହୂଦୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନ ଯାଜକମାନଙ୍କ ହାତରେ ଧରେଇ ଦେବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗର ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଲା ।

ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଚୋଦି

^୧ଖମ୍ବୀର ଶୂନ୍ୟ ରୋଷୀ-ପର୍ବର ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ଯିହୂଦୀମାନେ ‘ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ମେଣ୍ଟାଛୁଆଟି’* କୁ ବଳି ଦିଅନ୍ତି । ସେହି ଦିନ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଆସି ପଚାରିଲେ, “ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଚୋଦିରେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଆମ୍ଭେ କେଉଁଠାକୁ ଯିବୁ ବୋଲି ଆପଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି?”

^୨ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ନିଜର ଦୁଇଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ନଗରକୁ ପଠାଇଲେ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ନଗରକୁ ଯାଅ, ତୁମ୍ଭେ ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ପାଣି ମାଠିଆଟିଏ ନେଇଯାଉଥିବାର ଦେଖିବ । ସେହିଲୋକ ତୁମ୍ଭ ପାଖକୁ ଆସିବ । ତୁମ୍ଭେ ତା’ର ପଛେ ପଛେ ଯିବ । ^୩ସେହି ଲୋକ ଗୋଟିଏ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ, ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ସେହି ଘରମାଲିକକୁ କହିବ ଯେ, ‘ଗୁରୁ କହି ପଠେଇଛନ୍ତି ମୁଁ ମୋ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ଚୋଦି ଯେଉଁ ବଖଣ୍ଡିଟିରେ ପାଳନ

*‘ନିସ୍ତାର ପର୍ବର ମେଣ୍ଟାଛୁଆ’ ନିସ୍ତାର ପର୍ବ ପାଳନ କରିବା ପରମ୍ପରାରେ ଗୋଟିଏ ମେଣ୍ଟା ଛୁଆକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉପହାର ସ୍ୱରୂପ ଅର୍ପଣ କରାଯାଏ । ଯାତ୍ରା. ୧୨:୩-୯

କରିବ, ସେହି ବଖରୁଟି ଦେଖାଅ? ତାହାଙ୍କୁ କୁହ ଯେ ଗୁରୁ ଏହା ନାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ।”^{୧୧}ଘର ମାଲିକ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ଉପର ମହଲରେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିବା ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କୋଠରୀ ଦେଖାଇବେ । ଭ୍ରମେ ସେହଠାରେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।”

^{୧୨}ତା’ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେଠାରୁ ନଗରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଯାତ୍ରା ସେମାନଙ୍କୁ ଯାହା କହଥିଲେ, ସବୁ କଥା ସେହିପରି ଘଟିଲା । ସେଠାରେ ସେମାନେ ନିତ୍ୟାଉପବିତ୍ର ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ।

^{୧୩}ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳକୁ ଯୀଶୁ ବାରଦଶ ଯାକ ପ୍ରେରିତଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ସେଠାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ।^{୧୪}ସେମାନେ ଖାଉଥିବା ବେଳେ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ତୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଖାଉଥିବା ଭ୍ରମ ଭିତରୁ ନଣେ ମୋ’ ପ୍ରତି ବ୍ୟାପକତା କରବ ।”

^{୧୫}ଏହା ଶୁଣି ଶିଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ ମନ ଦୁଃଖ କଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ତୁଁ ସେହି ଲୋକ ନୁହେଁ ।”

^{୧୬}ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ସେହି ଲୋକ ଭ୍ରମ ବାରଦଶଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନଣେ, ଯେକ ମୋ’ ସହତ ବ୍ୟାପକତା କରବ । ସେ ମୋ’ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟିଏ ଗିନାରେ ରୋଟି ବୁଝାଉଛି ।^{୧୭}ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଯାଇ ମରବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ଘଟିବ ବୋଲି ଗାୟରେ ଲେଖାଅଛି । କିନ୍ତୁ, ଯେଉଁଲୋକ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବ୍ୟାପକତା କରବ, ସେହି ଲୋକ ଯଦି ନନ୍ଦ ହୋଇ ନଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ।”

ପ୍ରଭୁଭୋଗ

^{୧୮}ସେମାନେ ଖାଇବା ସମୟରେ ଯୀଶୁ କିଛି ରୋଟି ନେଲେ । ସେ ରୋଟି ପାଇଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ରୋଟି ଛଣେଇ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଇ କହଲେ, “ଏହି ରୋଟି ନିଅ । ଏହା ମୋର ଦେହ ।”

^{୧୯}ତା’ପରେ ସେ ଅଙ୍ଗୁର ରସର ପାତ୍ରଟି ନେଲେ । ତାହା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ତା’ପରେ ତାହା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । ସମସ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ସେହି ପାତ୍ରରୁ ଅଙ୍ଗୁର ରସ ପିଇଲେ ।

^{୨୦}ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଏହା ମୋର ରକ୍ତ । ମୋର ରକ୍ତ ଏକ ନୂଆ ନିୟମ ଆରମ୍ଭ କରେ । ଏହି ନିୟମଟି ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଠାରୁ ତାହାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଏହି ରକ୍ତ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଦଥାଯାଇଛି ।

^{୨୧}ତୁଁ ଭ୍ରମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ତୁଁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ସନ୍ଦେଶରେ ନୂଆ ଅଙ୍ଗୁରରସ ପାନ ନ କରିଛି, ସେହି ସନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ ଅଙ୍ଗୁରରସ ପିଇବ ନାହିଁ ।”

^{୨୨}ସବୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ମିଳି ଗୋଟିଏ ଗୀତ ବୋଲିଲେ ଓ ତା’ପରେ ନୀତି ପଦ୍ଧତି ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟବାଦୀ: ଶିଷ୍ୟମାନେ ବ୍ୟାପକ ହରେଇବେ

^{୨୩}ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭ୍ରମମାନେ ସମସ୍ତେ

ଭ୍ରମମାନଙ୍କର ବ୍ୟାପକ ହରେଇ ବସିବ । ଏହା ଗାୟରେ ଲେଖା ଅଛି:

“ତୁଁ ମେଷପାଳକଙ୍କୁ ମାରିଦେବ, ତହିଁରେ ମେଣ୍ଟାମାନେ ଏଣେତେଣେ ଫଳେଇଯିବେ ।” ଦିଶନ୍ତ ୧୩୩୭

^{୨୪}କିନ୍ତୁ ତୁଁ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ପୁନରୁତ୍ଥତ ହେବ । ତା’ପରେ ତୁଁ ଗାଲାଲୀକୁ ଯିବ । ଭ୍ରମମାନେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁଁ ସେଠାରେ ଥିବ ।”

^{୨୫}ପିତର କହଲେ, “ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ହୁଏତ ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟାପକ ହରେଇ ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁଁ ମୋର ବ୍ୟାପକ କଦାପି ହରେଇବ ନାହିଁ ।”

^{୨୬}ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁଁ ଭ୍ରମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଆଜି ଗିତରେ କୁକୁଡ଼ା ଦ୍ଵିତୀୟ ଧର ଡାକିବା ପୂର୍ବରୁ ଭ୍ରମେ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ନାହିଁ ବୋଲି ତିନିଥର କହବ ।”

^{୨୭}ଏ କଥା ଶୁଣି ପିତର ଆତ୍ମର ଦୋର ଦେଇ କହଲେ, “ମୋତେ ଭ୍ରମ ସହତ ମରବାକୁ ପଡ଼ିଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ତୁଁ ଭ୍ରମକୁ ଚିହ୍ନିନାହିଁ ବୋଲି କଦାପି କହବ ନାହିଁ ।” ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଶିଷ୍ୟମଧ୍ୟ ସେହି ଏକା କଥା କହଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ଏକାନ୍ତରେ ପ୍ରାର୍ଥନା

^{୨୮}ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ରେଥିମାନୀ ନାମକ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲେ । ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ତୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭ୍ରମମାନେ ଏଠାରେ ବସ ।”^{୨୯}ସେ ପିତର, ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଆସିବାକୁ କହଲେ । ତା’ ପରେ ଯୀଶୁ ଅତ୍ୟଧିକ ବଚକତ ଓ ଦୁଃଖରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ,^{୩୦} ଯୀଶୁ, ପିତର, ଯାକୂବ ଓ ଯୋହନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୋର ହୃଦୟ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛି । ତୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ବାହାର ଯିବା ବେଳେ ଭଲ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଏଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରୁହ ଓ କାଗ୍ରତ ମଧ୍ୟ ରୁହ ।”

^{୩୧}ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲ୍ପ ଦୂରକୁ ଚାଲି ଗଲେ । ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଗଲେ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଯେ ଯଦି ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ଏ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ମୋ ପାଖରୁ ଦୂରରେ ରୁହ ।”^{୩୨}ସେ କହଲେ, “ଆର୍ବ;* (ହେ ପରମ ପିତା) ଭ୍ରମ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି ସମ୍ଭବ । ମୋ ଠାରୁ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଏହି ଗିନଟି* କୁ ଦୂରେଇ ଦିଅ । ତଥାପି ଯାହା ଭ୍ରମର ଇଚ୍ଛା, ତାହା କର; କିନ୍ତୁ ମୋ ଇଚ୍ଛାରେ କିଛି ନୁହେଁ ।”

^{୩୩}ତା’ ପରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିବାର

ଆର୍ବ; ଏହା ବାପାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସମ୍ବୋଧନ ଶବ୍ଦ ।

ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଗିନ ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରିବେ, ଏଠାରେ ସେ ତାହାର ବ୍ୟୟରେ ସଙ୍କେତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ କଠୋର । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖରାପ ସ୍ଵାଦ-ସୁଖ ସୁସ୍ଵାଦ ଭାଗ୍ୟ ପାନୀୟ ପିଇବା ଭଲ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅତି କଠିଣ ।

ଦେଖିଲେ। ସେ ପିତରଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗିମୋନ, ତୁମ୍ଭେ ଗୋଲ ପଡ଼ିଲୁ? ତୁମ୍ଭେ ସକ୍ଷ୍ମାପ ପାଇଁ ଚେଇଁ ରହି ପାରୁଛନ୍ତି? ”^{୩୮} ନାରି ରୁହ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଯେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ପରୀକ୍ଷାରେ ନ ପଡ଼ି। ଯାହା ଠିକ୍, ତୁମ୍ଭର ଆତ୍ମା ତାହା କରିବାକୁ ଗୁଡ଼ୁକ୍ଷ, କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭର ଗରୀର ଦୁର୍ବଳ ।”

^{୩୯}ପୁଣି ଯୀଶୁ ଫେରିଗଲେ ଓ ସେହିଭଳି କହି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ।^{୪୦}ତା’ପରେ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପୁଣି ଫେରି ଆସିଲେ ଓ ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ପୁଣି ଗୋଲ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଆଖି ନିଦରେ ମାଡ଼ି ପଡ଼ୁଥିଲା । ଶିଷ୍ୟମାନେ ଜାଣି ପାରୁ ନଥିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ’ଣ ଉତ୍ତର ଦେବେ ।

^{୪୧}ଯୀଶୁ ଚିତ୍କାରପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାର୍ଥନା ସାରିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପୁଣି ଫେରି ଆସିଲେ ଏବଂ କହିଲେ, “ଏବେ ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଗୋଲ ବନ୍ଧୁମାନ ନେଉଛ? ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ହେଲଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପାପୀମାନଙ୍କ ହାତରେ ଧରେଇ ବଢ଼ାଯିବାର ସମୟ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲା ।^{୪୨}ଠିଆ ହୁଅ । ଆମ୍ଭେମାନେ ଏଥର ଯିବା । ଦେଖ, ମୋତେ ବନ୍ଧୁସଂଯାତକତା କରି ଧରେଇ ଦେବା ଲୋକ ଏବେ ଆସୁଛୁ ।”

ଯୀଶୁ ବନ୍ଦୀ ହେଲେ

^{୪୩}ଯୀଶୁ ଏହି କଥା କହୁଥିବା ସମୟରେ ଯିହୁଦା ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେ ବାରକଣ୍ଠ ପ୍ରେରିତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଥିଲା । ତା ସାଙ୍ଗରେ ଅନେକ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଧାନ ଯାକ, ଧର୍ମଗାର୍ତ୍ତୀ, ଓ ପ୍ରାଚୀନ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ପଠାଇଥିଲେ । ଯିହୁଦା ଓ ସେହି ଲୋକମାନେ ହାତରେ ଖଣ୍ଡା ଓ ଠେଙ୍ଗା ଧରିଥିଲେ ।

^{୪୪}ବନ୍ଧୁସଂଯାତକ ଯିହୁଦା ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଲେ ଦେବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସଙ୍କେତ ଦେଇଥିଲା । ସେ କହିଥିଲା: “ଯେଉଁ ଲୋକକୁ ମୁଁ ରୁମ୍ମନ ଦେବି, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଯୀଶୁ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବ ଓ ସାବଧାନରେ ଦୂରକୁ ନେଇଯିବ ।”^{୪୫}ଯିହୁଦା ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ଗୁରୁ!” ତା’ପରେ ଯିହୁଦା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ରୁମ୍ମନ କଲା ।^{୪୬}ଏହି ସମୟରେ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଧରି ବନ୍ଦୀ କରିନେଲେ ।^{୪୭}ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଜଣେ ଶିଷ୍ୟ ତାର ଖଣ୍ଡା ବାହାର କରି ଆଣି ମହା ଯାକଙ୍କର ଜଣେ ଚାକର ଉପରେ ଆଘାତ କଲା । ସେହି ଗୁଳିର କାନ କଟିଗଲା ।

^{୪୮}ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ କ’ଣ ଜଣେ ଅପରାଧୀ ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଖଣ୍ଡା ଓ ଠେଙ୍ଗା ନେଇ ମୋତେ ଧରି ନେବାକୁ ଆସିଛ? ”^{୪୯}ପ୍ରତିଦିନ ମନ୍ଦିରରେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ସମୟରେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହ ଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ବନ୍ଦୀ କରି ନଥିଲ । କିନ୍ତୁ ଗାୟତରେ ଯାହା ଲେଖା ଯାଇଛି ତାହା ଯେପରି ସତ୍ୟ ହୁଏ, ସେଥି ନିମନ୍ତେ ଏଭଳି ସଜ୍ଜା ।”

^{୫୦}ତା’ ପରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ପଳାଇଲେ ।

^{୫୧}ଜଣେ ଯୁବକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲା । ସେ କେବଳ ଖଣ୍ଡିଏ ସରୁ ରେଶମ ଲୁଗା ପିନ୍ଧିଥିଲା । ସେହି ଲୋକମାନେ ଯୁବକକୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।^{୫୨}ସେ ଲୁଗାକୁ ଖସାଇ ଦେଲା ଓ ଉଲଗ୍ନ ହୋଇ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଲା ।

ଯିହୁଦୀ ନେତାଙ୍କ ଆଗରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଚାର

^{୫୩}ସେହି ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମହା-ଯାକଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ । ସମସ୍ତ ପ୍ରଧାନ-ଯାକ, ପ୍ରାଚୀନ ନେତାଗଣ, ଓ ଧର୍ମଗାର୍ତ୍ତୀମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହେଲେ ।^{୫୪}ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ତାହାଙ୍କ ପଛ ପଛେ ଆସି ମହା ଯାକଙ୍କ ଅଗଣା ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସେ ସେଠାରେ ପ୍ରହରୀମାନଙ୍କ ସହତ ବସି ଯାଇ ନିଆଁରେ ସେକ ହେଲେ ।

^{୫୫}ପ୍ରଧାନ ଯାକ ଓ ସମଗ୍ର ଯିହୁଦୀ ମହାସଭା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ-ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଦୋଷର ପ୍ରମାଣ ପାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମୁକ୍ତଦଣ୍ଡ ଦେବା ଭଳି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ପାଇଲେନାହିଁ ।^{୫୬}ଅନେକ ଲୋକ ଆସି ଯୀଶୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଛ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଅଲଗା-ଅଲଗା କଥା କହିଲେ । ତାହାଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ହେଲେ ଅନ୍ୟ ସହତ ସମ୍ମତ ନ ଥିଲା ।

^{୫୭}ତା’ପରେ କେତେକ ଲୋକ ଠିଆ ହେଲେ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଛ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇ କହିଲେ,^{୫୮}“ଆମ୍ଭେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଏହି କଥା କହିବାର ଶୁଣିଛୁ, ‘ମଣିଷ ତିଆରି ଏ ମନ୍ଦିରକୁ ମୁଁ ଗଢ଼ି ଦେବି ଓ ପୁଣି ତିନି ବନ ଭିତରେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରି ଦେବି, ଯାହା କି ମଣିଷ ହାତରେ ତିଆରି ହୋଇ ନ ଥିବ ।”^{୫୯}ତଥାପି ଏ ଲୋକମାନେ ଯାହା ସବୁ କହିଲେ, ତା ମଧ୍ୟରେ କାହାର କଥା କାହାର ସାଙ୍ଗରେ ମେଳ ଖାଉ ନଥିଲା ।

^{୬୦}ତା’ପରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ମହାଯାକ ଠିଆ ହେଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏ ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅନେକ କଥା କହିଲେ । ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଅଭିଯୋଗ ଅଣାଗଲା, ସେ ବସ୍ତୁରେ ତୁମ୍ଭର କିଛି କହିବାର ଅଛି କି? ଏ ଲୋକମାନେ କ’ଣ ସତ୍ୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି?”^{୬୧}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ରୁଦ୍ଧ ରହିଲେ । ସେ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲେନାହିଁ ।

ମହା ଯାକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ: “ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ମହାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଗ୍ରାଣ୍ଡି?”

^{୬୨}ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର । ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ତୁମ୍ଭେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ତାହାଣ ପଟେ ବସିଥିବାର ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ମେଘମାଳା ମଧ୍ୟରେ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିବ ।”

^{୬୩}ମହାଯାକ କିଏ କିଏ ଶୁଣି ଖୁବ୍ ଗୁରି ଗଲେ । ସେ ଗୁଗରେ ନିଜ ବସ୍ତୁ ଶୁଣି ପକାଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆମର ଆଉ ସାକ୍ଷୀ କ’ଣ ଦରକାର? ”^{୬୪}ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ

ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାହା ସବୁ କ'ଣ ହେଉଥିଲା, ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଶୁଣିଲ। ଏବେ ତୁମେମାନେ କ'ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି?”

ସମସ୍ତେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅପରାଧୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଆ ଦିବା ଉତ୍ତର ଦେଲେ କହିଲେ।^{୨୫}ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା କେତେକ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରକୁ ଛେପ ପକାଇଲେ। କେତେକ ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁହଁ ଘୋଡ଼େଇ ଦେଇ ବାଧା ମାରିଲେ, ଓ ଆଉ କେତେକ ଅଙ୍ଗା କରି କହିଲେ “ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ଆମକୁ ଦେଖାଇ ଦିଅ ଯେ, ତୁମ୍ଭେ ନିଶେ ଭବିଷ୍ୟତ-ବକ୍ତା ।” ତା’ପରେ ପ୍ରହରୀମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ନେଇ ଯାଇ ପିଟିଲେ ।

ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାଣିଫୁଣ୍ଡ କଥା ଅର୍ଥାକାର କଲେ

^{୨୬}ଏହି ସମୟରେ ପିତର ମଧ୍ୟ ଅରଣ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ । ପିତରଙ୍କ ପାଖକୁ ମହାଯାଦାଙ୍କର ନିଶେ ଗୁକ୍ତଗଣୀ ଆସିଲା ।^{୨୭}ସେ ପିତରଙ୍କୁ ନିଆଁ ପାଖରେ ସେକ ହେଉଥିବାର ଦେଖିଲା । ସେ ପିତରକୁ ଭଲ କରି ଗୁହଁଲା ।

ତା’ପରେ ତାହାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରି କହିଲା, “ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ନାନ୍ଦରତର ଯୀଶୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲ ।”

^{୨୮}ପିତର କିନ୍ତୁ କହିଲେ ଯେ, ସେ କେବେହେଲେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ନ ଥିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କାହା ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ କହୁଛ, ସେ ସବୁ ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁନି କି ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ ।” ତା’ପରେ ପିତର ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଅରଣ୍ୟର ପ୍ରଦେଶ-ଦ୍ଵାର ପାଖକୁ ଗୁଲଗଲେ ।^{୨୯}

^{୩୦}ଏହି ଗୁକ୍ତଗଣିଟି ପୁଣି ପିତରଙ୍କୁ ଦେଖି ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, “ଏ ଲୋକଟି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶେ ।”^{୩୧}ପୁଣି ଥରେ ପିତର କହିଲେ ଯେ, ଏ କଥା ସତ୍ୟ ନୁହେଁ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ପିତରଙ୍କୁ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତୁମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶେ । କାରଣ ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ଗାଲାଲୀରୁ ଆସିଛ ।”

^{୩୨}ତା’ପରେ ପିତର ଅଭିଶପ୍ତ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହିଲେ, “ମୁଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ନାମରେ ଗପଥ କରି କହୁଛି ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁ ଲୋକ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ କହୁଛ, ମୁଁ ତାହାକୁ ଆଦୌ ନିଶେ ନାହିଁ ।”

^{୩୩}ପିତର ଏକଥା କହିବା ପରେ ପରେ କୁକୁଡ଼ାଟିଏ ଦ୍ଵିତୀୟ ଥର ଡାକିଲା । ଯୀଶୁଙ୍କର ସେହି ସବୁ କଥା ଏବେ ପିତରଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଲା: “କୁକୁଡ଼ା ଚିତ୍ତାୟ ଥିବ ଡାକିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଜାଣିନାହିଁ ବୋଲି ତିନିଥର କହି ସାରିଥିବ ।” ତା’ପରେ ପିତର ଭୀଷଣ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ି କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ପୀଲାତଙ୍କ ଆଗରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସାବର କରାଗଲା

୧୫

ସକାଳ ହେବା ମାତ୍ରେ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକ, ପ୍ରାଚୀନ, ସିହୀ ନେତାଗଣ ଓ ଧର୍ମଗାର୍ଘୀ ତଥା ସମଗ୍ର ସିହୀ ମହାସଭା ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି କ’ଣ ବିଚାର କରାଯିବ, ତାହା ସ୍ଥିର କଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାଣି ଗାସନ-କର୍ତ୍ତା ପୀଲାତଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ ଓ ତାହାଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଲେ ।

ପୀଲାତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ସିହୀମାନଙ୍କର ଗୁଣା?”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଯାହା କହିଲ ତାହା ସତ୍ୟ ।”

ପ୍ରଧାନ ଯାଦକମାନେ ଅନେକ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ କଲେ । ପୀଲାତ ପୁଣି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭର କ’ଣ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ? ଦେଖ, ସେମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ଅନେକ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ।”

ତତ୍ପରେ ଯୀଶୁ କିଛି ହେଲେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ । ପୀଲାତ ଏଥିରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ପୀଲାତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅସମର୍ଥତାରେ

ପ୍ରତିବର୍ଷ ପରମ୍ପରାକୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚାର-ପର୍ବ ସମୟରେ ଗାସନ-କର୍ତ୍ତା ନିଶେ ବନ୍ଦୀକୁ ବନ୍ଦୀଗାଳାରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି । ଯେଉଁ ବନ୍ଦୀକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଗୁହଁନ୍ତି, କେବଳ ସେହି ବନ୍ଦୀକୁ ଗାସନକର୍ତ୍ତା ମୁକ୍ତ ଦେଇଥାନ୍ତି ।^୧ସେହି ସମୟରେ ବନ୍ଦୀଗାଳାରେ ବାରବଦା ନାମରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ବନ୍ଦୀହୋଇଥିବା ସହିତ ବନ୍ଦୀ ଥିଲା । ଏହି ବନ୍ଦୀହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ ବନ୍ଦୀହୋଇ ସମୟରେ ନରହତ୍ୟା ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଲୋକମାନେ ପୀଲାତଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ସବୁଥର ଭଲ ଥିବାର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ନିଶେ ବନ୍ଦୀକୁ ମୁକ୍ତ କରନ୍ତୁ । ପୀଲାତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ କ’ଣ ଚାହୁଁଛ ଯେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସିହୀମାନଙ୍କ ଗୁଣାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଅ?”^୨ପୀଲାତ ଏକଥା କହିବାର କାରଣ ହେଲା, ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଧାନଯାଦକମାନେ ଇର୍ଷାନିତ ହୋଇ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପଣ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ।^୩କିନ୍ତୁ ପ୍ରଧାନଯାଦକମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଲେ ଯେ, ସେମାନେ ପୀଲାତଙ୍କୁ କୁହନ୍ତୁ ବାରବଦାକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନୁହେଁ ।

ପୀଲାତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆହୁରିଥରେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାହାକୁ ସିହୀମାନଙ୍କର ଗୁଣା ବୋଲି କହୁଛ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି କ’ଣ କରିବା ପାଇଁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଗୁହଁଛ?”

ଲୋକମାନେ ପାଟି କରି କହିଲେ, “ତାହାଙ୍କୁ କୁଶରେ ଚଢ଼ାଅ ।”

ପୀଲାତ ପଚାରିଲେ, “କାହିଁକି? ସେ ଏଭଳି କ’ଣ ଅପରାଧ କରିଛନ୍ତି?”

କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ଅଧିକ ଜୋରରେ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲେ, “ତାହାଙ୍କୁ କୁଶରେ ଚଢ଼ାଅ ।”

ପଦସଂଖ୍ୟା ୨୮ କେତେକ ଗ୍ରୀକ୍ ପ୍ରତିରେ ଏହା ଅଛି (ସେତିକିବେଳେ କୁକୁଡ଼ାଟିଏ ଡାକିଲା)

ଫାଲିତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖୁସୀ କରିବାକୁ ଗୁହଁଲେ, ତେଣୁ ସେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାରବଦାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଲେ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୋରଡ଼ାରେ ପିଟିବା ପାଇଁ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । ତା'ପରେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇ, ମାଗଦେବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେଇ ଦେଲେ ।

ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗାଧନକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ପ୍ରାସାଦ ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ । ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି ଡାକିଲେ । ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାଇଗଣୀ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧାଇଲେ । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ କଣ୍ଠାର ମୁକୁଟ ତିଆରି କରି ତାହାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ପିନ୍ଧାଇଲେ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ଵାଗତ କରି ଅଙ୍ଗରେ କହଲେ ହେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା, କହ ପ୍ରଣାମ କଲେ । ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡରେ ବାରମ୍ବାର ବେତରେ ଆଘାତ କଲେ । ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଛେପ ପକାଇଲେ । ଆଣ୍ଟୁମାଡ଼ ବସି ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ । ଅଙ୍ଗ କରି ସାରିବା ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେହରୁ ବାଇଗଣୀ ପୋଷାକ କାଢ଼ିନେଇ ପୁଣି ତାହାଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କର ପୂର୍ବ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧାଇଦେଲେ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇ ମାଗିବା ପାଇଁ ପ୍ରାସାଦ ବାହାରକୁ ନେଇଗଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇ ମାଗି ଦିଆ ଗଲା

ସେତେବେଳେ ନଣେ କୁରୀଣୀୟା ବାସିନ୍ଦା ଶିମୋନ ପଲୀଗ୍ରମରୁ ଆସି ସେ ବାଟେ ଯାଉଥିଲା । ସେ ଆଲେକ୍ସାନାଣ୍ଡର ଓ ରୁଫୁଙ୍କ ପିତା ଥିଲା । ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଇଁ କୁଣ୍ଡ ବୋହ ନେବାକୁ ତାକୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗଲଗଥା ନାମକ ସ୍ଥାନକୁ ନେଇ ଗଲେ । (ଗଲଗଥାର ଅର୍ଥ କପାଳ-ସ୍ଥାନ) ସେଠାରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗନ୍ଧରସ ମିଶ୍ରିତ ଅଫ୍ଟରରସ ପିଇବାକୁ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ତାହା ପିଇବାକୁ ମନା କଲେ । ତା'ପରେ ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡ-ବନ୍ଧ କଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଲୁଗା-ପଟା ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟି ନେଲେ । କିଏ କ'ଣ ପାଇବ, ତାହା ସେମାନେ ଗୁଲିବାଣ୍ଟି ଘାଣ୍ଟି ଭାଗ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡବନ୍ଧ କଲ ବେଳକୁ ସକାଳ ନଅଟା ବାଦିଥିଲା । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ଅଭିଯୋଗପତ୍ର ଫଳକ ଉପରେ ଲେଖା ଯାଇଥିଲା ଏ “ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା ।” ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସହତ ଆଉ ଦୁଇଜଣ ଡକାୟିତଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ କୁଣ୍ଡ-ବନ୍ଧ କଲେ । ନଣେ କୁଣ୍ଡ ତାହାଙ୍କର ଡାହାଣ ପଟେ ଓ ଆଉ ନଣେ ବାମ ପଟେ କୁଣ୍ଡବନ୍ଧ କରାଗଲା । * ସୈନ୍ୟମାନେ ପାଖ ଦେଇ ଗୁଲିଯାଉଥିବା ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ ମୁଣ୍ଡ ହଲେଇ

ହଲେଇ କହୁଥିଲେ, “ଆରେ ବାଃ; ତୁ ସେହି ଲୋକ, ଯିଏ ମନ୍ଦିରକୁ ଭଙ୍ଗି ଦେଇ ତିନି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ତାହା ପୁଣି ତିଆରି କରି ଦେବୁ ବୋଲି କହୁଥିଲୁ ।” ଏବେ କୁଣ୍ଡ ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କର ।”

ପ୍ରଧାନ ଯାକ ଓ ଧର୍ମଗାର୍ଘ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯେଉଁକି ଭାବରେ ଅଙ୍ଗ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅଙ୍ଗ କଲେ । ସେମାନେ କୁହାକୁହ ହେଉଥିଲେ, “ସେ ଅନ୍ୟକୁ ରକ୍ଷା କରୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରି ପାରିଲା ନାହିଁ ।” ଯଦି ପକ୍ଷତରେ ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜା, ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ କୁଣ୍ଡ ଉପରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁ । ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କର । ତା'ହେଲେ ଆୟୋଗନେ ତାହା ଦେଖିବା ଓ ତାକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରିବା । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସହତ ପାଖରେ କୁଣ୍ଡ-ବନ୍ଧ କରାଯାଉଥିଲା, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ

ସୁପ୍ରହର ବେଳକୁ ସମଗ୍ର ଦେଶ ଉପରେ ଅନ୍ଧକାର ମାଡ଼ି ଆସିଲା । ଏହି ଅନ୍ଧକାର ଅପରାଧୀ ତିନିଟା ବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଲା । ସେହି ସମୟରେ ଯୀଶୁ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହ ଉଠିଲେ, “ଏଲୋହୀ, ଏଲୋହୀ, ଲମ୍ବାଗବ୍ କି ଆନୀ ।” ଅର୍ଥାତ୍, “ହେ ମୋର ପରମେଶ୍ଵର, ହେ ମୋର ପରମେଶ୍ଵର, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ କାହିଁକି ପରତ୍ୟାଗ କଲ?”

ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା କେତେକ ଲୋକ ଏକଥା ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ କହଲେ, “ଶୁଣ, ସେ ଏଲିୟାଙ୍କୁ ଡାକୁଛି ।” ସେଠାରୁ ନଣେ ଲୋକ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ଅମୁଗ୍ଧରେ ଭିକାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ସୁଅ ଆଣିଲା । ସୁଅକୁ ଗୋଟିଏ ବାଡ଼ିରେ ବାନ୍ଧିଲା । ଯୀଶୁ ସୁଅରୁ ଅମୁ-ରସ ପିଇବେ ବୋଲି ସେ ବାଡ଼ିଟିର ସୁଅ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ପାଖଟି ତାହାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ାଇଲା । ଲୋକଟି କହିଲା, “ଏବେ ଆମ୍ଭେ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଏବଂ ଏଲିୟା ଆସି ତାକୁ କୁଣ୍ଡ ଉପରୁ ତଳକୁ ନେବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ, ଦେଖିବା ।”

ତା'ପରେ ଯୀଶୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଵରରେ ପାଟି କରି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ।

ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, ସେତେବେଳେ ମନ୍ଦିରର ପରଦା ଉପରୁ ତଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୁଲଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଚିରିଗଲା । କୁଣ୍ଡ ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସେନାପତି ଯୀଶୁ କିପରି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, ତାହା ଦେଖିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ପକ୍ଷତରେ ଏହି ଲୋକ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପୁତ୍ରଥିଲେ ।”

କେତେକ ସ୍ଵୀଲୋକ କୁଣ୍ଡଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଠିଆ ହୋଇ ଦେଖୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମର୍ସୁଲୋ ସହରରୁ ଆସିଥିବା ମରୟମ, ଗଲୋମୀ, ଯାକ୍ୱବ ଓ ଯୋସିଙ୍କ ମାଆ ମରୟମ ଥିଲେ । (ଯାକ୍ୱବ ମରୟମଙ୍କର ସାନ ପୁଅ ଥିଲେ) ଏହି ସ୍ଵୀଲୋକମାନେ ଯୀଶୁ ଗଲୀଲୀରେ ଅବାବେଳେ ତାହାଙ୍କର ସହତରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ସେବାୟତ କରୁଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଵୀଲୋକ ମଧ୍ୟ

ପଦ୍ୟଖ୍ୟା ୨୮ କେତେକ ଗ୍ରୀକ୍ ପତ୍ରରେ ପଦ୍ୟଖ୍ୟା ୨୮ ଏହଉଳ ଯୋଡ଼ା ଯାଇଛି । “ଏହି ଭଲ ଭାବରେ ଗାସ୍ତରେ ଲେଖାଥିବା ଏହି କଥା ସଫଳ ହେଲା : ତାହାଙ୍କୁ ‘ଅପରାଧୀଙ୍କ ସହତ ରଖାଗଲା ।”

ସେଠାରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ଯିରୁଶାଲମକୁ ଆସିଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସମାଧି ଦିଆଗଲା

ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହି ଦିନଟି ଆୟୋଦ୍ଧନ ଦିବସ (ବିଗ୍ରାମ-ଦିବସର ପୂର୍ବ ଦିନ) ଥିଲା । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟର ଯିରୁଦ୍ଧା ଯୋସେଫ ମହାସତ୍ତାର ନିଶେ ସମ୍ମାନିତ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ ଓ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧ୍ୟ ଆସ୍ତ୍ର ବୋଲି ଗୁହଁଥିଲେ । ସେ ସାହସର ସହତ ପୀଲତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗବକୁ ମାଗିଲେ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ମରି ଯାଇ ସାରିଲେଣି ଗୁଣି ପୀଲତ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନଗିଥିବା ସେନାପତିଙ୍କୁ ଡକାଇଲେ । ପୀଲତ ତାହାଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ମରି ସାରିଲେଣି କି ନାହିଁ ପଚାରିଲେ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ନିଶେ ପୀଲତଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କରି ସାରିଥିବା କଥା କହିଲେ । ତା'ପରେ ପୀଲତ ଯୋସେଫଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗବ ନେଇ ଯାଇ ପାରିବେ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ଖଣ୍ଡିତ ବସ୍ତ୍ର କିଣିଲେ । ସେ ଗବକୁ କୁଣ୍ଡ ଉପରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆଣିଲେ । ସେ ଗବକୁ ବସ୍ତ୍ରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼େଇ ଦେଲେ ଓ ପଥର କଣ୍ଟା ହୋଇ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ କବରରେ ତାହାଙ୍କୁ ରଖିଦେଲେ । ଖଣ୍ଡିତ ବଡ଼ ପଥର ଗଡ଼େଇ ଆଣି କବରର ମୁହଁକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ମରଣସ୍ଥଳୀ ଓ ଯୋସିଙ୍କ ମାଆ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯେଉଁଠାରେ ରଖାଗଲା, ସେହି ସ୍ଥାନଟି ଦେଖିଲେ ।

ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁର ପୁନରୁତ୍ଥତ ହେଲେ

ବିଗ୍ରାମ ଦିବସର ପର ଦିନ ମରଣସ୍ଥଳୀ ମରଣସ୍ଥଳୀ, ଯୀଶୁଙ୍କ ମାଆ ମରଣସ୍ଥଳୀ ଓ ଗଲୋମୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗରୀରକୁ ଅଭିଷିକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ସ୍ତ୍ରୀଗଣ ତେଲ ଆଣିଲେ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ସେହି ପ୍ରଥମ ଦିନ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର, ଠିକ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ପରେ ପରେ ସେମାନେ କବର ପାଖକୁ ଗଲେ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ନିକଟରେ ଭିତରେ କୁହାକୁହ ହେଲେ, “କବର ମୁହଁକୁ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତ୍ର ପଥର ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦ କରି ଦିଆ ହୋଇଛି । ପଥରଟିକୁ ଆମ୍ଭ ପାଇଁ କିଏ ସେଠାରୁ ଗଡ଼େଇ ଦେବ?”

ତା ପରେ ସେମାନେ ସେ ଆଡ଼କୁ ଗୁହଁଲେ । ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ସେହି ବଡ଼ ପଥରଟି ସେଠାରୁ ଘୁଆ ଯାଇଛି । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ କବର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ସେମାନେ ଧଳା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିବା ନିଶେ ଯୁବକକୁ ଦେଖିଲେ । ସେ ସମାଧିର ଡାହାଣ ପଟେ ବସି ରହିଥିଲା । ସେମାନେ ଡରଗଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଯୁବକ ନିଶେ କହିଲେ, “ଭୟ କର ନାହିଁ । ଭୁଲ୍ଲେଖାନେ କୁଣ୍ଡବନ୍ଧ ନାଦରୀତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖୋଜୁଛି । ସେ ମୃତ୍ୟୁର ପୁନରୁତ୍ଥତ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ଏଠାରେ ନାହିଁ । ଦେଖ, ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ରଖିଥିଲେ । ଏବେ ଯାଇ ତାହାଙ୍କ ଗିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ପିତରଙ୍କୁ କୁହ ଯେ ଭୁଲ୍ଲେଖାନେ ପୂର୍ବରୁ ଯୀଶୁ ଗାଳିଲୀକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ସେ

ଭୁଲ୍ଲେଖାନେ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଭଳି କହିଥିଲେ, ଭୁଲ୍ଲେଖାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସେହିଭଳି ସେଠାରେ ଦେଖିବ ।” [ସେହି ସ୍ୱୀଲୋକମାନେ ଭୟ ପାଇ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ବିସ୍ତାପରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ । ସେମାନେ କବରରୁ ବାହାର ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଲେ, କିନ୍ତୁ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଯାଇଥିବାରୁ ଏସବୁ ଘଟଣା କାହାରକୁ କହିଲେ ନାହିଁ ।

(କେତେକ ପୁରାଣ ଗ୍ରୀକ ପ୍ରତିରେ ପଦସଂଖ୍ୟା ୩୦)ରେହିଁ ମାର୍ଚ୍ଚ ଲିଖିତ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି ।)

କେତେକ ଗିଷ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ

ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ପ୍ରଥମ ଦିନର ବଡ଼ ସକାଳୁ ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁର ପୁନରୁତ୍ଥତ ହେଲେ । ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ସେ ମରଣସ୍ଥଳୀ ମରଣସ୍ଥଳୀ ନିକଟରେ ନିକଟକୁ ଦେଖା ଦେଲେ । ଅତୀତରେ ଥରେ ଯୀଶୁ ଏହି ମରଣସ୍ଥଳୀ ଠାରୁ ସାତଟି ଭୂତଙ୍କୁ ତଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ । ମରଣସ୍ଥଳୀ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖି ସାରିବା ପରେ ତାହାଙ୍କ ଗିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଏବିଷୟ କହିଲେ । ସେତେବେଳେକୁ ଗିଷ୍ୟମାନେ ଗୋକରେ ବୁଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ ଓ ବଳାପ କରୁଥିଲେ । ମରଣସ୍ଥଳୀ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ ନିଶେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ନିଶେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗିଷ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କ କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ ।

ଏହା ପରେ ଦୁଇଦିନ ଗିଷ୍ୟ ପଡ଼ିଆ ମଧ୍ୟରେ ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ରୂପରେ ଦେଖା ଦେଲେ । ଏହା ଗିଷ୍ୟ ଦୁଇଦିନ ଫେରିଆସି ଅନ୍ୟ ଗିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ନିଶେ କଲେ । ତଥାପି ଗିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ ।

ପ୍ରେତମାନଙ୍କ ସହତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା

ପରେ ଯେତେବେଳେ ଏଗାର ନିଶେ ପ୍ରେତ ଖାଉଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖା ଦେଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଅବିଶ୍ୱାସ ଓ ମନର ନିକଟତା ପାଇଁ ସମାଲୋଚନା କଲେ । କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଦେଖିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଗିଷ୍ୟମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ନଥିଲେ ।

ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ପୁଅବୀର ଗୁରୁଆଡ଼କୁ ଯାଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକକୁ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଗୁଣାଅ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ଓ ବାପିନିତ ହେବ, ସେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବ, ସେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟମାନେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ, ସେମାନେ ତାର ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ ଏହି ସବୁ କାମ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବେ: ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମୋ ନାମରେ ଭୂତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରି ଦେଇ ପାରିବେ । କେବେହେଲେ ଗିଣି ନଥିବା ନୂଆନୂଆ ଅନେକ ଭାଷାରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବେ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥୀୟମାନେ ନିଶେ ସାତରେ ସାପକୁ ଧରିବେ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର କିଛି ହେଲେ କ୍ଷତି ହେବନାହିଁ । ସେମାନେ ବିଷ ମଧ୍ୟ ପିଇ ଦେବେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର

କିଛି ହେଲେ ଛତି ହେବନାହିଁ । ଏ ଲୋକମାନେ ରୋଗୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ହାତ ରଖିବେ ଏବଂ ରୋଗୀମାନେ ଭଲ ହୋଇଯିବେ ।”

ଫ୍ରାନ୍ସୁ ଯୀସୁ ଏହିସବୁ କଥା ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ କହିସାରିବା ପରେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଆଗଲା । ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଡାହାଣ ପଟେ ବସିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ପରେ ପ୍ରେରିତମାନେ ପୁଣିବାର

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ତୁତ୍ୟାଚାରଣ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ । ପ୍ରଭୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିଦେଲେ ଯେ, ପ୍ରେରିତମାନେ ଯେଉଁ ସ୍ତୁତ୍ୟାଚାରଣ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ ତାହା ସତ୍ୟ । ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରି ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କରିଦେଲେ ।

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>